

**Randall Frakes &
W.H. Wisher
Terminator I**

*

Viitorul a apărut pentru a distruge prezentul. Anul 2029, timp al întunericii, spaimelor, războiului, a născut cea mai cumplită mașină a morții. Acesta este... TERMINATOR.

*

Pentru James Cameron primul care l-a văzut pe Terminator ieșind din foc. Mulțumirile noastre lui Fred Klein și Dave Stern de la Bantam pentru răbdarea și bunul lor gust.

*

Ziua Întâi

Los Angeles, California Observatorul din Parcul Griffith

Vineri - ora 3.48

„Istoria a murit” scrijelise cineva pe unul din pereții de stuc ce înconjurau observatorul luminat de lună. Poate că aceste cuvinte fuseseră scrise de un student aflat în toane proaste, sau poate că fuseseră scrise cu un spray colorat de un membru al bandei din cartier care își începuse ritualul obișnuit de marcarea teritoriului printr-o găselniță cu iz literar. Sau poate fusese trasată acolo de cineva care știa că acesta este adevărul. Clădirea cu trei cupole era cufundată în tăcere, luminată numai de un glob palid gălbui aflat deasupra ușii de cupru și sticlă de la intrare. Terenul din jur era destul de curat, îngrijit de paznicii parcului cu conștiinciozitate, totuși pe alocuri se zăreau grămăjoare mici de gunoi, învârtindu-se prin parcare mare și aruncate de vântul de martie în zidurile scorojite.

Cândva, acest observator reprezentase o fereastră de

lucru prin care se cerceta cosmosul. De când fusese construit, astronomii cugetaseră la mersul secular al ceasului cosmic din cer, scrutându-l din înălțimea dealului. Acum, lucrul acesta era aproape imposibil, din cauza păienjenişului strălucitor al iluminatului artificial din Los Angeles, care făcea să pălească stelele. Norii emanați de instalațiile industriale și gazele provenind de la circulația autovehiculelor adăugau, în plus, un strat de nori aproape opac și constant care contribuia și el la frânarea activității telescoapelor, aflate într-o stare de somnolență aproape totală.

Cu timpul, observatorul se transformase într-un planetariu, boltele cupolelor reflectând acum stelele proiectate dintr-un aparat; evident, acestea nu erau decât o amintire îndepărtată a originalelor lor.

Cândva un centru universitar de cercetare, observatorul devenise acum ca și Disneylandul, un loc pentru turiști și pentru excursiile în aer liber organizate cu elevii din clasele de științe; de când îi fusese adăugat și Laseriumul - o încăpere în care raze laser desenau un număr infinit de modele pe boltele arcuite în ritmul muzicii rock - era și un loc de popas pentru elevii de liceu în căutarea unei alternative în locul cinematografului în aer liber în care puteau intra cu mașina și concertele de muzică rock. O altă atracție era panorama orașului Los Angeles privit din parcare. În cele treizeci sau patruzeci de zile pe an când aerul era mai limpede - și uneori devenea mai limpede ca aerul de la munte, cu umbre fine ca lama de cuțit - perechile de tineri se opreau după ultima reprezentare de la Laserium, ca să admire un spectacol de umbre și lumini ceva mai static, dar la fel de tulburător, până când geamurile mașinilor se abureau și alte simțuri decât cel vizual câștigau în importanță, devenind preponderente.

Chiar dacă nu aveai o întâlnire, vederea care se desfășura în fața ochilor de acolo, de sus, merita o ascensiune destul de lungă. Asta în zilele în care șoseaua

era uscată, nu ploua peste oraș și mozaicul multicolor al iluminatului stradal și al reclamelor de neon erau estompate ușor de norii negri care coborau grei și uzi dinspre Santa Monica, totul profilat pe fundalul îndepărtat, de un verde închis, al apelor

Pacificului. Altfel nu merita să te lași zgâlțâit de vânt; așa că acum, când furtuna era iminentă, singurul vehicul care se mișca prin Vermont Canyon Road era un fel de hipopotam galben-portocaliu, o gunoieră a Serviciului de Salubritate al Orașului.

Del Ray Goines băjbâi în buzunarul din dreapta al hainei după butonul de reglare a volumului tranzistorului. Degetele lui R. B. King gădilau strunele ghitarei scoțând acorduri languroase de blues. Lui Del îi plăcea în mod deosebit partea aceasta, dar camionul lui pierdea teren, astfel că fu nevoit să ambaleze motorul și în zgomotul acesta cântecul lui R. B. King dispăru cu totul. Căștile pe care le cumpărase odată cu playerul cu casete erau prea ușoare, lăsau să pătrundă prea mult zgomot din afară. Își aminti că intenționase să cumpere modelul mai vechi, care acoperea urechea complet. Era interzis să poarte căști în timp ce conducea un autovehicul, cu atât mai mult când era vorba de un angajat public, dar, la naiba, trebuie totuși să faci ceva ca să nu înnebunești. *Mai întâi muzica, după aceea gunoiul*, își zise Del. Dacă îl prind că folosește tranzistorul în timpul serviciului, îl aruncă în stradă. Nu că i-ar fi plăcut munca aceasta. Dar trebuia să mănânce, mai era și pensia alimentară a Leannei și împruțitul de proprietar și câinele lui, Botier.

Bineînțeles, aici avea un salariu decent, marele danez mânca bine, asta-i clar. Și apoi, nimeni nu putea spune că este un pierde-vară. Cu toate acestea, să care gunoaiile dintr-un capăt al parcului în altul nu era exact meseria visurilor lui. Acum douăzeci și doi de ani făcea exact ceea ce dorea – fundaș la Houston Oilers. Două sezoane bune, aproape cele mai bune pe care le avusese echipa Houston Oilers.

Dar după aceea necazurile s-au ținut lanț. S-a accidentat la genunchi; apoi a venit divorțul. A fost dat afară din echipă. Cea mai mare parte a salariului i s-a dus în buzunarul unui jucător de poker mai bun decât el. De atunci a dus-o cam târâș-grăpiș. Mai avusese și câteva reveniri, dar până la urmă viața îi venise de hac. Și acum era gunoier, adică, scuzați, lucrător de teren la Departamentul salubrității orașului. Cărător de țeale. Îl recomandase un fost coechipier și fusese angajat.

În picioare de la ora două noaptea. Să te cațeri în monstrul ăsta de metal și să te lupți cu el prin diverse străduțe înguste ca să culegi resturile de la picnicul cuiva. Și gunoiul acesta împruțit, pe jumătate putrezit și rău mirositor te însoțea mereu. Pretutindeni. Ca un lucru însufletit.

Apucă schimbătorul de viteze în palma lui mare, maronie și ambreie de două ori, cu violență. Se apropia de vârful pantei și trebuia să coboare într-o viteză inferioară. Conduse camionul în parcare a Observatorului și clipi din ochi: o Chevrolet Malibu '68 care stătea ca o baricadă chiar în drumul lui. Timp de două secunde, îi trecu prin minte că cineva vrea să-i facă munca și mai periculoasă, și mai dezagreabilă; zări apoi un băiat alb care urina pe masca din față a mașinii. Băiatul purta o geacă de piele plină de lăntișoare, avea părul roșu ridicat în sus ca o creastă de cocoș, amintindu-i lui Del de Buckwheat de la Little Rascals și niște blugi gri vârați în cizme. Un rocker punkist, așa li se spunea. Del frână cu putere și manevră volanul uriaș. Băiatul – să fii avut șaptesprezece sau optsprezece ani – nici nu se clinti măcar când camionul lui Del trecu pe lângă el. Del se uită în oglinda laterală ca să vadă dacă băiatul nu sare în lături, în loc de aceasta, băiatul se întoarse calm, cu fața spre gunoieră fără a înceta să urineze, jetul stropind roata din spate.

Spaima lui Del fu înlocuită de o explozie de furie, și apăsă din toate puterile cu palma în centrul volanului. Șuieratul claxonului ar fi putut să trezească și morții din

morminte. Asta chiar că o să-i facă băiatului părul măciucă în cap. Del se uită în oglindă dar nu putu decât să-l vadă pe băiat cum se strâmba la el.

Tâmpitul, măgarul! Un idiot. Dacă mai încearcă figura asta și la întoarcere, o să-i dea el pișat pe mașină!

Pe bara de protecție a camionului era scris: Asigurat la Smith and Wesson. Avea la el și un pistol calibrul 22, pe care îl cumpăraseră cu câțiva ani în urmă de la cumnatul său. Singurul lucru asupra căruia trăsese cu el era o cutie de bere Budweiser, dar știa să ochească și să apese pe trăgaci.

R. B. King se întoarse, pătrunzându-i în suflet, în timp ce conducea camionul mare pe asfalt spre pubele.

Del Ray încercă să se liniștească. Dar își aminti de ce începuse să poarte arma la el. Nu era vorba de nenumăratele bătăi și lupte cu cuțitele dintre diverse bande care se petreceau în parc. Era vorba de o chestiune mult mai personală. Era a treia săptămână de când fusese angajat și lucra într-o altă secțiune a parcului. Acționase levierul, ca să ridice o pubelă și să-o golească în spate, când, deodată, ceva a căzut cu zgomot greu și s-a rostogolit peste capotă.

Poliția spusese că era vorba de o crimă legată de droguri dar tot ceea ce știa Del era că băiatul acela de optsprezece ani fusese spintecat și o bună parte din ceea ce mâncase i se revărsase lui pe parbriz. Așa că începuse să poarte un pistol la el și apoi, în ultima vreme, puștii ăștia albi deveneau din ce în ce mai bizari. Se uită din nou în oglinda laterală, dar acum era prea departe ca să mai vadă ceva. Luă o curbă și intră într-o fundătură unde pubelele stăteau aliniate ca niște epave de metal. În timp ce manevra mașina în așa fel încât să poată apuca prima pubelă, începu să se mai relaxeze. Hai c-am început să îmbătrânesc, își zise în gând. Dar treaba îi luă mai mult timp ca de obicei, pentru că privea mereu absent în oglinda retrovizoare, așa, pentru orice eventualitate.

Mark tocmai făcea pipi când monstrul intră mugind

în parcare. Ca un cangur încremenit din cauza farurilor unui vânător. Mark înlemni. Soarta însăși se prăvălea peste el, ca să-i pună la încercare vârtoșenia. Soarta cu jumătate de tonă de gunoi în spate ca un demon, *futui mama ei de soartă! Mă piș pe ea!*

Ceea ce și făcu, atunci când gunoiera trecu pe lângă el.

O clipă mai târziu, pe când își punea cocoșelul la loc în pantaloni, zgomotul strident al claxonului îl făcu să sară în sus și să-și ciupească instrumentul în dinții fermoarului de la șliț.

Atunci avu revelația că soarta își bate joc de el. Îi spărgea urechile, îi jupuia carnea de pe trup. Ridică pumnul amenințător cu degetul mijlociu în aer. O să-i arate el, mama ei de soartă! O să-i dea una de n-o s-o poată duce! Ca și pământului. Și acesta își bătea joc de el. Se ondula sub picioarele lui ca un șarpe legat de un zid.

Deși se luptă cu el ca un adevărat profesionist, sesizându-i toate mișcărilor, pământul fu totuși cel care câștigă bătălia. Îl ajunse și îl lovi în obraz rău de tot. Văzu o strălucire albă, își auzi propriul mormăit ca venind din depărtare apoi simți izbitura din frunte, când parcajul se ridică și-l lovi. Râse. Îi auzea râzând și pe prietenii lui; probabil de el. Johnny, un ticălos grăsun și jegos. De regulă îi spuneau Kotex. Și Rick, fermecător, înalt, osos, ca o fantomă într-un balonzaider soios. Prietenii lui. Îi iubea. Îi ura. Erau niște împuțiți. Poate co să-l taie pe unul din ei la noapte. Zări câteva sticle de bere nedeschise la baza telescopului care funcționa cu jetoane și în jurul căruia dansau Kottex și Rick. Erau pe o platformă de observație la marginea parcarii, la zece metri depărtare, dar îi auzea de parcă ar fi fost la un milion de mile.

O începuseră la Cathay, topăind pe lângă scenă, dând din mâini și punându-și în funcțiune dinamul. Energia adrenalinei le izbucni prin toți porii când ieșiră în stradă și în parcaj niște derbedei se luară de ei.

Kotex îl băgă pe unul din tipi cu capul pe fereastra

mașinii iar ceilalți o luară la sănătoasa. Dinamul lor interior luase viteză; adrenalina și cocaina amestecate în sângele lor le crea o stare de excitare și frenezie.

Se băgară în Malibu și porniră la drum pe un traseu sinuos, ca un șarpe, hămesit fără direcție precisă, până se treziră în parcare de pe colină.

Mark sughiță puternic; sau poate râse. Uneori sentimentul era același. Acum Kotex și Rick se băteau.

Sau poate că încercau numai să se îmbrățișeze. Aveau intenția să spargă sticlele. Și lui îi era sete. Era o jignire usturătoare, începu să se târască.

Fulgerul străluci puternic pe fundalul uriaș de nori negri care se îndreptau spre Observator. Del nu dorea să se ude când va coborî Vermont Canyon așa că grăbi puțin ritmul, apăsă pe levierul care comanda macaraua hidraulică și lăsă jos ultima pubelă. Se dădu înapoi ca să curețe brațul macaralei când străluci alt fulger. De astă dată fusese foarte aproape, chiar deasupra mașinii. Parcă și vedea titlul din ziarele de a doua zi: „Lucrător de la Salubritate ucis de trăsnet”. Nu dorea cătuși de puțin așa ceva. Trânti mai întâi levierul la locul lui. Când apăsă pe pedala de accelerație, motorul tuși scurt și amuți, în același timp, luminile farurilor se stinseră și R. B. King amuți la rândul lui.

A nu, asta nu și nu, se gândi el, dându-și seama că se afla la nu știu câte mile de cel mai apropiat telefon. Încercă să pornească din nou motorul cu cheia de contact. Nimic.

— Futu-ți mama ta de rablă!

Încercă din nou. Tot nimic, nici măcar un declic al starterului. O voce interioară îi șoptea că tranzistorul mergea cu baterii și nu avea niciun motiv să se întrerupă pentru că gunoiera nu era în funcțiune. Simți că părul de pe ceafă i se ridică în sus, ca o perie. Poate că simțea ceva din încărcătura specială a aerului. Izbi cu pumnul în mașină.

— Mama ei de rablă, nu face nici cât o ceapă

degerată..,

Del tocmai termina de înjurat când se întâmplă ceva pe câmpul noroios din față. De jur împrejurul camionului începură să ardă lumini, ca niște focuri de artificii, repezindu-se spre chipul lui. Întoarse cheia în contact. Niciun rezultat. În acel moment, un uriaș arc de energie sfâșie atmosfera ca un șarpe imens târându-se pe marginea uneia dintre pubele. Instinctiv, Del lăsă din mână orice obiect de metal, își smulse căștile metalice de la urechi și își smuci cotul de pe rezemătoarea de metal. În plus, avea cizme de cauciuc. Oare sunt izolatoare? Izolatorii opreau curentul electric sau îl lăsau să treacă?

O, Mamă, nu mă lăsa să mor! Aerul vuia ca un aparat de radio între două stații, muzica era distorsionată în zgomote stridente. Și pârâiturile și păcăniturile se întetiră, sugerând un disc de 78 învârtit sub turația sa.

Totul se amesteca în aerul dens care înconjura camionul, mugind ca un transformator uriaș.

Del voia să iasă din mașină și să fugă, dar simțea că dacă iese va fi un om mort. Aici nu era vorba de un fulger obișnuit. Câmpul de forță desena un model neregulat de linii care se prelingeau pe lângă camion, încolăcindu-se ca niște șerpi și mângâind metalul cabinei.

Privea paralizat la dansul frenetic al liniilor de forță care la un moment dat se strânseseră într-un glob uriaș. Globul era strălucitor, aproape orbitor, părând că a concentrat în el toate energiile fuzionate ale liniilor de forță. Del simți că părul i se zbârlește, ca și când ar fi fost mângâiat de briză, deși nu se simțea nici cea mai slabă adiere. Apoi părul i se ridică drept în sus și întepeni ca un arici. Ca la punkiști. Dar asta nu pentru că îi era frică, trecuse prin stadiul de frică cu câteva secunde în urmă și acum era cuprins de teroare – însă atmosfera era îmbibată de electricitate statică datorită căreia cabina se umpluse de mirosul de mult uitat al aerului ozonat.

Apoi lui Del i se înfundară urechile, din cauza presiunii mereu în creștere. Globul de lumină explodează în

țândări purpurii și ceva erupse în existență cu un muget care amintea de Mean Joe Green urlând prin Munții Stâncoși.

Del își prinse capul în mâini când presiunea făcu un salt brusc și îi sparse geamul parbrizului, pulverizându-l în mii de granule care se împrăștiară pe spatele lui Del. Suflul exploziei aspiră cu putere aerul din cabină cu un pârâit oribil. Apoi lucrurile părură să se liniștească,

Del se îndreptă ușor, ferindu-se să nu se taie. Nu avea nimic, cu excepția urechilor. În care parcă simțea că are ceva. O contuzie.

Încercă să-și desfunde urechile cu palmele, dar fără niciun rezultat. Simțea un nod în gât, dar nu putea să înghită, nu din cauza surzeniei, asta nu mai conta, dar se uita ținută la norul de aburi care se ridica pe locul unde se produsese explozia și se dispersa acum rapid în vântul rece, ca un abur. Și din el ieșea ceva. Acolo unde mai înainte nu fusese nimic. Del nu voia să privească.

Dar știa că trebuie să privească la acel ceva care urma să-l omoare. În mintea lui Del Ray Goines nu încăpea nicio îndoială cu privire la faptul că era ceva supranatural și că era acolo pentru el și, întrucât era un ticălos nenorocit, era acolo ca să-i provoace moartea. Și întotdeauna trebuie să-l privești pe călău în față. Așa că Del întoarse capul și privi la forma albă care apărea din ceață.

Venise din neant și acum era acolo, își dădea seama că respiră. Apoi se undulă grațios, luând forma unui bărbat gol. Părul tăiat scurt, militărește îi fumega. Pielea îi era acoperită cu o cenușă fină care căzu alături ca o făină moale, lăsând să se vadă o piele roz ca de nou-născut. Dar nu era vorba de un copil.

Del văzuse și bărbați mai mari pe când juca la Oilers, poate chiar și unii mai puternici. Dar nu perfecți ca acesta.

Mușchii i se strângeau în fascicule și ondulau în mișcări line, dând la iveală frumusețea trunchiului. Brațele erau un adevărat studiu sculptural de simetrie și putere,

curba perfectă a bicepsilor se subția cu precizie deasupra cotului, continuându-se apoi cu o exactitate matematică în antebrățele care se terminau cu încheieturi subțiri, de-a dreptul grațioase. Degetele mâinilor masive erau puternice și flexibile.

Dacă îl pui pe bărbatul acesta pe un teren de fotbal, poate merge oriunde vrea. Nici chiar Del Ray cu toată greutatea lui nu l-ar fi putut pune la pământ. Și Del își dădu seama de unde venea această forță aparte. Nu din trup. Din chip! Implacabil. Viu, totuși fără viață. Gata să înghită, fără să dea nimic. Și, încă mai mult decât chipul, erau ochii. Ochi duri, de un albastru cobalt din care radia moartea. De neimaginat. Fără milă. Fără odihnă. Genul de moarte la care oamenii nu se gândesc niciodată, pentru că este prea ireală. Simplu, fără emoție și tocmai de aceea și fără milă. Vedea clar că omul se uită la el. Dacă era destul de aproape ca să vadă ochii omului. Del își dădea seama că este și destul de aproape ca să fie ucis de el.

Una din problemele cele mai supărătoare ale lui Del pe terenul de fotbal devenise acum singura lui speranță: picioarele. Inima începuse deja să-i bată cu putere,

Del izbi cu umărul în portieră și sări afară, pe pavajul rece. Picioarele primiră șocul dureros, trimițând reflexe chinuitoare în genunchi. *Mișcă-te!*

Del o luă la fugă, alergând în lungul camionului, cât mai departe de omul care arunca fulgere din ochi ca dintr-un tun în direcția lui, urmărindu-l pe grăsan într-un sprint alert.

Del ignoră durerile cumplite pe care le simțea în picioare și care îi reverberau în genunchiul vătămat și îl înjunghiau în coapse. Monstrul cumplit era chiar în spatele lui. Știa acest lucru. Nu era nevoie să privească înapoi, ca să-și dea seama. Stomacul lui i se crispase și îi alerga în sus și în jos prin abdomen, dar reuși să-și țină echilibrul. N-o să se lase el doborât de pânțele!

Străbătuse deja jumătate din drumul spre parcare, când îi zări pe punkiștii de la Observator. Ar trebui să-i

prevină. Dar își aminti de băiatul care urinase pe mașina lui și și-l scoase din minte. *N-au decît să se descurce singuri. Și apoi, cine știe, poate că or să-l oprească pe individul din urma lui.*

Fugea mîncînd pămîntul. Fugea ca să-și salveze viața. Trecu de Chevy-Malibu. Trecu de punkiști în jos pe șoseaua bătută de vînt. Se rostogoli apoi pe panta înclinată de la Vermont Canyon Road. Acum nici să fi vrut nu s-ar mai fi putut opri. Elanul îl împingea mai departe ca și cînd ar fi fost prins în pumnul unui uriaș pînă cînd, în cele din urmă, genunchiul cedă și pămîntul îl luă în brațe și îi dădu drumul de-a rostogolul pe panta abruptă. Se lăsă rostogolit, pradă forțelor gravitației și inerției, satisfăcut, în agonia sa, s-o sfârșească acolo unde va găsi de cuviință.

Se opri între niște buruieni umede, la vreun metru de un gîrduleț în formă de lanț, răstignit pe spate, cu trupul moale, fără vlagă. Și atunci, parcă cineva învîrți butonul de volum al lumii, începu să-și audă propria respirație șuierătoare și izbucni în plîns.

Del se ridică binișor în capul oaselor și lumea începu din nou să se clatine. Drumul în urma lui era pustiu. Nu se vedeau urme de pași. Niciun Demon de pe Lumea Cealaltă. Începu să bolborosească în minte toate rugăciunile de mulțumire pe care fusese obligat să le învețe. Ședea pe ceva ce îl împungea în coapsă. Puse mîna și simți metalul încălzit de propriul corp al pistolului de calibru 22.

Cea mai profundă și mai sinceră rugăciune de mulțumire fu că uitase cu totul să se folosească de el. Nu știa de ce, însă avea senzația că asta nu l-ar fi oprit pe omul acela. Dar lui Del nu-i mai păsa. Șchiopătă ridicîndu-se în picioare și o porni șontăcîind prin pămîntul ud de-a lungul gardului; cît mai departe de Observator. Șomajul începea să-i placă tot mai mult.

Era unul din puținii oameni care îi scăpaseră Terminatorului.

Terminatorul își pierduse controlul timp de o microsecundă. Ceva ca o senzație copleșitoare îl aduse

într-o stare de amnezie. Apoi își recăpătă imediat controlul. Ceața din creier i se risipi și imaginile deveniră clare. În jurul lui era o ceață de camuflaj, dar putea vedea prin ea. Teleportarea în timp fusese normală. Inspiră o cantitate mai mare de aer și o analiză. Era aceeași. Aici ca și Acolo, cu excepția câtorva poluanți ai conținutului de nitrogen. Fusese introdus într-un glob fetal pentru a se mări astfel eficiența învelișului de discontinuitate temporală. Se ridică în picioare, reluându-și perfect echilibrul. În timp ce diversele părți ale organismului lui se adaptau la noua situație. Gelul conductor de pe corpul lui se carbonizase și îi izolase perfect epiderma de șocul flăcării. Învelișul de cenușă albă îl făcea să semene cu o sculptură clasică, în marmură sau alabastru, putând fi atribuită la fel de bine lui Bernini sau Rodin.

Terminatorul explora cu privirea suprafața de acțiune. Un obiect de metal se afla pe asfalt, cam la patru metri în fața lui. Privi mai atent contururile obiectului și recunoscă imediat gunoiera-compactoare Diesel, anul 1975. O jumătate de secundă mai târziu identifică și clădirea din spate ca fiind Observatorul din Parcul Griffith. O secundă mai târziu - moment în care toate simțurile ajunseseră să-i funcționeze la nivel optim

— identifică solul, clima și datele geografice generale ale localizării sale, referindu-se la o hartă pe care o avea în memorie. Ajunsesese la țintă.

Își îndreptă atenția spre omul din camion. Era un negroid cam de cincizeci de ani, cântărind probabil în jur de 150 kilograme. Expresia feței lui exprima teamă, confuzie și șoc temporar. Evident, el era operatorul vehiculului în care se afla. Deplasarea în timp îi spărsese parbrizul și îi arseese sistemul de aprindere al mașinii. Terminatorul își concentra atenția asupra omului. Observând mișcările izolate și febrile ale corpului acestuia, estimează comportamentul subiectului și stabili imediat că nivelul pericolului potențial pe care îl reprezenta era foarte scăzut. Chiar înainte ca omul să sară afară din

cabină, Terminatorul prevăzuse această posibilitate, calculând direcția contracțiilor musculare din partea superioară a toracelui.

În timp ce creierul și corpul lui începeau să funcționeze în viteză. Terminatorul îl urmări pe bărbatul care fugea prin parcare. Ar fi putut să-l ajungă ușor din urmă, dacă ar fi considerat necesar, dar subiectul acesta nu era nici țintă, nici ostil. Omul gol făcu un prim pas de încercare și constată că se află în deplină stăpânire a funcțiunilor motorii.

Merse până la marginea parcării și se uită la orașul care se întindea jos. O hartă din memoria sa se suprapuse peste imaginea de la picioarele lui. Los Angeles. Începu să-și dea seama de numele străzilor și configurația lor și trecu apoi în revistă toate evenimentele petrecute după sosirea sa și detectă o eroare. Era în pielea goală. Avea nevoie de haine. Negru! Avea haine. Ar fi trebuit să ia hainele omului negru. Diversele raționamente i se îngrămădeau acum în minte și înțelese că acesta era un oraș plin de oameni. Va trebui să găsească unul corespunzător ca dimensiuni și constituție fizică și în felul acesta eroarea va fi corectată. Se întoarse din nou la peisajul orașului care se întindea la picioarele lui; un om puternic, cu un fizic aproape perfect, gol în bătaia vântului la o temperatură de câteva grade peste zero care studiază harta în relief a orașului Los Angeles, elaborând planuri pentru sute de strategii, trasând mii de itinerarii și acumulând informații valoroase cu privire la mediul înconjurător, înainte de a porni în misiune!

Mark era acum în picioare; chimicalele din organism îl împingeau ca pe o păpușă acționată hidraulic să meargă spre Kotex și Rick. Îndreptându-se spre Kotex, își smulse epoleții în formă de lanț ai hainei și îi răsuci puternic, izbindu-i în balustrada de oțel care înconjura parapetul. Pumnii și picioarele începură să se balanseze când Kotex se ridică de pe balustradă și se încleștară într-o luptă înverșunată.

Se răsuciră împreună, îmbrățișați și asudați și dădură peste telescopul acționat cu jetoane care îi absorbise atenția lui Rick. Rick îi aplică lui Mark la ceafă o lovitură cu sticla de bere pe jumătate goală și acesta se prăbuși într-un amestec de spumă și cioburi. Apoi, un șut aplicat cu abilitate, îl expedie pe Kotex de-a rostogolul peste casetofon care scrâșni și se opri scurt.

Rick își ridică privirea de la telescopul pe care îl plimba de-a curmezișul parcării goale. Privirea lui mirată, inertă, se transformă într-o otheadă șireată, plină de umor.

— Ei, zise el, încercând să le atragă vesel atenția, ca și când nu el ar fi fost acela care tocmai spărsese o sticlă de bere în capul unuia din ei. Ei, ce nu e în regulă cu imaginea aceasta?

Formă un fel de cadru cu mâinile, așa cum văzuse că fac întotdeauna la televiziune regizorii de cinema îmbrăcați cu vestă și punând pe cap pălării cu borurile rotunde, întoarse în sus.

Și chipul i se alungi.

Kotex privi un timp, ca și când ochii lui nu ar fi fost în stare să prindă imaginea; apoi înghiți în sec.

Era unul din tipii aceia care își poartă trupul bine lustruit cu ulei de plajă într-un bikini minuscul marca Speedo la strandul Muscle Beach din Venice. Numai că tipul din fața lor nu purta niciun fel de bikini, iar afară erau cam 4 grade Celsius; și ploua, și era miezul nopții.

— Vine chiar spre noi, omule, zise Kotex, apropiinduse de ceilalți doi.

Rick se depărtă de telescop, târșiindu-și picioarele, așa cum făcea atunci când era prost dispus.

— Hai să-i ardem vreo două, șuieră el peste umăr.

Mark îi văzu rânjetul și-și dădu seama că intraseră la apă. Omul gol se îndrepta direct spre ei cu o privire neclintită. Mark avu un frison de rău augur și, după cât se părea, și Kotex. Reuși să spună:

— Hei, Rick, calmează-te, băiete. Tipul e al naibii de solid.

Rick îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Tipii de felul ăsta sunt niște pământalăi. Se învârtosează în fața oglinzii. Nu știu să se bată. Credemă. Ia uită-te la mine.

Kotex rânji. Era gata să accepte ideea, dar Mark sesiză ceva în mersul apăsător și în expresia chipului străinului care îl făcu să șovăie.

Mâna lui Rick se îndreptă spre buzunarul pardesiului lui croit cu măiestrie. Mark și Kotex puseră pe furie mâna pe cuțite. Mâna lui Mark era umedă de transpirație și creierul îi zbârnâia de teamă și de excitație. Dacă dădea acum înapoi nu va mai putea niciodată să li se alăture. Nu voia să fie exclus din grup.

Făcu un pas înainte.

Picioarele goale ale individului despuțat călcau pe asfaltul ud. Șiroaiele de ploaie spălaseră cenușa albă și formaseră un model ciudat pe piele, ca un furnir de lemn, ceea ce îl făcea să semene cu o statuie a

Renasterii expusă secole de-a rândul acțiunii elementelor naturii.

Se opri în fața celor trei punkiști cu mâinile în jos.

Poziție de drepti.

Cei trei se depărtară unul de altul, încercând să-l flancheze.

Rânjetul cap-de-mort al lui Rick îi înflori pe chip.

— Frumoasă vreme pentru o plimbare, aruncă Rick.

— Frumoasă vreme pentru o plimbare, repetă străinul impasibil.

Iar Mark se simțea derutat, căci vocea lui suna exact ca a lui Rick. Numai că acum nu vorbea Rick; vorbea străinul.

Ăsta e necazul cu drogurile, nu poți fi niciodată sigur dacă un lucru straniu s-a întâmplat, sau nu, cu adevărat. Iar ceea ce se petrecea acum în fața lor era cât se poate de straniu.

Rick rânji vesel.

— M-am prins! Astăzi e zi de spălat, zise el iluminat.

Nu mai ai nimic curat cu care să te îmbraci, așa-i?

Lui Mark îi veni să râdă, deși simțea un șarpe rece ca gheața cum i se plimba pe spinare. Rick întindea cam mult coarda.

— Nimic curat, așa-i? vorbi uriașul ca un ecou. Mark își spuse înciudat: *Oare își râde de noi?*

Dar dacă este cumva un specialist în arte marțiale și așa înțelege el să se distreze? Se dezbracă în pielea goală și pornește să pocească pe cineva.

Mark strânse mâna pe mânerul de fildeș. Îți vin eu de hac.

Kotex, cu o grimasă caraghioasă, pocni de mai multe ori din degete în fața străinului.

Privirea fixă a acestuia rămase neschimbată. Nici nu clipi.

— Hei, îndrăzni și Kotex, intrând în joc, eu cred că ăstuia îi lipsește o doagă.

— Hainele voastre, zise străinul pe un ton lipsit de expresie. Dați-mi hainele voastre.

Fură atât de uluiți, încât până și Rick rămase cu garda descoperită. Rânjetul îi dispăru o clipă de pe chip, apoi reveni lățindu-se și mai tare.

— Acum! ordonă străinul, la fel de rigid ca și până acum.

Rânjetul lui Rick dispăru ca o ușă trântită de un vânt rece.

— Te bag în mă-ta împutitule!

La naiba, am început! gândi Mark.

Lama cuțitului lui Rick tășni afară, licărind în lumina fluorescentă chiar sub bărbia străinului, înainte ca mâna lui Mark să fi apucat să facă vreo mișcare.

Apoi își scoaseră cuțitele și el și Kotex, lamele tășniră și începură să se agite amenințător.

Foarte curat. Foarte precis. Garantat.

Numai că halterofilul din fața lor nu părea să fie câtuși de puțin înspăimântat, așa cum speraseră ei.

De fapt, abia dacă-și plimba o privire fără expresie de

la unul la altul.

Mark simți că ceva nu era în regulă.

Apoi o minge de baseball îl lovi în plină față, iar în momentul în care lumea începu să se învârtă, își dădu seama că acesta fusese pumnul străinului, mișcat cu o viteză imposibil de imaginat.

Se lovi de balustradă și apoi se prăbuși, dar privi în sus și apucă să-l vadă pe Kotex catapultat înapoi de o a doua lovitură de baros. Apoi căzu flasc la pământ, nemișcat. Mark știa: zdrobit. Mort.

Rick fentă și lovi, aruncându-se cu toată greutatea pe lama cuțitului. Acesta intră până în prăsele în abdomenul omului și se lovi de ceva tare, poate o coastă. Dar ce coastă să fie sub buric?

Rick se retrase cu mâna și lama cuțitului pline de sânge, ca să mai încerce o dată, când pumnul Terminatorului pătrunse în el!

Mark văzu antebrațul gol intrând până la cot în trupul lui Rick, până la stern.

Rick holbă ochii când aerul îi țâșni din trup, parcă mai curând de uimire decât de durere.

Terminatorul își ridică brațul ca un cric hidraulic. Cizmele lui Rick zăngăniră o clipă pe asfalt, în timp ce Rick rămase în aer măturând încoace și încolo, ca un spânzurat timp de o secundă ce păru o eternitate. Se auzi un zgomot de oase zdrobite și brațul Terminatorului se repezi înapoi.

Rick se prăbuși, mort, înainte ca fața lui să atingă pământul. Zdrobit și cu șira spinării frântă, gemu o voce în mintea lui Mark.

Apoi străinul se întoarse spre el, țintuindu-l cu privirea. Privind în acei ochi aveai senzația că privești gura unui pistol.

Mark se poticni dând înapoi în timp ce străinul se apropia de el.

Mark nu-și putea lua ochii de la brațul străinului, plin de sânge până la cot, sângele lui Rick. Îi dăduse un pumn care intrase în el și Mark se retrăgea tot mai mult, fără să

privească înapoi și se lovi de lanțul parapetului. Se întoarse ca să fugă în altă direcție și văzu că se afla într-un colț, departe de platforma Observatorului. Străinul se apropie de el.

Mark avu prezența de spirit să-și smulgă în grabă hainele de pe el. Întinse sacoul ca pe o ofrandă, ca pe un scut, într-o pledoarie disperată ca să mai câștige ceva timp... timp ca să fugă, să coboare de pe acest munte, să se arunce în pat, să-și tragă pătura peste cap și apoi să se trezească. Avea dreptate. Ofranda îi dădu timp. Aproximativ paisprezece secunde!

Los Angeles - Centrul orașului Ora 4

Douăzeci și patru minute mai târziu, urmărind scurgerea lineară a timpului așa cum o știm noi și la o distanță de aproximativ opt kilometri, aerul deveni din nou apăsător.

Lucrul acesta se întâmpla într-o alee fetidă din spatele clădirilor de pe Broadway colț cu strada 7, și primii dintre locatarii stradelei care îl sesizară, fură șobolanii. Se opriră din patrularea lor neconținută prin gunoaie și pubele pentru a amușina nehotărâți în sus. Receptau ceva aflat la pragul percepției, un fel de tensiune, de anxietate în aer. Cu pași șovăielnici și parcă fără tragere de inimă, renunțară la explorări și se îndreptară spre diverse ascunzători, în momentul în care o lumină pală, ireală asemenea luminii de lună, inundă aleea.

Într-o încercare disperată de a se pune mai repede la adăpost, una din rozătoare zgrevănă zgomotos cartonul umed sub care dormea Benjamin Schantz, cufundat într-o amorțire alcoolică. Acesta trase o înjurătură, clipi supărat apoi se întinse și continuă să mormăie și să sforăie.

Printr-o fantă între clădiri, privirea lui Schantz putea prinde cilindri, cromati ai Hotelului Bonaventure. Semăna cu o viziune dintr-o lume utopică și dintr-un timp inimaginabil de îndepărtat, deși, în realitate, se afla la numai câteva sute de metri.

În rarele sale momente de luciditate, bețivul reflecta

la jocul capricios al destinului, care îl aruncase prin viață de colo-colo, lăsându-l în cele din urmă să aterizeze în acest purgatoriu al decăderii umane, pe când cel mai bun prieten al său din liceu devenise șef de producție la unul dintre cele mai mari studiouri cinematografice.

Însă acum nu se afla în unul din momentele sale de luciditate. În realitate, adierea silențioasă și bâzâitul acela sâcâitor câștigaseră în intensitate cu mult timp înainte ca el să le fi sesizat. Strălucirea purpurie se intensifică transformându-se într-o pată de lumină orbitoare în timp ce vântul, tot mai puternic, mâna în văzduh bucăți de hârtii și diverse gunoaie. Bâzâitul deveni tot mai puternic amintind de zgomotul făcut de un tranzistor în goana disperată după un post. Vârtejul de hârtii, cutii goale și gunoaie se transformă într-o perdea de ceață.

Adăpostul de carton al lui Schantz fu smuls și dus de vânt. Se chirci de frică cu ochii ațintiți în pata de lumină orbitoare, și își acoperi urechile cu mâinile. Degete de lumină purpurie dansau pe pereții umezi de cărămidă! sâsâind, trosnind, căutând ceva metalic, prelungindu-se apoi în lungul lor ca o ființă vie.

Lingeau scările de incendiu ruginite, alergau în sus și în jos pe conductele de canalizare. Energia statică ajunsese la un nivel maxim. Ferestrele explodară spre interior, împrăștiind cioburi în clădirile întunecate. O alarmă anti-furt începu să țipe strident, adăugându-se la vacarmul și așa asurzitor.

Ben avusese parte de multe coșmaruri oribile, dar așa ceva nu mai văzuse niciodată. Se produse o explozie de lumină și sunet în aer, un jet de lumină țâșni în sus urmat de un tunet puternic, apoi se auzi detunătura aerului care făcu implozie.

Trecând prin timp ca un bolid, Kyle Reese se opri puțin deasupra solului. Corpul lui se stabilizase în timp cam la doi metri deasupra solului. Atârnă acolo o fracțiune de secundă; apoi, gravitația își făcu efectul și îl izbi de pământ cu un zgomot înfundat.

Zăcu acolo, gol și tremurând, cu ochii strâns închiși în fața luminii orbitoare, cu pumnii strânși la piept și genunchii la gură, ca un fetus supradimensionat. Fiecare mușchi îi era scuturat de spasme. După explozie, zidul de zgomote dispăru, lăsând să se audă numai foșnetul hârtiilor care reveneau pe pământ.

Un miros grețos de păr pârlit îi umplea nările lui Reese, provocându-i silă. Durerea îl săgeta prin fiecare fibră a trupului. „Nu-i spusese că va fi așa”, se gândi el. Poate că nici nu știa. „Dar, o, la naiba... doare rău”.

O luă încet, drămuindu-și forțele, sorbind câte puțin din aerul plin de ozon până când reuși să respire normal. Avea senzația că cineva îi vârâse testiculele în cutia toracică și asta îl agasa. Un pic. Deschise ochii și văzu fantomele. Frânturi de imagini care acționară asupra psihicului său cum ar fi acționat asupra gustului niște bomboane de ciocolată ținute în saramură.

Apoi senzațiile se estompară. Memoria nu putea face față unei solicitări atât de mari. Cu ce semănase? Cu o cădere în cușca liftului și un cablu de înaltă tensiune conectat la testicule, cu un bec de o mie de wați ținut în fața ochilor sau cu o pompă care îți băga napalm direct în plămâni.

Reese așteptă ca mângâierea ploii care îi cădea pe spate să-l ajute să se concentreze, își trase genunchii sub el și întinse ambele mâini în fața lui, pe pavaj, ca un credincios, cufundat în rugi și rămase așa până când pământul încetă să se învârtască cu el. Simți cioburi ascuțite între mâinile lui și asfalt.

Indiferent ce ar fi fost, era ceva real. Solid. Nu ca vârtejul fantomă din care abia scăpase.

Reese ridică repede privirea și văzu doi ochi care îl ținteau din spatele unui maldăr de cartoane rupte. Era Schantz, cu fața neagră de jeg și bărbia vârâte în textura asfaltului, clipind din ochi a nedumerire.

Reese nu văzu niciun pericol imediat din partea omului, identificându-l imediat, instinctiv, drept ceea ce

era cu adevărat, amărât inofensiv.

OK, mișcă-te, Reese, își spuse el. Urnește-ți fundul și ridică-te în picioare, soldat. Dă-i drumul! Cu un suprem act de voință, își ridică privirea spre niște scări care se pierdeau în umbră, sugerând o anumită securitate; trecuseră numai câteva minute de când sosise, știa lucrul acesta, însă se dojenea pentru că zăcuse aici atâta timp expus și neajutorat. Explora împrejurimile. Clădiri. Cărămidă sau beton. Ferestre de sticlă. Rămase întregi. Iluminat stradal electric. Mișcare în capătul aleii, lumini roșii și albe care se încrucișau – automobile. Evident, perioada antebelică. *Bine.*

Își frecă brațul inconștient – o lovitură primită în momentul în care coborâse aici. Tehnicienii îl teleportaseră cam sus. Avuseseră prea puțin timp ca să se familiarizeze cu echipamentul câmpului de deplasare și calibrarea acestuia, și se vede că greșiseră puțin în privința securității teleportării. Oricum, era mai bine decât să se fi stabilizat îngropat până la genunchi în pavaj. *Corect!*

Privind în jos, Reese își dădu seama că era acoperit cu o pulbere albă fină, deși o parte din ea fusese spălată de ploaie. O șterse cu mâna și înțelese imediat că erau resturi carbonizate ale gelului conductiv cu care îl unseră tehnicienii.

Nu pusese nicio întrebare. Spuseseră: *dezbracă-te!* Se dezbrăcase. *Ai să mergi singur, îi mai spuseră.*

Foarte bine! *Fără arme? Fără. La naiba! Metalele nu pot călătorii în timp. Dracu să le ia! O.K.,* el nu era tehnician; era numai soldat. Totuși i-ar fi plăcut să poată lua ceva cu el. Degetele lui pipăiră inconștient locul în care se afla, de regulă, arma lui, tip Westinghouse M-25 cu plasmă.

Privi în sus. Nu era nimic, numai cerul deasupra clădirilor înalte. Evident, niciun fel de trăgători speciali. Nu existau în perioada antebelică. Dar era vorba de un reflex, un reflex care îi salvase de mai multe ori viața. Parcă aveau totuși ceva care zbura prin aer? Elicoptere?

Da; așa cred, Dar nu era sigur. Istoria nu era punctul lui forte. Ce se inventase pe atunci? Parcă poți să le ții minte pe toate! Pentru el perioada antebelică era ca un joc de traficaj împrăștiat pe jos, iar el își trăise toată existența printre piesele acestea disperate.

Își dădu seama cât trebuie să fi fost de buimăcit dacă a stat atâtea secunde să viseze. Se strădui să gândească cât mai limpede. Cât mai strategic.

În primul rând, haine. Ca să-i fie cald și să se poată camufla.

Apoi arme.

— Ascultă, bătrâne. Vorbele erau mai mult o cârâială răgușită dar Reese se întoarse, amintindu-și de bătrânul cerșetor.

— A fost o furtună a dracului de puternică, acu câteva clipe! îndrăzni să rostească Schantz. Reese identifică limba ca fiind engleza, probabil americană, deși inflexiunile vocii nu-i erau prea clare. Vești bune.

Alergă spre locul unde se afla zdrențărosul, adăpostit lângă o ușă.

— Dă-ți jos hainele, zise Reese și începu să tragă de sacoul bătrânului.

— Ceee...?

— Fă cum îți spun. Imediat!

Își trase pumnul înapoi, pregătindu-se să-i ofere un argument mai convingător, dar bătrânul sesizase intensitatea specială din vocea lui Reese și se pregătea să execute ce i se ceruse. Nu mă bate, nu mă bate, scâncea Schantz, bâjbâind neîndemânatic cu degetele la fermoarul care nu voia să se deschidă.

Reese trase pantalonii jechoși de pe picioarele de păianjen ale lui Schantz. Puțeau a urină amestecată cu jeg. Reese abia dacă observă lucrul acesta și, oricum, nu-i păsa prea mult.

Pentru Schantz, Reese era o siluetă vagă, ca la vreo douăzeci de ani, poate douăzeci și cinci, dar avea ceva de om bătrân! Da, ochii! Avea ochi de om în vârstă. Ochi care

văzuseră prea multe, ca ai mei, îi spunea o voce convingătoare lui Schantz, Dar nu chiar ca Schantz. Era ceva în privirea lui Reese care-l făcea pe bătrân să simtă un gol în pânțe. Stătu liniștit, în speranța că va supraviețui.

Reese își trăsese deja pantalonii bătrânului pe el și se întindea după sacou, când sesiză un semnal de pericol. Sensorii lui fuseseră foarte bine antrenați, învățând să perceapă rapid orice zgomot, sau foșnet care îți spun că moartea se afla aproape, că speră să te doboare cu un sărut rece, de rămas bun. Reese se răsuci și se lăsă pe vine, cu ochii ațintiți instinctiv pe strada de la capătul aleii.

O lumină albă, strălucitoare, se îndrepta asupra lui, alergând mai întâi pe ziduri și prinzându-l apoi în fascicolul ei ca pe o insectă.

O fracțiune de secundă, Reese privi prin ea, dincolo de ea, la sursa care o emitea: o mașină albă cu numărul Poliției din Los Angeles cu girofarul fixat deasupra parbrizului, în spatele căruia se aflau doi bărbați. Reese înțelese imediat cine erau. Polițiști.

Ostili. Dacă ar fi avut timp, s-ar fi blestemat pentru încetineala cu care acționa. În locul de unde venea, acum ar fi fost de mult mort.

Reese era brânșat acum pe automat, deciziile se succedau rapid. Avea nevoie de ce aveau ei; un mijloc de transport, arme, radio. Însă ei erau desigur înarmați, iar el nu era. Nu se punea problema să se bată.

Evacuare. Se răsuci în afara conului de lumină și dispăru în umbră.

Evacuare. Evacuare! Cuvintele răsunau insistent în mintea lui Reese. De câte ori le mai auzise? De o mie de ori, poate mai mult? Și în câte voci? Și după ce ai săltat rănitul pe umăr și te întorci s-o iei la goană, auzi în urma ta alte sunete, cele ale morții. De astă dată auzi scrâșnetul cauciucurilor când mașina alb-negru frână și opri. Reese era la jumătatea drumului spre capătul celălalt al aleii, când sunetul se stinse.

Sergentul Michael Nydefer, mătură cu jetul de lumină toată aleea, încercând să-l prindă din nou pe tânărul pe care tocmai îl scăpase, dar fără folos.

— Fir-ar să fie, dar repede mai fuge băiatul ăsta! își zise el.

— Aleargă ca un iepure, zise Nydefer. Mergi cu mașina împrejur. Aleea iese în Strada Șapte. Partenerul lui de patrulă, Lewis, încuviință din cap și băgă mașina în marșarier. Când Nydefer sări din mașină cu pistolul de calibru 38 în mână, mașina întorsese deja și pleca în trombă, cu sirena sunând și cu lumina girofarului în funcțiune.

Nydefer îl zări pe Reese alergând printr-o pată de lumină spre o intersecție cu o altă alee. Inspiră adânc și porni în goană după el.

Reese auzise mașina plecând și acum auzea o singură pereche de pași în urma sa. Înțelese imediat ce făcuseră. Avusese noroc. Îl urmărea numai unul singur. Cu unul singur era mai bine. Putea să-l doboare și să-i ia arma. Se concentrează asupra acestui unic scop, ignorând orice altceva. Pe alee erau împrăștiate cioburi de sticlă. Simți o durere în tălpile goale. Reese inhibă senzația de durere, îndepărtând-o din corp și efortul făcut îl ajută să-și limpezească gândurile.

În fața lui se ridica un morman de lăzi de gunoi, blocându-i trecerea. Le dădu în lături fără să încetinească ritmul alergării, ca un șobolan uriaș în mizeria urbană.

Reese dădu colțul și dispăru. Nydefer încetini instinctiv. Cinsprezece ani de fumat, de cafea proastă și alcool îi făceau plămânii să sufle greu. Dar nu din cauza lor încetinisese. Teama era aceea care îl povățuise așa.

Nydefer înjura printre dinți, lăsase să-i scape din câmpul vizual. *Acum va fi mult mai periculos. Lua-l-ar naiba!* Simțea niște gheare în stomac. *Nu ești plătit suficient pentru asta. N-ai ce-i face.* Ridică cocoșul revolverului, pași pe centrul aleii și se îndreptă încet spre intersecție.

Nydefer o luă în jos pe aleea laterală, ținând într-o mână arma întinsă în față ca pe un scut. În timp ce cu cealaltă își proteja, instinctiv, abdomenul. Nu vedea pe nimeni. Porni prudent pe cărarea cufundată într-un întuneric aproape negru, oprindu-se în momentul în care ajunse în dreptul a două pubele mari. Erau pline cu cartoane și lăzi de lemm, în ele era destul loc. Destul pentru un om.

Nydefer își puse ambele mâini pe armă și o ridică în dreptul pieptului. Se uită intens în întuneric. Nimic. Numai câteva surcele aruncate la voia întâmplării.

Dar Reese era acolo, la pândă. Nydefer se uita chiar la el, dar nu vedea nimic. Numai peretele și cartoanele. Reese se uita la revolverul lui Nydefer așa cum se uită un flămând la mâncare. Era un model vechi, dar arăta bine, era probabil nou și Reese îl recunoscuse imediat:

Smith and Wesson, special pentru dotarea polițiștilor calibru 38, super. Chiar și trăsesese de câteva ori cu așa ceva. Lovitura era ușoară și precisă. Nu era o armă serioasă ca Magnum 44. Dar fusese nevoit uneori să folosească și arme mai proaste.

Apoi Reese își îndreptă atenția spre omul din fața lui. Era de vârstă medie, avea burtă, gâfâia și îi era frică. Reese nu-și putea dori altceva.

Țâșni din întuneric cu viteza unui fulger, concentrându-și toată forța într-un pumn deasupra umărului și ținti cu acest pumn spatele lui Nydefer, intrând în el ca un tren de marfă. Mâna dreaptă a lui Reese apucă de mâna care ținea pistolul, iar în momentul în care Nydefer era gata să se prăbușească se auzi o izbitură înfundată și lumina lanternei străluci încă o dată. Răsucindu-se rapid, Reese luă arma. Cu cealaltă își făcu vânt și își recăpătă imediat echilibrul.

Îl apucă apoi pe ofițerul năucit, îl trase în sus și îl rezemă de perete. Făcu un pas înapoi, ridică arma și ținti exact în mijlocul feței ofițerului.

Nydefer privea peste piedica armei sale de serviciu în

ochii celui mai mare copil pe care îl văzuse vreodată. Ochii aceștia erau fără expresie, nu erau furioși. Erau ochi de fantomă.

Reese avea nevoie de răspunsuri la o mie de întrebări: localizarea exactă, localizarea țintei, numărul și felul vehiculelor din zonă. Nenumărate întrebări.

Văzu pe insigna lui Nydefer „Poliția din Los Angeles” și înțelese că nimerise în orașul unde trebuia să ajungă. Dar era o întrebare al cărei răspuns le putea anihila pe toate celelalte și Reese știa că are foarte puțin timp la dispoziție, până ce celălalt ofițer se va ivi și el în capătul aleii.

— Ce oră este? mârâi Reese.

-

— Cam patru și jumătate... dimineața.

— Ce zi?

— Vineri, răspunse Nydefer; sperând ca aceasta să-l calmeze pe nebun. Dar nu se întâmplă așa.

Nerăbdător Reese se răsti la el.

— Data!

Nydefer nu era foarte sigur.

— Păi, ăăă nouă, nouă martie. Reese se uită încruntat la el și îi puse o întrebare de un milion de dolari:

— În *Ce* an?

Nydefer simți un val de groază care îi pornea din pânțele și se urca spre creier. *Vrea să știe în ce an suntem. Atât mi-a fost. N-am să mai văd nimic altceva decât chipul băiatului ăsta țicnit. Naiba să-l ia.* Nydefer închise ochii și așteptă lovitura glonțului.

În acel moment se auzi scrâșnetul frânelor pe asfaltul ud la capătul aleii. Reese se întoarse și văzu girofarul roșu-albastru al mașinii de poliție. Lewis sări din mașină, cu arma lăsată în jos. Reese se răsuci pe călcâie și o luă la goană spre celălalt capăt al aleii când văzu venind spre el altă mașină a poliției cu girofarul aprins.

Era prins la mijloc. Încercuit. Fără scăpare.

Reese exploră terenul cu viteza luminii. La câțiva

metri de el se afla o ușă de fier încuiată. Se repezi spre ea, catapultându-se ca un berbec, ținând punctul de deasupra încuietorii. Forța impactului făcu să iasă aproape tot aerul din el, însă ușa cedă și îl invită în întunericul din interior.

Ochii i se lărgiră, făcând efortul de a se adapta la noul grad de întuneric. Sub picioarele goale simți suprafața netedă, rece a unor dale de ceramică. Se repezi înainte, croindu-și drum printr-un labirint întreg de cutii, baloturi, stive de lucruri până când, în cele din urmă, zări o dungă orizontală de lumină slabă, ceea ce însemna o ușă. Ajunse rapid la ea, o împinse și o deschise.

Se afla într-o încăpere spațioasă, brăzdată de dungi de lumină și umbră, cu drumuri care serpuiau între grupuri de mese și rafturi. Încerca să-și fixeze reperele terenului, comandând irisului ochilor să se deschidă mai mult și să lucreze intens.

Aerul avea un miros cunoscut. Antiseptic. Filtre. Semăna cu mirosul aerului pe care îl respirase în buncărul subteran cu câteva secunde înainte ca echipa lui de geniști să aprindă fitilul. Nu-i plăcea deloc mirosul acesta. Urechea lui prinse zgomotul amorf făcut de instalația de aer condiționat, care recicla atmosfera în întreaga clădire și apoi, în spatele lui, lângă ușa pe care intrase, ecoul ascuțit inconfundabil al unor pași grăbiți ceea ce îi spunea că nu mai era singur în clădirea întunecată.

Reese continuă să meargă din ce în ce mai repede, aproape zburând prin spațiul întunecos care îl înconjură, lăsându-se condus de instinct.

Apoi în fața ochilor îi apărură o priveliște incredibilă. O adevărată comoară se desfășura în fața lui, rânduri, rânduri. Haine, mobilă, unelte. Chiar și în semiîntuneric, erau uluitoare. O îngrămădire luxuriantă de articole multicolore și strălucitoare.

Era într-un magazin universal.

Reese se strecură în umbra unui cuier cu haine lungi, își ținu respirația și începu să asculte atent. Prin gălgâitul zgomotos pe care îl făcea sângele afluindu-i în urechi,

distinse sunetul amenințător făcut de cei care îl urmăreau. Erau trei. Separați. Se mișcau spre el încercând o învăluire.

Cvadrant cu cvadrant, Reese cercetă încăperea, căutând peretele de evacuare. Peretele de nord-vest era din sticlă netedă. Intact. Cu fața spre stradă. Dincolo de el, o mașină albă și neagră a poliției trecu încet pe stradă și dispăru.

Camuflare. Fără zgomot! Reese ajunse până la cuierul de deasupra lui, luă o haină și și-o puse pe el, realizând abia atunci că îi fusese frig. Zgomotul de pași se apropia încet de el. O pată de lumină provenind de la o lanternă se plimba pe gresia raionului alăturat.

Mișcare, mișcare, mișcare. La fel de silențios ca o dâră de fum, Reese ieși din umbra cuierului cu haine și fugi pe jos, ca un crab, de-a lungul intervalului dintre raioane, spre peretele de sticlă din fața lui și se pomeni într-un aranjament de manechine bine îmbrăcate, care priveau cu ochi goi în stradă. Privi în sus. Deasupra grupului de manechine atârna un steguleț de hârtie pe care scria: MODA '84. Perfect. Atinsese ținta.

Dintr-odată, vitrina fu scaldată în lumina puternică a farurilor unei mașini de poliție. Reese înlemni. Nu e bine, gândi el și se retrase spre interiorul clădirii. Auzea voci șoptite și pași înăbușiți peste tot, de jur împrejurul său. Tocmai depășise o teighea pe care se aflau pantofi de piele și de pânză când se opri subit. Cercetează. Mișcare? Nimic. Gol. Unde naiba sunteți? se miră el. Liniște. Bine, își zise Reese și apucă o pereche de pantofi de pe teighea, măsurându-le talpa cu talpa piciorului său gol. Prea lungi. Altă pereche. Foarte buni. Buni:

Reese porni repede de-a lungul intervalului. În fața lui se vedeau mai multe lanterne. Făcu o recunoaștere rapidă a zonei. Unde să se ducă? La câțiva metri de el lucea în întuneric o cabină de metal cu perdeaua lăsată deschisă. Pe ea scria: Fotografii - pașaport. Reese se strecură înăuntru, trase perdeaua, se cățăără pe un scăunel

și își trase repede pantofii în picioare.

Orice infanterist știe de când lumea că o pereche bună de încălțări este la fel de importantă pentru supraviețuire ca și cea mai bună armă. Reese lega șireturile și mișcă piciorul să vadă cum se simte. Păreau ușori și flexibili, cu pingele subțiri, nu prea potriviți pentru un teren mai accidentat, dar tot erau făcuți bine și i se potriveau pe picior. Pe una din laturi era scris cuvântul „Nike”. Știa ce înseamnă, era numele unei rachete demodate.

Dincolo de perdea se plimba o dâră de lumină, cercetă de jur împrejur apoi se retrase. Urmă o pauză și Alte mormăituri. Reese era din ce în ce mai încordat. Apoi, treptat, vocile se stinseră. Reese începu să respire în voie și ieși calm din cabină.

În întuneric se distingea desenul impasibil al unei scări rulante. Fusese scoasă din funcțiune cu câteva ore în urmă și acum nu mai era decât o înșiruire de trepte de metal strălucitor. Reese urcă câte două trepte deodată, zburând spre etajul doi. Obiecte de uz casnic. Lenjerie de damă.

Pe peretele de sud-vest, Reese găsi ceea ce căuta. O ieșire de incendiu. Ușa netedă de metal era închisă. O sârmă fixată pe ea forma un fel de circuit de alarmă și o inscripție de pe bara care ținea ușa închisă avertiza că aceasta nu putea fi folosită decât în cazuri de urgență. Ei, nu, chiar așa? Reese împinse bara și ușa se deschise. Nu se auzi nimic. Alarma fie că era deconectată, fie că fusese neutralizată de șocul teleportării în timp. Păși liniștit pe scările de incendiu și cercetă aleea de sub el. O mașină a Poliției din Los Angeles, vopsită în alb și negru, era parcată chiar sub el, cu luminile stinse. Goală.

Reese sări pe asfalt ca o pisică și se lăsă pe vine lângă portiera mașinii. Stradă pustie. Activitate după colț. Încercă portiera. *Neîncuiată. Uimitor. Se vede că s-au grăbit al dracului*, se gândi Reese. O deschise și pipăi contactul. Cheile lipseau. Avea nevoie de un mijloc de

transport. Se gândi s-o pornească scoțând firele electrice. *La naiba. Prea complicat.* Renunță la vehicul și își concentrează atenția asupra a ceea ce se afla în el.

Odihnindu-se în suportul ei, rezemată de banchetă se afla o armă de vânătoare, model Remington 870, nououță, atunci scoasă din fabrică. Reese era fascinat. Văzuse și mânuise multe arme de felul acesta, dar erau piese de muzeu. Acestea, ca și cele mai multe dintre minunățiile din jurul lui, părea nouă.

O ridică din suport și o puse în siguranță, sub impermeabil. Dacă o ținea acolo, sub braț, n-o va vedea nimeni. Nici nu se va uda. Va fi prietena lui.

Apoi Reese se răsuci și ieși repede din mașină. După ce dădu colțul, începu să pășească agale în lungul trotuarului. Acum era îmbrăcat, înarmat și se amesteca printre oameni. Avea nevoie de bani, de provizii și de un mijloc de transport. Dar mai avea destul timp pentru asta.

La dracu. Ajunsese aici. Reușise! Se simți străbătut de un val de adrenalină. Reese era aproape excitat la gândul că supraviețuise, că era în viață. Ridică privirea în sus și clipi din cauza ploii care îi cădea în ochi. Cercetă atent peisajul miraculos care îl înconjură. Se afla la colțul străzilor Olive cu a Șasea. Pe partea cealaltă era Pershing Square. Își dădu seama că se născuse la mai puțin de o milă de locul acesta. Chiar aici se jucase pe vremea când era copil. Dar nu arătase așa. Micul parc era înconjurat de clădiri cu cinci sau șase etaje. Și apoi, lumina. Lumina curgea asupra lui din toate părțile. Reese se retrase în umbra unei intrări, fascinat de scena care se desfășura în fața ochilor lui.

Cât trecuse de atunci? Din punctul lui de vedere, doar câteva minute, de când fugise prin coridorul de oțel împreună cu ceilalți membri ai echipei.

În urma lor, răsunau explozii asurzitoare, sfâșiind coridorul în bucăți. Oamenii lui distrugeau totul, ucideau tot. Sentimentul victoriei trecea prin membrii echipei cu viteza curentului electric.

Și apoi asta.

Pe John nu părea să îl deranjeze. Nimic nu-l tulbura. De fapt, tocmai aceasta îl făcea să fie așa cum era. Alerga alături de Reese, bătându-l încurajator pe umăr, strigându-i ordine precise în ureche. John luase hotărârea ca Reese să fie acela.

Apoi fusese înconjurat de un grup de tehnicieni care făceau ultimile calibrări la un număr de instalații. Reese își dezbracă la iuțea uniformă și întinse arma de puls unuia dintre colegii de echipă. Tehnicienii se repeziră asupra lui ca furnicile, prelevând bioritmuri, măsurând și pompând diverse chimicale în sistemul lui. John făcuse un pas înapoi, fixându-l pe Reese cu privirea.

Acum lucrurile se desfășurau cu mare viteză. Tehnicienii îl acoperiră din cap până în picioare cu un gel gros, albăstrui, superconductibil. Mirosul lui neplăcut îl șocă pe Reese. Pe chipul lui John se citea ceva neobișnuit. O expresie pe care nu o mai văzuse decât în urmă cu câțiva ani, când John îl scosese din 132 și-l adusese în echipa sa personală de Recunoaștere a Securității.

Reese aruncă o privire oamenilor care stăteau în fața lui. Oamenii lui. Apoi urmasse bum-ul acela incredibil de lumină și durere. Și pavajul de pe alee.

Privind acum, prin ploaie, la Pershing Square, Reese se simți îngrozitor de singur, așa cum nu se mai simțise niciodată în viață. Dar și fascinat. Locul acesta.

Era același, dar atât de diferit. Știa că va arăta așa.

Dar nu știa că va fi așa.

Nu mai gândeți, îi comandă mintea. Nu încerca să simți acest loc. Reese se debarasă de orice gând – închise totul într-un spațiu minuscul al creierului și zăvorî ușa.

Misiunea era totul. Misiunea era tot ce conta.

Reese se duse direct la o cabină telefonică, aflată cu câteva blocuri mai departe și luă în mână cartea de telefon. O deschise la litera C și începu să caute. Câteva secunde mai târziu, degetul său se opri lângă un nume: *Sarah J. Connor.*

Cartierul Palma Jasmine Street 656 Ora 8.28

Sarah Jeanette Connor cobora din apartamentul ei de la etajul 2 în holul de la intrare. Uitase să caute în cutia poștală când se întorsese acasă, iar pe colega ei de apartament, Ginger, nu se putea pune nicio bază în direcția aceasta. Poate în alte chestiuni, dar corespondența nu se afla pe lista de priorități a lui Ginger. În ceea ce o privea pe Sarah, era o datorie. Se întâmpla foarte rar să primească scrisori. Nu scria nimănui niciodată, astfel încât nici nu era de mirare. Dar erau notele de plată. Note de plată pe care le achita cu scrupulozitate, subțindu-și contul în bancă la începutul fiecărei luni, trăind mai mult din bacșișuri restul zilelor până la sfârșitul lunii, cu satisfacția că toate datoriile sunt plătite la timp.

Colega ei de apartament era exact invers. Dar, din fericire, Sarah și Ginger găsiseră mult mai multe lucruri care să le apropie, decât să le despartă în cele opt luni de când locuiau împreună, ca, de exemplu, preferința și înclinația de a-și petrece timpul într-un mod simplu, fără prea multe fasoane, deși Sarah trebuia să recunoască faptul că este ceva mai conservatoare decât Ginger. Ba, poate chiar mult mai mult. Deși Ginger avea douăzeci și patru de ani, iar Sarah numai nouăsprezece, uneori era greu de spus care din ele două este mai tânără.

Sarah se opri în dreptul ușii de siguranță care trebuia să fie întotdeauna încuiată. Cineva o deschisese și o proptise cu o piatră. Simți că se enervează. Cineva nu voia să se obosească să folosească cheia.

Când ajunsese în holul de la intrare se simți asaltată de strălucirea soarelui și de mirosul proaspăt al ierbii ude care se usca în căldura dimineții. Furtuna trecuse. Avea să fie o zi minunată ca să încalece pe motocicleta ei, Honda. Culoarea cerului îi amintea de un inel cu piatră turcoaz pe care i-l dăruise primul ei prieten, pe când era la gimnaziu. Cum îl chema? Charlie... Nu-știu-cum. Mai avea și acum inelul în cutia ei cu bijuterii, alături de alte suveniruri din puținele relații pe care se străduia să le țină minte.

Cartierul Palma reprezenta un amestec sănătos de populație tânără și bătrână, negri și albi, evrei și protestanți. Era înconjurat de orașul propriu-zis Los Angeles, Beverly Hills, Santa Monica și Culver City și era un fel de placă turnantă neoficială în această peticeală de etnii diferite. Deoarece erau multe blocuri, străzile erau mereu pline de mașinile parcate bară la bară. Unul dintre motivele pentru care Sarah alesese acest bloc era tocmai faptul că avea un garaj subteran și o ușa de siguranță.

Descuie cutia poștală și examinează teancul gros de plicuri care îi căzu în brațe: două note de plată, o scrisoare de la mama ei, restul pentru Ginger.

Niciun fel de scrisori de dragoste pătimase de la bărbatii înstăriți, copleșiți de supărare că fuseseră părăsiți de ea. Nu-i nimic. Cui îi pasă? În seara aceasta, Sarah avea o întâlnire. Era o zi pe care o așteptase toată săptămâna. O zi de care își va aminti tot restul vieții.

— Așa - își zise Sarah în sinea ei - să nu ne ambalăm prea tare. Nu era Făt-Frumos, nici măcar un bărbat fermecător dar avea bilete la concertul lui Julian Lennon de la Rowl.

Sarah se cufundă într-o visare romantică, imaginându-și o poveste care începea printr-o discuție politicoasă cu posibilitatea de a deveni romanțioasă și creștea apoi spre o stare de extaz.

Ginger Ventura străbătu trotuarul în fugă și năvăli în visurile Sarei râzând, ca și când realitatea ar fi fost, de fapt, mai mult amuzantă.

Bruneta înaltă își pierduse tot suflul, nu însă și energia. Continua să alerge pe loc în timp ce vorbeau, iar buclele ei de abanos, lungi până la umeri se balansau elegant când sărea de pe un picior pe altul. Căștile prin care Bruce Springsteen răcnea în urechile lui Ginger suficient de tare ca să audă și Sarah, erau fixate pe cap cu o bentiță udă de transpirație. Sarah îi zâmbi larg colegei ei de apartament. Dacă Ginger ar fi știut să joace pe scenă și s-ar fi dat probe pentru Femeia Minune, Sarah nu se îndoia

că ar fi locuit împreună cu o stea de cinema. Ginger avea 1,70 înălțime, fără un gram de grăsime. Ginger nu putea sta o clipă locului; chiar și atunci când stătea pe loc, întorcea capul în toate părțile. Era ca un fir electric viu care se răsucea și dansa în jurul unei inepuizabile surse de energie formată din entuziasm și optimism.

— E ceva pentru mine? gâfâi Ginger.

Sarah îi întinse teancul de plicuri. Ginger făcu ochii mari când dădu peste una din scrisori.

— O, Dumnezeu, astăzi e ziua cea mare!

Ginger o apucă pe Sarah de braț și o duse înapoi sus, în apartamentul lor, lovind absentă cu piciorul piatra care ținea ușa.

— Ce este? întrebă Sarah.

— Rezultatele de la analize.

— Analize? Pentru ce?

— Pentru sarcină, prostuțo! Nu ți-am spus? Sarah o opri pe Ginger în fața ușii.

— Ginger! Sigur că nu mi-ai spus!

— Se vede că mi-a ieșit din minte, zise Ginger pe un ton neglijent, intrând în sufragerie. Sarah era năucită,

-

închise ușa în urma ei fără să știe ce face și o urmă pe Ginger.

— Dar, bine, Ginger, nu ții socotelile... Cum ai putut să rămâi însărcinată?

Ginger începu să deschidă plicul de la clinică, apoi ezită un moment înainte de a răspunde.

— Tu mă cunoști bine. Nu pot să sufăr pastilele, iar spuma anticoncepțională are un risc de 20%. Așa că luna trecută nu mi-a venit ciclul și...

Sarah stătea cu privirea ațintită pe scrisoare.

— Care este verdictul?

Ginger încercă să braveze ca să-și ascundă îngrijorarea.

Fac pariu pe cinci sutare că e negativ.

— Ginger, deschide-o!

Ginger încerca să pară liniștită și curajoasă. Deschise plicul. Sarah o privea intens, urmărind-o cum parcurgea rapid textul. Apoi ochii fetei se ridicară spre ea, cu o expresie de resemnare.

— Ce nume îți place? Poate Junior, pur și simplu, ce zici?

Inima Sarei se strânse.

— O, nu, Ginger. Dumnezeu mare... ce spui... adică, vreau să spun, ce intenții ai, Ginger...

Ginger se strâmbă, apoi mototoli scrisoarea și o aruncă pe măsuță.

— Vrei să știi ce am de gând să fac? Ginger se ridică în picioare, ca un criminal căruia nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut decât să parcurgă ultimii metri până la locul de execuție și intră în bucătărie.

Sarah o privea de-a dreptul șocată. Ce încurcătură! Ginger nu avea niciodată încurcături de felul acesta. Ginger știa să mânuiască cu dexteritate toate pârghiile vieții. Ginger ducea o viață admirabilă. Ginger era...

Cuprinsă subit de îndoială, Sarah clipi din ochi, apoi luă hârtia mototolită, o netezi și citi rezultatele.

— OK, Ginger, foarte nostim!

Ginger ieși din spatele frigiderului și o stropi pe Sarah cu o sticlă de Penrier pe care o agitase bine. Sarah tipă și se apără cu mâinile, închizând ochii.

— Nesuferito! strigă Sarah, dar izbucni în râs fără să vrea. Oare de ce îți permit eu să-mi faci așa ceva?

Ginger clipi spre Sarah.

— Chiar vrei să știi? Sarah dădu din cap afirmativ.

— Răspunsul este: îți place, păpușico!

— Să te ia naiba, zise Sarah zâmbind. Apoi schimbă macazul, încercând să pară serioasă.

— Deci este o analiză pentru cu totul altceva?

— Eram absolut sigură că nu sunt însărcinată. De la treisprezece ani, nu am avut nicio întârziere de ciclu.

— OK. Atunci de ce-mi faci asta?

— Ești o pradă ușoară.

— Zilele astea s-ar putea să-ți fac o surpriză.

— Asta ar fi foarte nostim.

Ginger o tachina pe Sarah pe un ton protector. Sarah scutură din cap, exasperată. Ginger considera că datoria ei sacră în viață este s-o ghideze pe Sarah prin apele învolburate ale traiului zilnic. Ceea ce nu înțelegeau însă nici Ginger și nici mama Sarei, era că aceasta se descurca de minune. Muncea, mergea și la școală, ba mai reușea să mai pună câteva sute de dolari într-un cont de economii. Sigur, avea și unele probleme, dar nu era nimic cu adevărat copleșitor sau imposibil de controlat. Nimic altceva decât problemele pe care le aveau și alți oameni. Cu excepția lui Ginger. Ginger părea că profită de un necaz, pentru a se repezi apoi cu și mai multă încredere în latura bună a vieții. Și Sarei îi veni în minte un gând: Oare Ginger fusese vreodată doborâtă, cu adevărat?

— Hei, Ginger, începu Sarah, neștiind prea bine ce voia să spună. Dar ce ai fi făcut dacă ai fi fost cu adevărat însărcinată? Ginger strâmbă din nas.

— M-aș fi gândit la mutra lui Matt când i-aș fi dat vestea.

Ori de câte ori se gândea că ar putea deveni mamă la modul serios, pe Sarah o cuprindea spaima. Îi venea în memorie șirul lung de ani de după moartea tatălui ei, când mama ei fusese nevoită să alcătuiască un fel de îndreptar de comportament: s-o îndrume fără s-o domine, s-o iubească fără s-o sufoce. Era ca și când ai fi încercat să străbați Himalaia călare pe un țap beat, în plus Sarah nu era foarte sigură de calitățile ei, nici deosebit de încântată de propria persoană. Era normală, așa cum sunt cei mai mulți oameni, însă, fără îndoială, nu era absolut deloc excepțională, nu era plămădită din aluatul din care sunt făcuți oamenii mari. Dar lui Ginger se mulțumi să-i spună numai atât:

— Ei bine! aș veni și eu să vă văd copiii.

Ginger o bătu pe genunchi.

— Nu te mai amăgi. Și tu ai instincte materne.

— Pot să mi le reprim, te rog să mă crezi.

Da, se gândi Sarah, și eu pot să iubesc. Dacă mi-ar da cineva măcar o șansă, o jumătate de șansă. Dacă aș ști că o să mi se întoarcă dragostea!

Dar ca să găsești un bărbat în care să ai încredere că va face așa, însemna să vrei să găsești un arbore de vanilie în deșertul Mojave. Toți prietenii din cercul ei, cu care crescuse și mersese la școală împreună, fie plecaseră la alte școli, fie se căsătoriseră. Trebuia să se descurce singură. Câteva întâlniri fără însemnătate, întâlniri întâmplătoare la colegiu. Nu știa cum se făcea, dar cei pe care îi dorea ea erau ocupați sau, pur și simplu, nu manifestau interes pentru ea.

Cu o mică strâmbătură, Ginger se uita la colega ei de cameră, care se cufundase în gânduri. Sarah era o fată tare dulce; poate chiar prea dulce. Uneori își folosea inocența ca pe un scut împotriva întregii lumi. Așa că Ginger era încântată s-o mai scuture din când în când, s-o trezească din visurile în care le place tuturor oamenilor să se desfete. Astfel că, în loc s-o îmbrățișeze pe Sarah, așa cum i-ar fi plăcut și cum știa că și Sarah ar fi dorit, folosea ceea ce numea ea terapia de șoc, așa cum făcuse și cu scrisoarea de la laborator.

Ginger își privea cu atenție tălpile adidașilor.

— Cred că am călcat pe Pugsly.

Sarah aruncă repede o privire la capătul celălalt al camerei. Pugsly ședea ca un mic dinozaur împăiat, cu ochii neclintiți în terariul lui de plastic. Era o iguană verde cam de un metru lungime, pe care Sarah o moștenise de la ultimul ei prieten. Între ea și Pugsly se stabilise o relație de afecțiune și respect reciproc, care depășea cu mult sentimentele avute pentru fostul proprietar al reptilei.

Sarah își puse mâinile pe coapse și îi aruncă o privire lungă.

— Acum ești satisfăcută, nu-i așa?

Interfonul le surprinse în acel moment pe amândouă cu bâzâitul lui strident.

Ginger făcu o săritură și apăsă pe buton.

— Vești bune sau bani? Întrebă ea veselă.

— Ce-ai zice de puțin amor?

Ginger făcu o strâmbătură spre Sarah și vorbi din nou în interfon;

— Sigur, băiete, vino sus și lasă-ți hainele afară.

Apăsă apoi pe butonul care deschidea ușa.

Matt Buchanan nu-și lăsase hainele afară. Oricum, nu avea prea multe pe el: maieu cu mânecă scurtă și pantaloni scurți care îi puneau în evidență statura de halterofil. Nu era încrezut deloc și nu se fălea cu fizicul lui. Sarah se mira cum e posibil ca un băiat cu fizicul lui, atât de puternic, să aibă un caracter atât de blând și de duios. Tocmai își strângea matinalele de prin cameră, când îi auzi pe cei doi cum se trânteau pe canapea. Își luă poșeta și păși în cameră.

Ginger țipa de sub Matt, trăgându-l de degetul arătător și încercând să i-l dea peste cap,

— Sarah, ajută-mă să scap de animalul ăsta!

— Regret, pe ziua de azi îmi ajunge răspunse Sarah și se așază pe canapea. Își pieptănă părul care îi ajungea până la umeri, îl ridică sus într-o coadă de cal și-l prinse cu un elastic.

Ginger și Matt se îmbrățișau și își zâmbeau unul altuia în felul acela deosebit al tinerilor îndrăgostiți. În privirea lui Matt se citea o adevărată adorație pentru Ginger, ceea ce o făcu pe Sarah să se simtă puțin invidioasă. Nu avusese prea mulți prieteni. Unii o plăcuseră cu adevărat. Dar nu reușise niciodată să le inspire acea pasiune pe care o citea acum în ochii lui Matt. Dar știa că într-o zi se va întâmpla și lucrul acesta. Cine știe, poate chiar diseară.

În timp ce se îndreptau spre garajul de la subsolul blocului, Matt le cuprinse pe după talie pe amândouă și le strânse pe amândouă. Sarah îngenunche lângă scuterul ei, Honda Elite, desfăcu lanțul de siguranță, apoi se întoarse spre colega ei de apartament.

— Ne vedem după ce termin serviciul? Ginger dădu afirmativ din cap.

— Hai să mergem la Stoker să mâncăm o pizza, ce ziceți?

Sarah nu reuși decât parțial să-și stăpânească emoția din voce când răspunse:

— Îmi pare rău, am o întâlnire diseară. Matt o bătu încurajator pe umeri.

— Foarte bine, Sarah!

— A? nu e cine știe ce, Matt. Un tip pe care l-am cunoscut la serviciu.

— E tipul ăla cu un Porsche negru? se interesă Ginger.

Sarah dădu din cap, apoi se strâmbă ușor.

— O, nu știu exact, însă cred că este membru al Clubului Schmuck of the Month.

Matt își puse brațul pe umerii Sarei și o conduse câțiva pași.

— Ai nevoie de ceva, Sarah? Sarah era sincer nedumerită.

— De ce anume să am nevoie?

— Știi, niște bani pentru orice eventualitate. În cazul că nu te înțelegi cu tipul... Știi ce vreau să spun. De fapt, ce știm noi despre băiatul ăsta? Dacă te duce în vreun loc groaznic...

— Mersi, tăticule, am mai avut întâlniri și altă dată. Îi zâmbi strâmb și ridică din umeri.

Când auzea în străfundul sufletului o voce care o dojenea, Sarah se amuza să-și spună că iar vorbește

„micuța Sarah” care o dojenește tot timpul și face tttt! ori de câte ori se simte cuprinsă de o pasiune mai puternică. Acum „micuța Sarah” îi atrăgea atenția că Matt și Ginger se interesau de soarta ei și se relaxă zâmbind:

— Pot să-mi port singură de grijă.

Matt se întinse spre ea și îi mușcă ușor vârful nasului:

— Și totuși, dacă încearcă ceva?

Sarah rezezi fără ezitare un pumn în stomacul lui

Matt. Ar fi putut să-l atingă, însă Matt se retrase rapid, ținându-și răsuflarea și se lipi de Ginger. În timp ce gâfâia teatral, Ginger îl ignoră și o sărută pe Sarah pe obraz.

— Ne vedem diseară.

Sarah sări în șaua scuterului și apăsă pe butonul de pornire. Motorul protestă. Sarah privi înapoi ca să le facă semn cu mâna și îl văzu pe Matt cum sare ca un balerin.

— La revedere, Sarah, spuse el afectând o mare tristețe.

Ce caraghioși, își spuse ea. Îi erau tare dragi. Și el și Ginger. Făcu un gest de rămas bun și își îndreptă scuterul în susul rampei spre soarele fierbinte de afară.

Mintea ei nu detecta nimic deosebit, nu presimțea cătuși de puțin că aceasta avea să fie ultima zi de viață normală pentru ea.

Miracle Mile District Ora 8.31

Trecuseră câteva ore bune de la răsăritul soarelui, când Reese porni să rătăcească prin labirintul aleilor și străduțelor uitate din centrul orașului Los Angeles și nu mai era totdeauna sigur că se află în perioada antebelică. Una dintre aceste alei înguste și înghesuite rămăseseră la fel ca pe vremea lui. Se grăbea să ajungă la o intersecție cunoscută, arunca o privire după colț și imediat apărea în fața ochilor un bulevard din epoca antebelică, la fel de ciudat și de incredibil ca un vis.

Așa fusese toată dimineața.

Nu se putea dezbăra de senzația că se află în același timp în două locuri diferite. Știa că s-ar putea ancora în realitate și în timp, dacă ar fi rămas în stradă, dar aceasta ar fi fost o eroare de tactică. Strada era goală; nu putea să se piardă în mulțime stând pe loc. Dintrodată, Reese se pomeni gândind că poate creierul îi fusese afectat de trecerea prin timp. Sau poate că amfetaminele pe care tehnicienii le pompaseră în el aveau și un efect secundar dezastruos. Dacă obiectivul misiunii era în pericol, trebuia

să acționeze imediat. Nici nu voia să-și imagineze că ar putea rata. Se simți cuprins de un val de panică. Din reflex și din obișnuință, se scutură de el prin voința de a trăi.

Mai era destul timp, o mulțime de timp. John îi spusese că va lua legătura cu ținta la ora 20.19, în Jasmine Street, 666. Sarah J. Connor va fi acolo și va părăsi locuința. Cum aflase John treaba asta, Reese nici nu încerca măcar să ghicească. Dar dacă John spunea așa, înseamnă că așa era.

Se hotărî să continue să se miște în jos, să cunoască locurile și împrejurimile, să verifice drumurile de acces și de retragere. Își recapitula în minte lista de cumpărături. Avea nevoie de mult mai multe muniții, mult mai multe. Teamă de moarte pe care o încercase de atâtea ori când pornea la luptă era total umbrită de astă dată de teama de a nu da greș. Moartea lui nu avea importanță. Sarah J. Connor era altceva. Moartea ei ar fi fost cumplit de importantă.

Reese mergea pe lângă zidul unui Service de pe strada Wilshire când auzi zgomotul puternic al unui motor în spatele său. *Apără-te, apără-te, apără-te!* Trupul se mișcă înainte să primească comanda de la creier. Se ascunse în spatele unor lăzi de gunoi în timp ce un camion care făcea aprovizionarea se năpusti cu viteză cam prea mare pe alee. Cauciucurile scrâșniră pe asfalt când șoferul pe jumătate adormit apăsă pe frână ca să evite zidul. Reese ținea arma strânsă în mână și își simți nervii ca niște cabluri de înaltă tensiune. Lăsă apoi pistolul în jos și se calmă când camionul trecu gâfâind pe lângă el. Șoferul somnoros nu-l văzuse pe Reese și nu avea să știe niciodată cât de aproape fusese de situația de a-și lăsa soția văduvă și copiii orfani.

Inima lui Reese bătea cu putere. Privi în sus la fâșia îngustă de cer, din vârfurile clădirilor care îl înconjurau. Era lumină.

N-are sens să mai stau în aleile astea dosnice. Trebuie să mă amestec printre oameni. Purtase pistolul

greu sub trenci între braț și piept, dar la lumina zilei nu mai mergea. Era momentul să-și adapteze arma la lupta de stradă. Începu să scotocească prin grămezile de deșeuri din jurul lui - piese de automobil stricate, bucăți de țevă, metal unsuros. Apoi găsi ceea ce căuta - o pânză uzată dar încă utilizabilă de bomfaier. Reese nu înțelegea de ce fuseseră aruncate aici atâtea materiale bune. Ar fi putut construi un adevărat arsenal cu ceea ce zăcea acolo.

Reese adaptă pânza de bomfaier la țeava pistolului, chiar în spatele trăgaciului și o fixă de patul armei, înjghebând astfel un fel de mâner. Începu din nou să caute printre deșeuri, până găsi o bucată de sfoară, cu care făcu un laț și ceva ce semăna a bandulieră, și și-o trecu peste umăr. Era foarte bine. La nevoie, putea ridica arma încet și pe neobservate. Ascunzătoarea era excelentă. Nimeni n-ar fi observat că este înarmat. Pentru aceasta ar fi trebuit să-l percheziționeze. Dar până atunci vor ști cu toții că este înarmat.

Reese își încheie toți nasturii de la haină, deși cerul era acum degajat și luminos, neobișnuit de cald pentru luna martie.

Se simțea extraordinar de singur, cum nu mai fusese niciodată în viață. Primul om dintr-o armată care încă nu se născuse. Pășind cu grijă spre capătul aleii aruncă o privire cercetătoare pe Bulevardul Wilshire, apoi, sigur de sine, porni pe stradă. Oamenii începeau să iasă din case. Nervii îi vibrau de emoție, căci începea să recunoască locurile pe unde mergea. Cei mai mulți dintre oamenii care se aflau acum pe stradă erau muncitori care așteptau la câte o intersecție sau într-o stație de autobuz sau care coborau grăbiți din câte un autobuz, repezindu-se să bea o ceașcă de cafea.

Lui Reese îi venea greu să înțeleagă ritmul vieții din perioada antebelică; fusese obișnuit cu o scară de intensități cu totul diferită. În lumea de unde venea el, era imposibil să supraviețuiești dacă hoinăreai pe afară în timpul zilei. Ziua se afla sub controlul lor. Reese și ai lui

aveau la dispoziție noaptea. Deși rațiunea îi spunea lui Reese că este în siguranță, instinctele îl făceau să se teamă. Fu silit să facă un efort pentru a ieși din umbra protectoare a clădirii și pentru a păși în șuvoiul multicolor al mulțimii.

Cu treniul care îi acoperea cicatricile lăsate de arma cu laser, Reese nu arăta altfel decât ceilalți trecători de pe Wilshire, dar nu reușise încă să se sincronizeze perfect; era prea temător și precaut, ca o panteră nedomesticită aruncată dintr-odată într-o grădină zoologică.

Mergea atent pe trotuar, cercetând chipurile trecătorilor. Aveau o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci. Un fel de virginitate, de inocență, o lipsă de informație care îi făcea și pe bătrâni să pară tineri. Un băiat îmbrăcat în blugi decolorați urcat pe o scândură cu roțile, se unduia trecând grațios printre oameni în ritmul melodiei Born in the USA care se revărsa dintr-un casetofon atârnat de umărul lui.

Trotuarele erau un adevărat Babilon de vitrine în care se aflau expuse nenumărate comori uluitoare. Aparate de radio, lămpi, televizoare. Într-o vitrină erau numai televizoare, toate branșate pe același post. Bryant Gumbel și Jane Pauley stătea de vorbă simultan pe patruzeci de ecrane. Reese era paralizat de vulgaritatea vitrinelor.

Indiferent încotro ar fi privit, își dădea seama că ochii îi sunt amenințați de suprasolicitare vizuală. Un clown grotesc zâmbea ștrengar și trăgea cu coada ochiului de pe afișul roz-galben al teatrului Pussycat. De pe panouri uriașe, chipuri frumoase de bărbați și de femei îi zâmbeau, lăudându-i minunile de la Caesare's Palace și de la Golden Nugget. Un bărbat înalt de câțiva metri, îmbrăcat cu o haină din blană de oaie, îl invita în ținutul Marlboro, de unde vine aroma. Reese nu auzise de locul acesta. Dar gestul bărbatului îl făcea să se gândească la mâncare. Își dădu seama că îi este foame.

Ceva mai jos era un fel de chioșc lângă care un afiș anunța mândru că aici se poate servi pizza non-stop. Reese

nu știa ce este pizza, dar judecând după miros, părea să fie de mâncare. Se apropie mai mult de locul cu pricina, încercând să descopere cum funcționează, fără a se da de gol. Privi atent cum un bărbat gras îmbrăcat într-o cămașă în culori țipătoare se apropie de ferăstruică și spuse: „Dă-mi o porție asortată”. Omul din spatele geamului îi întinse un fel de triumphi aburind. Omul cu cămașa în culori țipătoare îi dădu celui din spatele geamului niște bilete verzui, își luă mâncarea și plecă. Reese urmărise tranzacția cu mare atenție. Știa ce sunt banii, dar nu avea niciun ban. Căută repede în pantalonii lui Schanu. Nimic. Mirosul de pizza îi rănea stomacul, care începuse să protesteze vehement, cerând de mâncare. La naiba, se gândi Reese și se apropie de ferăstruică. Alene, omul din spatele geamului aruncă o privire în sus, desprinzându-și ochii de pe ziarul pe care îl citea.

— Da? întrebă el indiferent. Reese repetă cuvintele auzite mai înainte:

— Dă-mi o porție asortată.

Omul puse o bucată de mâncare aburindă pe tejghea, la numai câțiva centimetri de nasul lui Reese, apoi se întoarse spre casa de marcat.

— Face 1.60, zise el peste umăr. Când se întoarse, Reese nu mai era acolo. Furios, vânzătorul ieși cu jumătate de trup afară prin fereastră uitându se în susul și în josul străzii. Reese dispăruse.

— Mama ta de ticălos, înjură omul furios.

Reese dăduse colțul și se ascunsese în prima alee care îi ieșise în cale, în spatele unor cutii goale de carton. Arunca priviri furioase în toate direcțiile, în timp ce ținea ascunsă bucata de pizza sub trenți. Mirosul exotic codimentat îl înnebunea, așa cum îl ațâță pe un animal sălbatic mirosul de sânge proaspăt. Când fu sigur că nu-l vede nimeni, Reese scoase bucata de pizza și începu să înfulece cu lăcomie, încântat de savoarea mâncării, fără să mai simtă că brânza fierbinte îi ardea cerul gurii. Nu apucase bine să înghită când auzi un lătrat în spatele lui.

Se întoarse și văzu o javră amărâtă ascunsă în umbra unei uși. Câinele se uita cu jind la bucățica din mâna lui. Reese ridică mâna spre gură dar se opri la mijlocul drumului. *Fir-ar să fie*, își zise el și lăsă mâna în jos. *Să ignori un câine flămând era o crimă. Omul și câinele erau parteneri în lupta pentru supraviețuire.* Reese întinse mâna încet spre câine. Acesta păși cu grijă spre el, privindu-l mereu în ochi și apucă bucățica din mâna lui Reese. Ca să-i poarte noroc, Reese îl mângâie pe cap, între urechi până când acesta începu să dea din coadă.

Lăsându-l pe câinele cel flămând să-și savureze în tihnă micul dejun, Reese se întoarse în stradă. Nu mai era chinuit de foame, iar soarele se ridicase destul de mult pe cer. Ajunse la capătul alei și începu să urmărească cu privirea mașinile care treceau. Va avea nevoie și el de una. Cât de curând. Și de multe alte lucruri.

E timpul să pornim la treabă își zise el.

Cartierul Silver Lake Hotel Panama Ora 10.20

Era o magherniță cu patru etaje care putea a desinfectant și closete înfundate. Iarna era frigider iar vara cuptor, înghețând sau făcând să fiarbă conținutul uman fără milă. Dar era ieftin. Era departe de strada principală. Avea și o scară de incendiu pe care se putea urca sau coborâ ca să se intre sau să se iasă din cameră fără a fi văzut de funcționarul de la intrare.

Din aceste motive, Terminatorul, își opri alegerea asupra lui. Aruncă un pumn de bancnote pe teighea și refuză să semneze în registru. Ochii albaștri ca oțelul se uitau la omulețul de vreo cincizeci de ani, cu urechi clăpăuge de parcă ar fi privit o ploșniță. Recepționarul mormăi ceva în sensul că va scrie el; Mister Smith în registru în locul lui, apoi îi întinse cheia de la camera închiriată.

Examină în detaliu interiorul în timp ce urca scările. Pardoseala de lemn roasă. Pereții coșcoviți, ca o piele opărită în locurile unde al treilea strat de zugrăveală, aplicată în pripă, începea să cadă.

Apoi semnalele sonore. Voci în încăperile igrasioase. Furie înăbușită. Plânsete singuratică. Cuplări sexuale. Tăcere. Multe din camere erau libere. Bine.

Intră în cameră și se opri, examinând și percepând totul dintr-o singură privire. Fereastra care dădea spre scara de incendiu. Măsuța. Biroul. Patul de metal pătat de rugină. O nișă cu chiuvetă și toaletă. Bine.

Începu să-și scoată ustensilele.

Coborâse pe Ventura Canyon Road pe întuneric și nu întâlnise nici oameni nici mașini. Fusesse nevoit să meargă pe jos, pentru că teleportarea în timp distrusese toate circuitele electrice pe o rază de o sută de metri.

Astfel încât coborâse de pe munte ca un zeu implacabil care descinde din Olimp. Lanțurile ornamentale de la ghetele punkistului zornăiau sinistru. Avea timp nelimitat pentru distrugerea și localizarea țintei, astfel încât putea să-și aleagă pe îndelete echipamentul potrivit. Hainele îi erau bune. Dacă va fi necesar, va face rost de altele, mai încolo.

Mai întâi, orientarea.

Când linia orizontului începu să se lumineze, Terminatorul întâlni o femeie spre cincizeci de ani care mergea de la ușa casei sale spre mașina parcată în față, un automobil închis marca BMW, zăngănind niște chei și purtând o sacoșă mare de piele în mână. Terminatorul se opri la marginea carosabilului, ascuns privirii de un tufiș și cercetă spre casa de unde ieșise femeia, ca să vadă dacă sunt urme de viață. Nu se auzea niciun zgomot, nicio mișcare și nu se vedea nicio lumină. Bine.

Analiză posibilitățile de opțiuni și se hotărî să aștepte. Și să vegheze.

Femeia deschisese portiera mașinii cu o cheie și se angajase în spatele volanului. Puse apoi o altă cheie într-o deschizătură din spatele volanului și o întoarse. Starterul mârâi ușor în timp ce combustibilul era injectat în cilindrii motorului, care porni să duduie. Femeia apăsă pe o pârghie și puse în mișcare sistemul de transmisie, băgând

schimbătorul de viteze în marșarier. Apoi slăbi pedala de pe podea și porni înapoi ieșind în șosea. Simplu.

Terminatorul își calcula toate alternativele posibile în timp ce se îndrepta, pe jos, spre centrul orașului.

Zece minute mai târziu găsisese și el un vehicul convenabil. Era un Ford Kingswood, circa 197, tip berlină. Prin prejur nu era nimeni. Strada era cufundată în lumina incertă a zorilor. Se apropie de mașina galbenă și își rezezi pumnul prin fereastra laterală.

Geamul se făcu țândări sub forța loviturii. Fără să ia în seamă cioburile împrăștiate pe toată suprafața scaunului, Terminatorul băgă mâna și descuie portiera. Se așeză apoi în spatele volanului și examinează interiorul. Butoanele de control. Avu nevoie de un moment ca să-și amintească acest model particular de mașină, dar apoi revăzu cu precizie toate datele în memorie.

Se aplecă în jos, lovi cu latul palmei sistemul de aprindere de pe butucul volanului, care se deschise ca un fruct copt. Smulse folia de plastic ce proteja sistemul de aprindere, apoi, folosindu-se de degete ca de un clește, răsuci axul. Motorul porni. Își reaminti mișcările făcute de femeie în BMW și le adaptă la vehiculul lui, scoțând mașina cu spatele în stradă. Se opri o clipă să examineze cutia de viteze, apoi puse mașina în mișcare și porni în josul străzii. Timp total, unsprezece secunde.

Își notă desfășurarea orașului. Străzile se potriveau cu hărțile care îi fuseseră băgate în memorie - în memoria sa perfectă și aproape infinită. Fiecare stradă, cu denumirea și forma ei, fuseseră introduse cu grijă în memorie, în așa fel încât să nu dispară niciodată.

Merse pe Bulevardul Los Feliz până la intersecția cu Sunset apoi o luă spre sud-est. Câteva blocuri mai departe găsi ceea ce căuta. Un magazin cu obiecte al cărui proprietar tocmai se pregătea să deschidă. Terminatorul fusese primul lui client, și ultimul. După aceea, în timp ce se îndrepta spre un magazin de arme, își localizase și baza operativă, închiriind o cameră la Hotel Panama.

Se uita la ustensilele pe care le capturase și care erau acum înșirate pe pat. Pânze de bomfaier. Clești. Pensete. Patent. Tirbușoane. Pile. Și multe alte nimicuri și mărunțișuri. Mai luase și un teanc de haine de lucru chiar și geaca de piele neagră a proprietarului. În casă nu fuseseră prea mulți bani, dar oricum, Terminatorul nu avea nevoie de prea mult numerar. Misiunea lui urma să fie scurtă.

Îeși din cameră pe scara de incendiu ca s-o testeze ca alternativă de retragere. Nu a fost zărit de nimeni.

Magazinul de arme Garrett Ora 10,23

Din spatele tejghelei sale de sticlă, Rob Garrett privea în ochii albaștri ai clientului.

Arăta ca un halterofil, dar era îmbrăcat ca puștii ăia trăsnii. Probabil că nu era nici el prea zdravăn. Era orașul plin de de-alde ăștia, inițial, Rob avusese o afacere cu un magazin alimentar la Bangor-Maine, acum paisprezece ani. Dar se considera un tip însetat de aventură, așa că își făcuse bagajele și pornise spre vest. Îi plăcuse întotdeauna să colecționeze arme, astfel încât preluase acest magazin de pe Bulevardul Sunset. La început avusese puțin de furcă cu unii clienți, dar în ultimii ani învățase să-i cunoască pe cei mai periculoși și să evite orice fel de necazuri. Tipul din fața lui nu părea periculos. Expresia de pe chipul lui era inertă, nu însă și atunci când își ridică privirea spre raftul cu arme din spatele tejghelei. În acel moment, chipul îi căpătă o expresie de maximă concentrare. Ochii lui se opreau pe fiecare armă, ca și când ar fi vrut să le identifice pe fiecare în parte.

Rob era foarte atent. Poate era vreun colecționar de arme? Dorința de a intra în legătură cu cineva din aceeași branșă îl făcu să ignore hainele stranii ale omului și înfățișarea lui generală. La naiba, colecționarii de arme se prezintă în fel de fel de ambalaje.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? întrebă el plin de speranță, căci colecționarii de arme, de regulă, erau gata să cheltuiască o mulțime de bani.

În cele din urmă, omul își plecă privirea asupra lui Rob, de parcă abia atunci ar fi remarcat că există.

Ceru arme grele, semiautomate, de tip militar, marfă care nu-i prea plăcea lui Rob, dar pe care în vremea din urmă începuse s-o desfacă și el căci se vindea foarte bine. Erau arme perfect legale, atâta timp cât nu știai pe ce buton să apeși ca să le transformi din semiautomate în arme cu foc continuu.

La naiba, își zise Rob, băiatul ăsta n-are gusturi rele. Mergea încoace și încolo, cărând un întreg arsenal în fața clientului. Cu o voce neutră de parcă ar fi comandat lame de bărbierit, acesta spunea:

— Vreau să văd pistolul SPAS-12 cu încărcare automată.

— ăsta este acționat automat sau cu pompa, știi, interveni Rob. Omul nu-și dezlipea ochii de la lăzile cu arme.

— Arma de asalt semiautomată Armalite AR-180, ceru

-
el.

În timp ce Rob o scotea din cutie, clientul continuă:

— Pistolul semiautomat Magnum 357, Vulturul

-

Deșertului. Carabina pliabilă AR-15 de 5.56.

Rob începuse să găfâie, încercând să țină pasul cu comenzile. Omul continuă cu voce înăbușită.

— Laser seria patruzeci de wați, acționat cu plasmă.

Rob încremeni încurcat, neștiind cum să împace cererea clientului cu ceea ce avea el în magazin. Plasmă fazată. Foarte nostim.

— Ei, băiete, numai ce se vede, e bine? Altceva?

Rob se gândi că băiatul era probabil în serviciul militar. După cum alegea armele, părea să fie de la marină. Sau, cine știe, poate era militar de profesie. Clientul puse mâna pe un Colt 45, având un dispozitiv cu laser deasupra țevii. Arăta ca o lunetă, în realitate era însă un mic

generator laser cu o baterie. Când omul apăsă ușor pe trăgaci, o rază de lumină roșie subțire ca un fir de ață țâșni din dispozitiv.

— Este o armă bună, spuse Rob. Tocmai le-am primit.

-

Îndrepti lumina spre locul unde vrei să ajungă glonțul. Nu poți să greșești. Clientul țintea pereții. Apoi rafturile din spatele lui Rob. Pe Rob. Oriunde întâlnea o suprafață, raza de lumină desena un punct luminos.

Era frumos să îl privești. Mișca arma înapoi și încolo înainte și înapoi, de parcă ar fi fost o adevărată prelungire a trupului său. De-a dreptul fascinant.

Bărbatul își plimba încet privirile pe rafturile cu arme ca și când ar fi vrut să se familiarizeze cu felul cum funcționau. Apoi întoarse din nou ochii spre proprietar.

— UZI nouă milimetri.

Robert se duse să aducă arma, spunând:

— Da știu că te pricepi la arme. Oricare din ele este ideală pentru autoapărare.

Rob se aștepta să vadă un zâmbet pe chipul străinului, dar acesta nu zâmbi. Lasă bancurile, își zise el. Mai bine vezi-ți de meserie.

— Pe care le vrei?

— Pe toate, răspunse bărbatul cel tăcut. Rob ridică din sprâncene.

— Astăzi s-ar putea să închid mai devreme. Pentru pistoale trebuie să aștepti autorizația; durează cincisprezece zile, dar puștile poți să le iei acum. Rob începu să le împacheteze dar se întoarse brusc când auzi zgomot de metal căzând. Omul înhățase o cutie cu gloanțe și le băga grăbit în încărcător.

— Hei, nu ai voie să faci asta!

Bărbatul se întoarse cu fața spre Rob, ridică țeava armei spre fruntea acestuia și zise: Ba da!

Pentru o clipă, Rob crezu că e vorba din nou de o glumă proastă, apoi, cu o secundă înainte de a se auzi împușcătura avu o revelație: își dădu seama că ar fi făcut

mai bine să fi rămas la Maine.

Terminatorul cără armele și sacii cu muniție la mașină și le puse în spate. Erau niște mecanisme de ucidere de tip primitiv, dar considera că puterea lor de foc era cu mult deasupra necesităților impuse de situație.

După ce furase mașina, avusese nevoie cam de șaisprezece minute ca să se acomodeze cu modelul circulației rutiere. De două ori silise alte mașini să se urce pe trotuar și o dată atinsese ușor un autobuz. Dar după aceea învățase să calculeze rapid traiectoria celorlalte vehicule și cu ajutorul memoriei și al analizei contextuale își însușise regulile circulației rutiere.

Învățase să se descurce.

Hotel Panama Ora 19

Terminatorul ședea la o masă mică și tăia ușor cu o pilă placa sudată ce nu permitea pistolului să fie complet automat. Îi ajunseseră treizeci de minute ca să studieze și să încarce toate celelalte arme, lucrând întrun ritm drăcesc. Plăcuța căzu cu un clinchet slab.

O apăsare pe trăgaci asigura acum un foc neîntrerupt la viteza de opt sute de lovituri pe minut.

Puse un încărcător plin în pistolul automat și îl așeză pe pat, alături de celelalte arme.

Le cărase pe toate înăuntru pe scara de incendiu prin fereastră. Aceasta era baza lui de operații. Ea trebuia să fie în siguranță. Tocmai de aceea nu trebuia să atragă în niciun fel atenția printr-un comportament agresiv, cum ar fi fost suprimarea vreunei vieți. Știa destul despre această societate ca să evite să facă orice ar fi pus în primejdie liniștea din această zonă. De aceea îl plătise pe recepționar; de aceea avea nevoie și de o intrare prin spate. Dar în afara camerei putea face absolut orice, pentru că urma să fie mereu în mișcare, mergând mereu înainte ca să ajungă ținta și s-o lichideze. După aceea, nu mai avea importanță ce s-ar mai fi putut întâmpla.

Terminatorul se ridică în picioare, mai luă câteva încărcătoare, își umplu buzunarele cu ele, alese apoi din

maldărul de pe pat arma cu rază laser calibrul 45 și pistolul cu placă de nikel calibru 38. Pentru prima sa ieșire nu dorea să se încarce prea mult. Dacă va mai fi nevoie și de a doua, avea suficiente rezerve.

Apoi se strecură afară pe fereastră și coborî pe scara de incendiu până jos, unde își lăsase mașina. Era timpul să pornească spre identificarea țintei.

Cartierul Silver Lake Bulevardul Sunset, lângă Fântână

Canadianul n-a aflat niciodată ce anume l-a lovit. Era un om cât un urs. Cântărea 120 kilograme înainte de masă. Avea o față mare, cu trăsături de om gras, încadrată de o barbă. Carlyle Leidle era sudor și vopsitor și posedea o carte verde; se străduia să obțină cetățenia. Cu douăzeci de minute în urmă se urcase pe motocicletă sa Harley 900 ca să rezolve un comision pentru șeful lui. Două minute mai târziu, un Dodge model 1968 ros de rugină își pierduse țeava de eșapament chiar în fața lui. Încercă s-o ocolească și călcă cu roata pe o margine a țevii de eșapament; se răsturnă înainte să apuce să pună picioarele jos ca să-și refacă echilibrul. Se rănise dar nu grav - niște julituri la încheietura mâinii și la genunchi. Motocicleta era făcută praf. Parcă ce mai rămăsese din ea pe trotuar și porni amărât în căutarea unei cabine telefonice. Formă numărul și așteptă fierbând de nerăbdare până când telefonul sună de douăsprezece ori la capătul celălalt fără niciun rezultat. Bătrânei nu-i plăcea să-și strice somnul.

În cele din urmă răspunse și tocmai voia să întrebe cine naiba îndrăznește s-o deranjeze după o noapte atât de grea când cineva îl apucă pe Carlyle de ceafă și îl azvârli ca pe o păpușă stricată într-o mașină parcată în apropiere. Se auzi un zgomot surd când căzu în mașină și tocmai voia să protesteze furios când întâlni privirea bărbatului. Nu era nimic în ea. Nici furie, nici enervare. Nu era decât o privire neutră, în gol. Omul apucase cartea de telefon și o răsfoia de zor, ca și cum Carlyle ar fi încetat să existe. Era un om mare. Carlyle era și mai mare. Se ridică în picioare

și strigă spre spatele celuiilalt:

— Nu prea știi să te porți, băiete!

Dar vorbele lui nu părură să aibă vreun efect asupra omului din cabina telefonică. Receptorul atârna de fir și pendula încoace și încolo. Asta era chiar prea mult. Carlyle se pregătea să se repeadă la el când remarcă spatele foarte țeapăn și observă că degetul bărbatului, care urmărea o coloană de nume se opriase asupra unuia, apoi mai sublinie unul și încă unul. Carlyle se gândea să-i mai spună ceva, când, deodată, bărbatul se întoarse și părăsi cabina. Văzându-i privirea, Carlyle renunță la orice încercare de a-i sta împotriva. Ochii străinului priveau direct la Carlyle și sări la volanul unei mașini pornind apoi grăbit. Carlyle înghiți în sec. Abia acum realizează că omul îl înspăimântase. Nimeni nu-l mai privise vreodată în felul acesta. Nu dorea să mai fie privit niciodată în felul acesta. Oftă și intră din nou în cabina telefonică să telefoneze acasă. Ochii îi alunecară pe pagina din cartea de telefon pe care se plimbaseră degetul bărbatului. Sub trei nume se găseau adâncituri lăsate în hârtie de apăsarea degetului. Aceste trei nume erau: Sarah Anne Connor, Sarah Helene Connor, Sarah Jeanette Connor. Carlyle le privea țintă, în timp ce telefonul sună la el acasă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că ar fi bine să formeze acele numere și să le avertizeze pe femei că urma să li se întâmple ceva foarte neplăcut. Dar gândul acesta era foarte fragil și se destrămă imediat ce nevastă-sa ridică receptorul și el începu să-i expună propriile probleme.

Unsprezece ore și jumătate mai târziu, pe când stătea în fața televizorului urmărind ultimile știri, soția lui fu șocată de expresia de groază întipărită pe chipul lui. Câteva clipe nu fu în stare să spună decât:

— Ar fi trebuit să telefonez... ar fi trebuit să telefonez.

-

Colegiul Los Angeles West Ora 5.03

Sarah se apropie de scuterul ei Honda și dădu din

cap la modul fatalist văzând roata din spate dezumflată. Nu era drept. De ce trebuia să i se întâmple lucru acesta tocmai astăzi? Sigur, o fi nimerit peste vreun cui, dar de ce tocmai astăzi? De ce nu mâine? Sau de ce nu ieri? În ambele cazuri avea un program mai lejer și ar fi putut face față cu succes nenorocirii. Dar astăzi? De ce?

Lucrurile merseseră destul de bine. După ce plecase de acasă, parcursese aproape visând drumul până la colegiu. Circulația era surprinzător de slabă, iar șoferii neobișnuit de politicoși. Astfel încât își permisesese ceva ce în alte condiții de trafic la Los Angeles ar fi fost o acțiune de-a dreptul sinucigașă: să viseze cu ochii deschiși.

Se gândise la Stan Morski și întâlnirea pe care și-o dăduseră pentru diseară. Nu o făcuse intenționat, însă pur și simplu imaginile o asaltară și șterseseră din mintea ei imaginea străzii. Își amintea ochii lui albaștri și zâmbetul lui. Nu era un zâmbet foarte sincer, însă era blând și ea fusese cea care îl inspirase. Okay, trebuia Să recunoască că zâmbetul acela nu avea nimic din expresia pe care Ginger reușea să i-o inspire lui Matt. Dar îi amintea de un zâmbet pe care fusese în stare să-l inspire ea însăși acum doi ani. Stătea în hol după ore cu Rick Welker. Un zâmbet foarte dulce, având drept unic cusur un dinte spart, pe care se grăbea totdeauna să-l justifice, povestind că accidentul avusese loc la meciul de fotbal pe care îl câștigase echipa lui jucând împotriva foștilor campioni ai ligii. Urma o clasă de literatură, era șeful clasei și artistul clasei datorită hainelor sale. Părinții lui erau înstăriți, asta era clar. Sarah reușise să pătrundă în eșalonul din frunte al clasei tocmai pentru a se face remarcată de el. Timp de câteva luni fusese politicos și accesibil oricui, numai ei nu. În cele din urmă, într-o bună zi, o văzu pentru prima oară, încadrată de ușa de la dulapul ei deschis. Nu era nimeni prin preajmă. O sărutase. Și apoi îi zâmbise.

Avuseseră trei întâlniri înainte ca el să-i spună că se însoară cu alta.

Sarah alungă grăbită imaginea asta din minte și se

întoarce la Stan. Semăna foarte mult cu Rick. Elegant, chipeș, avea un Porsche, o expresie visătoare și un zâmbet încântător. Avea umor și era politicos. Când o rugase să se întâlnească cu el fusese surprinsă. Nu se așteptase. Servea la masa lui și el făcea din când în când observații amuzante când ea voia să se asigure că nu mai dorește nimic, că este bine servit. Când un client de la o masă vecină începuse s-o necăjească, o salvase cu o glumă. Tocmai îi mulțumea că îi venise în ajutor, când el o întrerupse ca s-o invite la concert. Problema cea mai importantă pe care o avea de rezolvat acum era cu ce să se îmbrace. Tipul era evident dintr-o clasă de sus. Dar poate că o s-o ajute Ginger.

În acest moment scuterul începuse să dea rateuri și să tușească. Se opri în mijlocul benzii de circulație. Mașinile începură s-o ocolească iar șoferii să-i arunce priviri furioase, mulțumiți că aveau asupra cui să-și descarge nervii.

Sarah nu se simțea surprinsă și tocmai faptul acesta o miră în timp ce împingea scuterul pe trotuar. Atunci își dădu seama de ce nu este mirată. Își aminti că uitase să pună benzină în scuter ieri, când se întorsese de la bibliotecă.

Okay, deocamdată nu era în întârziere decât cu câteva minute față de program. Împinse scuterul câteva blocuri mai departe. Vinerea, prima oră era o adevărată aventură. Lingvistică. Profesorul Miller o reținuse după ore pentru întârzieri repetate.

Următorul mare necaz al Sarei fusese la psihologie. Rod Smith era unul din puținii bărbați din campus care observaseră că cele mai frumoase fete urmau cursul de psihologie. Norocul le surăsese tuturor celorlalte; nu și Sarei. Astăzi era ziua ei norocoasă.

Era două rânduri mai încolo și privea din colțul lui la picioarele ei goale. Sarah se blestemă în gând pentru că nu purta ginși, dar era o zi atât de frumoasă și îi plăcea felul în care vântul îi mângâia picioarele când mergea cu

scuterul.

Rod îi amintea, evident, fără să vrea, legea nescrisă a junglei. Dacă porți ceva sexy, bărbaiții au dreptul să te privească lung.

Se decise să-l ignore pe Rod și deși nu-i dispăru de tot din gând, pierdu din importanță. Asta până când termină cursul.

Rod o urmă afară din sală, mergând alături de ea și încercând să lege o conversație plăcută. Ea nu urmărea ceea ce spunea, asculta numai tonul care era insistent. Probabil că nici el nu asculta ceea ce spunea. În concluzie, zise:

— N-am stat prea mult de vorbă. Cred că sunt o mulțime de lucruri pe care le-am avea de aflat unul de la altul.

Sarah se opri și îl privi în ochi. În privirea lui nu se vedea niciun semn că ar fi făcut vreo deosebire între ea și oricare altă femeie din campus. Nu era Sarah; era, pur și simplu o țintă romantică. Ar fi fost foarte drăguț dacă ar dispărea.

— Singurul lucru pe care aș dori să-l aflu de la tine, zise ea, este cum arăți când te cari de aici.

-

Fu uluită de efectul pe care vorbele ei le avură asupra lui. Arăta umilit, se roșise la față și se depărtă, imediat foarte stânjenit. Poate că juca teatru, se gândi ea. Oare? Dumnezeuule, nu avusese deloc intenția să fie așa de dură. Poate că totuși sărmanul băiat avea vreun sentiment pentru ea.

Apoi ajunsese la Honda ei și văzuse roata dezumflată. Îl chemă înapoi pe Rod. O făcuse instinctiv, își arboră zâmbetul cel mai atrăgător iar Rod se luminează la față. În minutele următoare era îngenuncheat la picioarele ei și îi repara roata.

Ea înțelese că va trebui cumva să-l recompenseze pentru generozitatea lui și același lucru îl înțelese și el. Când termină, își puse un braț pe după talia ei. O trase

spre el și șopti:

— Știam că ai să vii.

Și imediat chipul lui luă, aceeași înfățișare și expresie standard. Sarah nu se putu să nu izbucnească în râs. În timp ce se uita la Rod care se înroșea de furie își dădu seama că își făcuse un dușman. Minunat, își zise Sarah și se urcă pe scuter. Încă nu-i chiar așa de rău. În timp ce pornea spre serviciu încerca să se mângâie cu slaba speranță că nu a întârziat decât cu câteva minute. Cu siguranță, în dimineața aceasta îndurase destule, zeii ar fi trebuit să fie satisfăcuți.

Dar, uneori, zeii nu se lasă satisfăcuți atât de ușor.

Studio City Strada Hattera 12856 Ora 12.02

Mike și Linda se certau pentru un camion de jucărie. El era de părere că îi aparține; dar ea îl avea în mână. Ea avea nouă ani, era cu doi ani mai mare decât el. Era un model din plastic, dar foarte realist, de basculantă și copii îl foloseau ca să scurme prin grădina doamnei Connor. Linda venise pe la spate și îi luase din mână basculanta.

— Mama a spus că nu ai voie să te mai joci aici. Mike smuci de basculantă.

— Tu nu ești mama, urâto!

— Mama a spus să am grijă de tine cât lipsește ea, răspunse Linda disprețuitoare. Dar Mike se întinse și îi smulse din mâini jucăria. Aceasta ajunsese în noroi și el se repezi după ea. Jucăria se rostogoli mai departe până se opri în mijlocul străzii.

— Tare deștept mai ești, Mikey.

Mike ridică din umeri și tocmai se pregătea să fugă după jucărie.

În momentul acela apăru o mașină pe stradă. Șoferul se uita atent, căutând o anumită adresă.

Linda o văzu și alergă după Mike, și îl trase înapoi.

— Mașina, prostule!

Mike începu să se zvârcolească nerăbdător și să-l dirijeze pe șofer.

— Haide, haide! îi comanda el. Mike și Linda stăteau

la colțul străzii, văzură cum mașina încetinește, apoi o ia în direcția lor și scrâșnește din frâne oprind chiar deasupra jucăriei care se transformă într-o clătită de plastic.

Copii încremeniră. Linda se dădu înapoi înspăimântată, iar Mike începu să clipească furios și uluit. Se uitară în urma omului uriaș care ieșise din mașină și venea drept către ei. Este un om rău, se gândea Mike. Linda era înspăimântată și îl ținea pe frățiorul ei pe după gât. Omul trecu pe lângă ei ca și când nu i-ar fi văzut.

— Hei! strigă Mike, înainte ca Linda să apuce să-i astupe gura cu mâna.

Terminatorul îi ignoră pe copii și se îndreptă spre casa familiei Connor. Bătu la ușă. Un câțel chelălăi la picioarele lui fără niciun efect. Nu însemna nimic pentru el. El o aștepta pe Sarah Connor.

Aceasta veni la ușă și o deschise atât cât îi permitea lanțul de siguranță.

— Ce doriți? întrebă ea privind prin deschizătura îngustă la acest bărbat ciudat, uriaș.

— Sarah Connor? întrebă Terminatorul cu o voce neutră.

— Da.

Terminatorul îmbrânci ușa. Lanțul de siguranță fu smuls și azvârlit înăuntru, făcând-o pe femeie să-și piardă echilibrul. Gemu și căzu pe spate. Într-o clipă, Terminatorul scoase pistolul calibru 45 și activă raza laser. Aceasta străbătu încăperea și se fixă pe fruntea femeii. Pentru o secundă fu orbită de lumina roșie. Apoi nu mai văzu nimic, în momentul în care glonțul porni și îi pătrunse în cap prin frunte, la doi centimetri deasupra sprâncenei drepte. Femeia rămase nemișcată pe covor iar Terminatorul îndreptă raza spre pieptul ei, descărcându-și arma în ea. Răpăitul armei era însoțit ca de un ecou de scâncetele câțelului.

Terminatorul se aplecă și, cu ajutorul unui cuțit foarte ascuțit făcu o incizie în piciorul femeii, de la genunchi până la gleznă. Mike îl urmăse în fugă pe bărbat

Înainte ca acesta să intre în casă și acum urmărea prin ușa deschisă scena violentă care se petrecea în interior. Nu avea nicio scară de apreciere pentru ceea ce vedea. Îi plăceau desenele animate, în special Tom și Jerry. Râdea din toată inima când cădea ceva peste Tom și îl aplatiza, așa cum se întâmplase cu camionul lui sau îl lăsa nemișcat de credeai că e mort, apoi se ridica și își relua înfățișarea normală. Numai că Doamna Connor nu-și relua înfățișarea normală. În schimb, înroșea covorul de sub ea. Nu văzuse pe nimeni niciodată zăcând atât de liniștit. Linda veni și ea exact în momentul în care omul acela începuse s-o măcelărească pe doamna Connor de parcă ar fi tranșat carnea pentru friptură.

Linda îl înșfăcă pe Mike de mână și îl trase repede spre casa lor, intră și trânti ușa în urma lor, încuind-o.

Terminatorul se ridică! Nu găsisese ceea ce căutase. Identificarea țintei negativ. Analiză opțiunile posibile, apoi puse arma în buzunar și păși spre ușă.

Copii se uitau pe geam și îl văzură cum se întoarce la mașină se urcă în ea și plecă. Linda începu să țipe.

Mike nu se gândea decât la camionul lui care rămăsese strivit pe asfalt. Murmură:

— Fii liniștită!

— Mi l-a stricat.

Toată întâmplarea durase două sau trei minute. Devenise deja ireală. Nu exista niciun fel de dramă în această întâmplare. Numai moarte. Subită, și aparent, fără niciun sens, dar evenimentele petrecute acum aveau un sens foarte profund, un sens pe care puțini oameni vor ști vreodată să-l descifreze și fără îndoială, un sens mult prea profund și sumbru pentru cei doi copii care stăteau cu fețele lipite de geam.

Anii următori, părinții Lindei și ai lui Mikee urmau să cheltuiască sume uriașe pe psihoterapie. Dar fără rezultat.

Restaurantul familial „La marele Jeff” Ora 12.17

Sarah se grăbea mergând prin ceața din ce în ce mai deasă, căci smogul cuprindea tot orașul și se lăsa tot mai

jos. Își duse scuterul la parcare restaurantului „La marele Jeff”. Îl legă în grabă cu lanțul de siguranță de un stâlp de lumină în apropiere de pancarta uriașă pe care se vedea cum fuma, *Marele Jeff* în persoană cu boneta de bucătar șef în cap și rânjind obscen. Diavolul pistruiat ridica în sus un crenvuști sculptat de pe care se scurgea muștarul pe chifla cu semințe de susan – ca un omagiu adus zeității protectoare a grăsanilor, dacă va fi existând așa ceva.

Mirosul specific bucătăriei de la *Marele Jeff* o învăluia ca o miasmă neplăcută. Mirosea a fum de țigară stătut, crenvuști sleiți mâncați numai pe jumătate și a un sos special care se coagula formând o masă vâscoasă maronie.

Aglomerația atinsese punctul culminant, căci era ora prânzului și haosul se apropia de cota maximă. Picolii planau plini de importanță printre mese, curățindu-le imediat de resturile lăsate de clienți, chelnerițele evoluau ondulându-și trupurile printre oaspeții flămânzi ca niște lupi.

O cameră video era instalată deasupra ușii pe care stătea scris *Personal* și cuprindea în câmpul ei vizual toată încăperea. Sarah se strâmbă când trecu pe sub ea fără s-o vadă pe Nancy Dizon, o chelneriță robustă, brunetă, pe jumătate filipineză și pe jumătate irlandeză și se izbi de ea.

— Scuză-mă, suflă grăbită Sarah.

Nancy îi făcu un semn prietenesc cu mâna.

— E vina mea. Mă grăbesc că am întârziat.

-

— Și eu, răspunse Sarah.

Pe coridorul de serviciu, Sarah se opri să caute în poșetă cartela de pontaj, scăpând din mână cărțile; pe când se lăsase în genunchi ca să le strângă, auzi o voce subțire care o chema pe nume.

Aruncă o privire în sus, la camera video instalată chiar deasupra unei uși pe care scria: *Chuck Breen, Director*.

— Sarah, vrei să fii amabilă să vii o clipă la birou?

Mușcându-și buzele, Sarah introduse cartela de

pontaj în ceasul automat și se strâmbă auzind declicul sec al acestuia care o anunța că întârzierea ei fusese procesată și immortalizată. Apoi luă cărțile sub braț și deschise ușa.

Chuck ședea la biroul său, în spatele unei console pline de monitoare. Nu-i lipsea decât uniforma ca să semene cu cei din garda de securitate. Nu purta niciun fel de insignă – decât, poate, în inimă.

Sarah încercă să arboreze zâmbetul ei cel mai fermecător.

— Hello, Chuck. Cred că am ghicit – am întârziat, nui așa?

Dar Chuck nu părea dispus să glumească. Se aplecă în față și zise:

— Acesta este un Computer Apple Macintosh 128K cu funcții multiple. Țin evidența gramajelor, a programelor de lucru și, cel mai important – a ceasului de pontaj. Ai întârziat exact optsprezece minute. Ce scuză ai Connor?

— Am avut o pană de cauciuc.

— Cum se face, Connor, că sunt atât de mulți oameni care au pene de cauciuc când eu, în ultimii zece ani nu am avut niciodată o pană de cauciuc?

— Pentru că în ultimii zece ani ai mers numai cu autobuzul, replică Sarah iritată.

-

— Așa cum ar trebui să facă orice persoană care nu dispune de un mijloc de transport propriu de nădejde.

— Scuterul meu de regulă e bun. Nu am mai avut o pană de...

— Te rog să mă scuzi, Connor, nu mă interesează istoricul rablei tale.

— Este un scuter, Chuck, zise ea.

Ce faci?! , strigă Sarah cea mică. *Ai nevoie de serviciul ăsta!* Pentru o clipă, Sarah cea mare se simți tentată s-o repeadă pe cea mică, dar, în momentul imediat următor, cedă:

— Ascultă, Chuck... Îmi pare rău, nu se va mai întâmpla.

Simplu, umil, pocăit. Pentru oricine altcineva ar fi fost suficient. Dar nu pentru tipul acesta.

— Uite ce este, Sarah, într-o zi va trebui să înțelegi că ai anumite răspunderi fundamentale pe care trebuie să le îndeplinești atunci când ești adult. Să ai grijă de familia ta, de tine însăși, să-ți onorezi angajamentele față de alții. Mai exact, față de patron. Să nu mai întârzii.

Oare de ce trebuie oamenii să se poarte în felul acesta? se gândi ea. Simțea o nevoie irezistibilă să-i spună exact lui Chuck cam cât valorează pentru ea părerea lui, dar dorința aceasta fu înăbușită de Sarah cea mică; era necesar să nu-și piardă serviciul. Era un moment dificil. Sarah cea mare se simțea în stare să-i spună ceva mult mai usturător decât ceea ce îi spusese. Dar n-o făcu. Deși îi părea rău. Dar decizia era luată.

— Îți reduc din salariu o jumătate de oră.

Formă numele ei pe monitor și o invită să urmărească operația.

— Vezi? informația a intrat,

Chuck era din nou aplecat pe monitoarele lui mișcând ochii în toate direcțiile; Sarei îi amintea de Pugsly când vedea o bucată de salată.

— Asta e viața, își spuse ea, ieșind din încăpere.

Odată afară, simți că se sufocă de furie. Se grăbi să dea colțul și ieșind din vestiar se răsuci și făcu cu tifa în direcția biroului directorului.

— Dai dovadă de purtare urâtă, Connor, se auzi vocea lui Chuck într-un difuzor. Fetele de la Jeff nu se cuvine să se poarte așa. Ține minte, ești una din fetele de la Jeff; cel puțin deocamdată.

Sarah uitase de camera de la celălalt capăt al coridorului.

— Nu uita să prezinți *Salata Jeff* astăzi, okay? Nancy pășea prin hol spre ea.

— Haide, îi zise ea. *Marele Jeff* e cu ochii pe tine.

După ce ajunsese la vestiar, Sarah își trânti obosită cărțile pe fundul dulapului personal.

— Pun pariu că mai are și pe aici o cameră de luat vederi.

— O, chiar așa? murmură Nancy. Își ridică fusta uniformei. Jeff, își dădu jos chiloții și își arătă fundul în toate direcțiile. Asta-i pentru tine, față boțită.

Sarah izbucni în râs, alungându-și ultimele resturi de supărare și începu să se schimbe.

— Ai grijă, o preveni Nancy, pocnind balonașul de gumă de mestecat de care nu se despărțea niciodată.

Sarah se întoarse cu fața la perete și se ascunse în spatele ușii de la dulap în timp ce își scotea hainele și își trăgea pe ea uniforma cu roz și roșu.

Nancy trândăvea alene, așteptând-o pe Sarah să se schimbe și, profitând de răgazul acesta, ca să se dedice ocupației sale preferate - bârfitul colegelor. Astăzi o luase în colimator pe Sue Elen, noua angajată care avea neplăcutul obicei să strănute deasupra mâncării exact înainte de a o servi.

Sarah își refăcu machiajul în grabă, își dădu cu puțin rimel și cu fard de obraz ca să-și recapete culorile. Ziua aceasta era o zi nefastă, asta era sigur.

Pe când era mică, mama ei obișnuia să-i spună că ochii aceștia îi vor scoate din minți pe bărbați. Acum îi studia. Pleoapele de jos erau puțin coborâte. Mama ei spunea că femeile o vor invidia pentru această privire sexy. Dar Sarah se gândea că o făceau să pară că s-ar fi sculat din somn după o noapte lungă. Și apoi, culoarea. Mama ei era încântată și de aceasta. Culoarea mahonului, ca să se potrivească cu culoarea de castană a părului. Sarah își zâmbi sieși, își dădu capul pe spate apoi își încordă fața, studiind efectul pe care îl avuseseră cele câteva trăsături de rimel. Efectul era cel din totdeauna. Ochii căprui și păr castaniu deschis, asta văzu Sarah.

O clipă mai târziu era în fața oglinzii mari, în care se vedea din cap până în picioare și își punea părul în fileul oficial al lui *Big Jeff*.

— Bună, zise Sarah în oglindă. Mă numesc Sarah și

sunt gata să vă servesc. Se ciupi de obraji, care erau ca un puf de piersică. Piersici și frișcă.

— Sunt a naibii de zdravănă. Asta o dădu gata pe Nancy.

Restaurantul familial La Marele Jeff Ora 16.30

Sarah alerga grăbită să-i servească pe clienții înrăiți de foame, evoluând printre mese ca o adevărată balerină, cu trei farfurii pe un braț întins și cu o salată *à la Jeff* în cealaltă. Un bărbat cu figură bovină și trup de urs o trase indignat de șorț. Cu dexteritatea pe care i-o dădea experiența, Sarah își schimbă imediat centrul de greutate în așa fel încât să evite un dezastru și se întoarse cu fața spre bărbatul care arăta supărat cu degetul spre farfuria cu cartofi prăjiți din fața lui.

— Ce-ar fi să-mi aduci și o sticlă de Ketchup? mârâi el.

Sarah arboră zâmbetul profesional și întrebă cu un aer nevinovat:

— Vreți să spuneți încă o sticlă în afară de cea pe care o aveți pe masă?

Bărbatul îi urmări privirea îndreptată spre sticla de Ketchup ascunsă în spatele meniului rezemat de ea, iar Sarah își continuă drumul, lăsând toată încărcătura culinară într-un separeu cu bărbați nerăbdători, în timp ce începu să împartă fiecăruia ce comandase, un bătrân care ședea cu câteva mese mai încolo începu să vocifereze că el vrea cafeaua acum. Ea aruncă peste umăr un *Imediat, vă rog!* și apoi începu să rezolve problema cea mai stringentă.

— Cine a comandat *Barbeq Beef*? Unul dintre clienți răspunse:

— Eu am comandat *Barbeq Beef*. Altul interveni:

— Cred că este al meu, numai că eu n-am comandat cartofi prăjiți.

Alt client se băgă și el în vorbă:

— Brânza, Cili Deluxe, este pentru mine.

Sarah abia se mai ținea pe picioare. Picioarele nici nu

o mai dureau, trecuse de această fază și era gata să se prăbușească. De regulă, făcea față cu ușurință cerințelor meseriei, dar astăzi nu era una din zilele ei bune.

Mai mult ca de obicei, micile conflicte și frecuşuri dintre membrii personalului o iritaseră și se suprapuseseră unul peste altul până când simți că nu mai este în stare să se concentreze. Pentru ea, în acest moment, toată omenirea se reducea la o singură întrebare:

— Cine a comandat Barbeq-Beef?

O doamnă blondă grasă care condusesese două fete extrem de zglobii în separeul alăturat o trase insistent de mânecă ca și când Sarah n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să stea s-o asculte pe ea.

— Domnișoară, am vrea să ne luați comanda.

— - Da, doamnă, imediat vin la dumneavoastră, dacă vreți numai. Sarah se trecu pe pilot automat și puse ultima farfurie pe masă. Când se îndreptă, răsturnă cu brațul o carafă cu apă care udă haina bărbatului de la celălalt capăt al separeului. Acesta ridică disperat mâinile în sus.

Sarah îi șterse în grabă haina și îl mângâie cu șervetul pe coapse, fără să-și dea seama ce face, bolborosind:

— Îmi pare rău, domnule, vă rog să mă scuzați, dar nu este piele naturală, nu-i așa?

Dar bineînțeles că era, și expresia furibundă de pe chipul tipului nu lăsa nicio urmă de îndoială.

Între timp, una din fetițele de la masa de alături găsi undeva niște înghețată și i-o vârî răutăcioasă în buzunarul pentru bacșișuri. Sarah își stăpâni anevoie un strigăt disperat. Fetița începu să râdă victorioasă.

Sarah o fixă cu o privire deznădăjduită în timp ce micuța Sarah din sufletul ei abia se ținea să nu izbucnească, fiind aproape de limita răbdării.

Bărbatul, căruia Sarah îi udase sacoul, mormăi satisfăcut:

— Foarte bine, fetițo! ar trebui să-ți dăm ție bacșișul.

Sarah stătea buimăcită simțind cum forțele răului

creșteau împotriva ei. Nancy, care tocmai trecea prin spatele ei în intervalul dintre mese, o bătu ușor pe umăr, își dădu capul pe spate și făcu o strâmbătură.

— Ia-o mai ușor, Connor. Peste o sută de ani cui o săi mai pese?

-
Century City Ora 17.41

Reese începu să transpire abundant în momentul în care, unul după altul, o mulțime de bărbați și de femei curați, cu hainele fără nicio pată și perfect călcate, cu părul aranjat cu grijă și dat cu fixativ se adunară în jurul lui la intersecția dintre străzile Pico și Doheny, așteptând să se schimbe stopul.

Oamenii aceștia păreau o rasă diferită. Nu se așteptase la așa ceva. Îi produceau o senzație de frică care îl făcea să-și îndrepte tentaculele în toate direcțiile. După șase ore, tot nu se obișnuise cu ei. Dar la exterior, Reese făcea o figură impecabilă. Era calm și impasibil ca o statuie a lui Buddha, strângând într-o mână punga de la băcănie iar în cealaltă mânerul pistolului calibru 38 din buzunarul hainei, ceea ce îl făcea să se simtă sigur pe el.

Reese trase în nări mirosul pe care îl răspândeau în aer - din nou mirosul acela teribil - minciuna chimică dulce acrișoară a parfumului. Nu întâlnise nicăieri aroma caustică și reconfortantă a trupului omenesc. Toți ochii celor din jur erau fixați pe culoarea roșie a stopului. La un moment dat, acesta se schimbă, circulația vehiculelor își schimbă și ea direcția, iar grupul de pietoni care îl înconjură porni să traverseze strada. Reese rămase în urmă, lăsându-i să treacă în fața lui.

Ajunse la colțul dinspre sud-vest al străzii Doheny, de astă dată singur și începu să examineze mașinile parcate de-a lungul trotuarului. Toată ziua încercase să facă rost de o mașină care să se potrivească cu specificul misiunii sale. Avea în vedere modul de funcționare, nu forma. Trebuia să fie grea, cu un șasiu mare și un motor suficient de puternic pentru a putea mișca un vehicul atât de mare

cât mai repede. Și nu trebuia să bată la ochi.

Cercetările lui se limitaseră la străzile lăturalnice și parcuri. Magazinele auto nu-i erau de niciun folos. De câteva ori fusese foarte aproape de scop: tipul de mașină dorit, teren sigur, niciun fel de oameni prin preajmă. Aproape că intrase pe jumătate într-un Cadillac plin de noroi de pe Spaulding, când copiii proprietarului veniseră acasă de la școală. O oră mai târziu, în mijlocul unui parking din spatele unei clădiri de sticlă și beton care adăpostea birouri, intrase chiar într-un Chrysler albastru dar tocmai când întindea mâna sub tabloul de bord vrând s-o pornească, o alarmă stridentă începu să-i urle în urechi, dată la maxim, în așa fel încât să-ți facă praf nervii. Pierdu vreo șase minute încercând s-o localizeze și s-o reducă la tăcere, dar nu reuși, așa că se hotărî să plece. *Ale naibii mașini!* Nu-i plăcea să piardă în fața lor.

Soarele era aproape de apus când Reese termină de investigat porțiunea dintre Pico și Alcott. Efectul amfetaminelor pe care i le inoculasera tehnicienii se dusese de mult, lăsându-i în schimb o stare de oboseală avansată.

Mișcă-te, soldat, își ordonă el Cercetează terenul, fă ceva. Ochii lui sondau împrejurimile în cuadranți, începând din spate. Spre est - o stradă pavată, niciun fel de vehicule în mișcare... și spre vest construcții cu două etaje, probabil apartamente, în interior nu se poate detecta niciun fel de mișcare. Nord-vest dădea spre un - un șantier de construcții. Aproximativ 20000 metri pătrați. Perimetru delimitat cu lanțuri. Două tractoare, o macara, o echipă de șase persoane la o distanță de șaptezeci și cinci - optzeci de metri, în teren deschis.

Dintr-odată, lui Reese i se făcu părul măciucă. Încremeni. Palmele începură să-i transpire - memoria îi trimitea semnale de alarmă. Era ceva în legătură cu locul acesta. O amintire neplăcută. Ce anume? O senzație de spaimă, și... o, ceva mai mult. La naiba. Ce era? Frânturi ireale de imagini de trupuri și focuri în noapte i se

perindară rapid prin fața ochilor. Reese respiră rapid și făcu un efort de voință, poruncind minții sale să se calmeze. *Gândește. Nu se va mai întâmpla. Poate că am sindromul Delta Ecou*, se gândi el.

Apoi își aminti.

Reese rămase nemișcat o secundă. Apoi își aranjă calm cureaua armei de sub trenți, mută punga de la băcănie în mână cealaltă și își continuă drumul de-a lungul trotuarului, încercând să închidă această ușă din memoria sa și continuând să cerceteze atent mașinile pe lângă care trecea. Remarcă un LTD și îl înconjură, examinând cauciucurile - okay, apoi avariile caroseriei - neglijabile; vopseaua - mată, discretă, foarte potrivită.

Aruncă o privire în josul străzii, apoi împinse capota și o ridică, lăsând lumina să pătrundă la motor. Sub un capac pentru controlul smogului pe care trebui să-l dea la o parte se afla un motor de 3510 centimetri cubi cu patru cilindri. O mulțime de fire și fiare. O mașină bună. Se îndreptă spre portiera șoferului și scoase din buzunar umerașul de sârmă pliat. Continuând să țină sub control terenul din preajmă, îndreptă un capăt al umerașului și îl introduse în broasca portierii. Încercă pe pipăite să deschidă broasca. În jur nu se vedea nimeni. Cu un clic, încuietoarea cedă. Reese se strecură în mașină, puse punga pe podea și închise calm portiera.

Dispozitivul de pornire se afla în spatele blocului volanului. Călăuzite de memorie, degetele i se duseră direct la sârmulițele care comandau aprinderea motorului, le așeză în poziția corectă și motorul prinse viață. Trecuseră două minute din momentul în care se apropiase de mașină.

Apăsă puțin pedala de accelerație ca să mărească turația motorului. Zgomotul acestuia crescuse abia perceptibil. Foarte bine.

Lăsă motorul să se încălzească puțin. Își dezlegă cureaua care ținea pistolul pe umăr și îl puse pe scaunul de lângă el. Privea cu ochi plini de admirație și de respect

interiorul luxos al mașinii. Un covor gros acoperea podeaua. Butonul aparatului de radio pornise automat în momentul în care pornise motorul, învârti de el până prinse un post. Vocea de somnambul al lui Jim Morrison cu melodia „Mergi pe autostradă toată noaptea” umplu micul compartiment pluşat. Pe un alt post, un bariton pios îi dojenea pe enoriaşii lui păcătoşi pentru că nu-i trimit mai mulţi bani ca să-i poată demasca în continuare pe enoriaşii lui cei păcătoşi. Reese învârtea butonul radioului ca un oaspete la un banchet care nu mâncase de câteva săptămâni. Nu erau prea multe evenimente. Unsprezece războaie în lume şi trei crime în oraş. Îşi verifică ceasul digital pe care îl furase comparându-l cu ora exactă când se transmiseră ştirile. Sincronizat perfect.

Reese respiră adânc, trăgând în nări mirosul proaspăt de fabrică ce se mai degaja încă din tapiţeria nouă a automobilului. *Aşadar, așa era pe timpuri*, se gândi el şi se întinse să schimbe postul de radio. Ascultă uimit un cântec despre o tânără fată cu inima zdrobită.

Reese se afundă în scaun şi îşi lăsă capul pe spate. Simţea cum muşchii lui, stresaţi şi obosiţi, îl imploră săi lase să se relaxeze. Un val de căldură îmbietoare se apropia de marginea conştiinţei lui, oferindu-se să-l ducă într-un loc plăcut şi liniştit, pentru un somn de câteva ore.

Nici vorbă. Se ridică în capul oaselor şi îşi goli buzunarele, făcându-şi inventarul muniţiilor. Trei cutii de 38 Super şi patru de alice mari. Deocamdată îi vor ajunge. Intrase într-un magazin cu articole de sport la ora 9.15 iar la ora 9.16 buzunarele îi erau pline, iar câinele de pază îl privea nostalgic cum părăsea incinta.

Reese se aplecă şi apucă punga de la picioarele lui. Obiectele din interiorul ei proveneau dintr-un mic magazin de pe Crenshaw, condus de o bătrână coreeană care şedea cu ochii aţintiţi la un televizor din spatele casei de marcat.

Reese luă punga de fund şi îi răsturnă conţinutul pe scaunul de lângă el. Pe pernă căzu un exemplar din Cosmopolitan, împreună cu două sticle de Perrier şi

paisprezece batoane de Snickers. Ciocolată. Mâncase câteva pe când era copil. Le mesteca cu multă grijă până se topea în gură și ultima fărâmiță. Acum avea o mulțime. Își îndesă una întreagă în gură și începu s-o mestece, lăsând gustul ei savuros să-i bucure fiecare părticică a gurii, gândindu-se la porcăriile pe care le mânca de obicei. Își imaginează apoi mutra lui Willy, un băiat din echipa lui, ce-ar mai fi căscat ochii la el și i-ar fi zis: „O, bătrâne, și chiar ai mâncat tu singur paisprezece batoane?” Reese înghiți și mai desfăcu încă un baton. Luă revista și începu s-o răsfoiască. Își aruncă ochii pe câteva articole, apoi trecu de ele și ajunse la reclamele publicitare. O, Dumnezeule, erau o adevărată fereastră spre lume! Era fascinat, vrăjit. Femeile pe care le văzuse astăzi pe stradă erau incredibil de frumoase, de curate și păreau atât de gingașe. Îi venise foarte greu să le încadreze în vreo categorie de femei cunoscute mai înainte.

Dar ceea ce vedea acum era încă și mai uluitor, pentru că era într-un plan cu totul superior. Erau adevărate zâne, nu femei. Zvelte, mlădioase, ireale, cu chipuri strălucitoare dar lipsite de orice expresie, în afara buzelor care schițau zâmbete sofisticate, subliniate de penelul ireproșabil al unui artist machior. Gâturile lor lungi și brațele subțiri păreau plăpânde, iar unghiile lungi erau la fel de nepractice ca și cele ale mandarinilor. Își dădu seama că niciuna din aceste superbe manechine n-ar fi putut supraviețui mai mult de câteva minute în lumea din care venea el și asta îl făcu să revină la realitate. Cu toate acestea, simți o plăcere deosebită să-și plimbe degetele lui pline de bătăături și cicatrice pe liniile lor delicate și frumoase de figurine de porțelan, mângâind frumusețea aceasta dureroasă prin fragilitatea ei. O fragilitate care nu ar fi făcut față în lumea lui aspră, unde regulile supraviețuirii erau dure și precise ca o lamă de brici.

Își rezemă capul de portieră căci perna din spatele lui era prea seducătoare, îl trăgea tot mai adânc în trupul ei moale, șoptindu-i să se odihnească, numai o clipă, atâta

tot. Se gândea la toate lucrurile pe care nu le va mai putea avea niciodată și la lucrul pe care și-l dorea cel mai mult, la care visase toată viața, care era acum atât de aproape și pe care nu va avea voie să-l aibă.

Privea mohorât prin parbriz, dincolo de lanțul care forma gardul, la șenilele masive de oțel ale unui tractor care mesteca sistematic, încet, pământul răscolit. Huruitul și zăngănitul lui răsunau greoi în mintea lui Reese și ochii lui...

...erau ațintiți asupra unei perechi de șenile uriașe, strălucitoare, la numai patruzeci de metri distanță, care înghițeau și măcinau cu lăcomie tot ce întâlneau în drum, lăsând în urma lor bârne rupte, lemne sfărâmate, bucăți de îmbrăcăminte și oase. Mii de oase. Munți de oase. Oasele erau înnegrite și carbonizate de focuri care intraseră deja în domeniul amintirii în momentul în care se născuse Reese. Zăceau peste tot în grămezi sumbre, atât de dese și omniprezente, încât oamenii nici nu se mai opreau din drum ca să constate că în multe locuri peisajul era format din rămășițe omenești.

Reese se uita calm la craniile care intrau sub șenile. Pe chipurile care se rostogoleau sub șenile nu se putea citi nimic, căci nu mai erau decât niște hârci, fără carne și fără piele. Asta până în momentul când orbitele goale ale uneia dintre ele, înainte de a intra sub dinții șenilei, păru să-i spună: *Și tu!* De atunci nu se mai uitase la ele. Pe atunci, chipul lui nu purta încă cicatricile pe care avea să le dobândească în anii următori. Abia împlinise șaisprezece ani.

Șenilele se mișcau acum mai repede. Greoi. Asurzitor. Zgomotul deveni concret căpătă consistență fizică, încleștându-i ca în niște gheare creierul, sfâșiindu-i sufletul și încercând să pătrundă în însăși ființa lui.

Reese văzu exploziile, un adevărat caleidoscop în toate culorile curcubeului, pătând orizontul. Erau mai aproape. Din ce în ce mai aproape, închizând perimetrul cu un torent de explozii puternice. Huruiău, zornăiau,

răscoleau, aruncau pământul în sus în nori. Ștergeau granița dintre cer și pământ.

Farurile măturau pământul răscolit, scoțând la iveală micile ascunzători ale oamenilor îngroziți de suferință. Căutau, hăituiau, vâneau.

Reese stătea întins pe burtă, între ruinele unui bloc. Simțea în nări mirosul acrișor de carne arsă și murdărie udă. Își învinse dorința animalică de a fugi și încercă să se afunde și mai adânc în cenușa fetidă de sub el.

Dacă intri în panică, mori, își spunea el. Fără panică. Ecranul interior al caschetei sale era mort. Încercă să-l repună în funcțiune. Nimic. Așadar, nu mai avea nicio legătură vizuală cu Comandamentul. Dar, cel puțin căștile și microfonul de la piept funcționau. Auzea răpăitul sacadat al ordinelor de luptă, vocile femeilor și ale bărbaților, țișetele lor când erau răniți; strigătele de ajutor și cererile de muniție, focul de acoperire.

Aruncă o privire peste umăr la cei care supraviețuiseră din grupa lui de doisprezece oameni. Caporalul Ferro, o genistă slabă și severă. Împlinise cincisprezece ani marțea trecută și era înarmată până în dinți. Se ținea aproape de Reese, urmându-l pe șeful grupei ca o umbră. Aruncă o privire în sus, spre resturile clădirii prăbușite și zări o formă întunecată care se mișca pe cerul nopții. Era turela tancului. Farurile căutau printre ruine, în jos. Reese își verifică arma cu plasmă tip Westinghouse M-25. Mai avea un singur impuls de plasmă. Trage. Orbește-l pe ticălos. Reese ținti ochii monstrului, lentilele infraroșii, Reese ridică arma în sus.

— O, trage, mai repede, mai repede - privea fix înainte

— mișcă-te, la naiba, mișcă-te și aruncă o încărcătură întreagă de plasmă super-energetică.

Lentilele suprasensibile ale tancului explodară formând un jet de cioburi și resturi metalice minuscule.

Apoi monstrul negru mugi și deschise focul. Reese și Ferro ieșiră din clădire înainte ca monstrul să nimicească

și ceea ce mai rămăsese din ea. Dar Reese îl orbise. *Bun. Acum am să teucid*, se gândi el.

Reese se mișca cu repeziciune, cu o abilitate de pisică. Imaginile se succedau aproape prea repede pentru ca el să le poată înregistra. Privirea îi trecu peste trupul unui copil, un băiat de vreo zece ani, fixat la pământ printr-o gaură pe care o avea în abdomen și cu ochii privind spre neant. În mână strângea convulsiv o armă veche tip M-16. Alte trupuri. Unele din ele în uniforme. Altele în zdrențe. Femei, bătrâni, copii. Morți.

Urmară alte explozii, din toate părțile, ca un evantai care se întindea de la Rexford la Sherbone și distrugea tot ce întâlnea în cale.

Reese se rostogoli într-o groapă neagră, o gaură de sobolan. Plină de ființe omenști strângând în mâini arme pline de noroi, înghesuindu-se unele în altele ca să scape de oroarea de afară. Unii plângeau. Alții gemeau. Strălucirea unei explozii le luminează chipurile. Printre ei erau și copii.

Soldați într-un război de coșmar.

Dar ce dracu mai făceau aici? Zona ar fi trebuit să fie evacuată pentru a lăsa câmp de acțiune pentru grupa de geniști. Reese voia să distrugă tancul.

— Unde este șeful vostru de echipă? strigă Reese.

Răspunsul stătea scris pe fețele lor: undeva, afară. Ars.

— Hai să mergem! urlă el. Trebuie să vă retrageți. Dar ei nu se clinteau. Erau înlemniți. Frica le distrusese capacitatea de gândire. El îi ridică în picioare, îi târî și îi aruncă afară din bunker.

— Acum mișcați-vă! tună Reese. Unitatea se regroupează la Bunkerul Doisprezece. Ei dădură din cap, transpirând de frică și o luară la fugă prin întuneric. Unii dintre ei în direcția corectă.

Reese rămase în umbra bunkerului și făcu o recunoaștere rapidă. Unde dispăruse împușitul de H-K? În acel moment, Ferro, se rostogolise și ea în groapa neagră.

O explozie de plasmă de la K atinse bunkerul. Lemn, cărămizi, pânză zdrențuită toate zburară în aer în mii de fărâme. Suflul exploziei și vârtejul sfărâmurilor îl izbiră pe Reese de un stâlp de beton. Căzu pe spate într-un crater fumegând. Asta era. Ferro îngenunchease deasupra lui și striga ceva. Dar Reese nu auzea.

— Ce? strigă și el la rândul lui. Ce? Urechile îi vuiau.

Deschise ochii. Uniforma îi fumega. Se ridică în capul oaselor, buimăcit, Ferro arăta cu degetul spre casca lui. Era sfărâmată. O scoase, aruncă resturile și își puse căștile de ascultare direct deasupra părului prăfuit, centrându-le atent. Acum să punem mâna pe ticălos. Fugi. Mișcă-te, mișcă-te, mișcă-te!

Reese și Ferro se opriră în spatele unui zid pe jumătate distrus de suflul exploziei și descoperiră unde se afla monstrul.

Apoi apăru în lumină. Un Leviathan uriaș galben, plin de zgârieturi, mișcându-se pe șenile masive care transformau minele în moloz neted. Turelele imense ale gurilor de foc se mișcau în toate direcțiile.

Reese smulse un săculeț de pe umărul lui Ferro și scoase din el o mină antitanc, punând-o pe genunchi. Ferro îi urmărea fiecare mișcare. Acum se auzea cum tancul se răsucise pe axul lui și se apropia tot mai mult.

Îndepărtează-te pui de praf. Reese respiră calm. Testează circuitul. Monstrul uriaș se apropia tot mai mult. Desfă bila de siguranță. Mâinile lui Reese începură să transpire, alunecând pe învelișul de metal inoxidabil. Apucă mânerul și răsuțește, în direcția acelor de ceasornic, de la Asigurat spre Armat. Cerculețul din jurul jumătății de sus a minei se aprinse. Era flămândă;

Reese privi cu grijă pe deasupra marginii zidului. Tancul era la numai câțiva metri, iar motoarele lui făceau un zgomot asurzitor. Reese se uită la șenile, își fixă privirea pe ele.

Acuma mori! ticălosule!

Sări în sus cu mâna în care ținea mina întinsă și o

aruncă în fața monstrului. Una din șenile rulă exact pe deasupra bombei. Monstrul se opri. Tunurile și farurile se întoarseră greoaie.

În timp ce Reese se retrăgea înapoi în spatele zidului, o văzu pe Ferro care se lupta să-și mențină echilibrul, alunecând pe bucățile ude de beton. Avea în mână o mină amorsată.

— Arunc-o! strigă Reese. Dar nu putea s-o arunce decât dacă se urca pe zid, expunându-se astfel monstrului care tocmai se răsucea.

Era pierdută. Reese și Ferro făcură un schimb rapid de priviri. Apoi Ferro sări și aruncă mina. Era la jumătatea săriturii spre pământ când obuzul trimis de tanc îi pătrunse în piept. Nu se auzi niciun țipăt. Dispăru într-un nor de praf roz. O parte din aceste rămășițe aterizară pe Reese. Nu se osteni să se scuture. O să se gândească mai târziu la ea.

Încărcătura lui Reese explodează prima, exact sub pivotul principal al trenului posterior, unul din puținele puncte slabe din blindajul mașinii. Explozia aruncă bucăți din șasiu în interiorul mașinii și smulse una din turelele laterale. Se mai auziră și alte detunături, până când, în sfârșit, rezervoarele luară foc, aruncând în sus o limbă roșie înaltă de cincisprezece metri, încărcătura trimisă de Ferro explodează alături de mașină, fără alt efect decât acela de a face să pară și mai cumplit iadul deja dezlănțuit.

Cerul întreg se luminează în momentul în care tancul H-K se dezintegrează, împrăștiindu-și măruntaiele deasupra câmpului morții, strălucind ca o nova! Ca un univers care tocmai se naștea, Reese scoase capul pe deasupra craterului și privi cu nesaț la ploaia de lumină.

Apoi se retrase înapoi la punctul fix de la Doheny. Plămânii îi erau plini de fum, nările saturate de mirosul de foc. Metal. Beton. Oameni. Toate ardeau.

Reese îi târî pe ceilalți doi supraviețuitori în mașină și se aruncă în spatele volanului. Porni motorul și băgă în viteză întâi. Avionul de urmărire se afla deasupra lor,

încercând să-i localizeze, apoi îi pierdu în vălmășagul de ruine și sânge de pe câmpul de luptă.

Ruinele erau o succesiune rapidă de imagini descifrate numai pe jumătate printre care Reese trecea cu o viteză amețitoare, ca un demon, conducând mașina în sus, în jos peste terenul morții. Băiatul sărise în lăcașul de lângă mitralieră și stătea cu ochii ațintiți în sus, încercând să fixeze arma cu plasmă împotriva avionului.

Acesta îi descoperise. Se lăsă vuind în jos, cu farurile aprinse și trase o salvă uriașă de plasmă.

Încărcătura lovi mașina într-o parte, strivindu-i caroseria ca pe o cutie de bere. Volanul fu smuls din mâinile lui Reese. O altă încărcătură lovi din plin mașina și o întoarse cu roțile în sus.

Reese era prins sub dărâmături. Sângele îi curgea de pe frunte în ochi. Omul care șezuse pe locul de lângă el nu mai avea partea de sus a trupului. Reese nu voia să se mai uite la el. Încercă să se miște. Simțea o durere ascuțită în umărul stâng. Văzu limbile de foc care începură să lingă capota, tot mai aproape, până căldura începu să-i dogorască fața și mâinile. Închise ochii și făcu o încercare disperată de a se elibera. Simți miros de păr ars. Era părul lui. Apoi auzi pe cineva gemând de durere și furie. Vocea îi era cunoscută. Era vocea lui.

Reese deschise ochii. Pistolul care fusese pe banchetă era acum în mâinile lui. Transpira abundant, respirația îi era gâfâitoare când îi veni în minte prima întrebare: *Unde sunt?*

Luă cunoștință într-o secundă de interiorul luxos și plușat al mașinii, recunoscă revista, sticlele de Perrier, batoanele de ciocolată de pe banchetă. Recunoscă și orașul bizar care se întindea dincolo de ferestrele mașinii. Misiunea! și trase în sus de mânecă și se uită la cifrele roșii ale ceasului de la mână: dormise mai puțin de trei minute.

Reese începu să se relaxeze ușor, eliberând din creierul supraîncărcat ura nervoasă. Aruncă o privire spre

tractorul nevinovat care mergea înainte și înapoi pe terenul denivelat. Pe șantier nu era nimic altceva decât râme și buruieni. Deocamdată. Reese împinse înapoi, în străfundul memoriei, imaginea locului din fața lui așa cum avea să fie peste câțiva ani, acoperit de cranii și cadavre.

Restaurantul La Marele Jeff Ora 17.58

Chuck o opri pe Sarah în mijlocul coridorului de serviciu adresându-i-se prin difuzor tocmai când se pregătea să-și pună cartela:

— Unde pleci, Connor? Ai mai avut pauză acum o oră. Sarah alerga cu ultimile puteri, cu umerii lăsați în jos, cu uniforma boțită și pătată toată de mâncare. Mușchi de la ceafă îi erau tari ca piatra, nu mai putea întoarce capul fără să-și provoace o durere înțepătoare care cobora apoi în picioarele umflate pentru a se întoarce după aceea înapoi, la baza craniului.

Aruncă o privire în sus, spre ochiul roșu al camerei video.

— Așa este, Chuck. Ai mult spirit de observație.

— Așadar, spune, ce faci?

— Plec.

— Dar schimbul tău se termină abia la ora șapte.

— Corect, Chuck. În fiecare zi în afară de vinerea, când Denise mă schimbă cu o oră mai devreme ca de obicei.

Iritarea și nerăbdarea din glasul Sarei ajunseră până la Chuck în pofida deformării de 20% a sistemului de amplificare.

— O, bine, Connor. Dar unde îți este schimbul? Nu poți să pleci până nu vine schimbul...

Denise, o blondă bondoacă și drăgălașă care se apropia de treizeci de ani năvăli în coridor și îi făcu cu ochiul Sarei. Apoi se întoarse cu fața spre cameră și spuse pe un ton prefăcut mios:

— Ce este, dragă Chuck, iar suferi de constipație?

Sarah, înăbușindu-și râsul, pontă repede cartela și își zâmbi fericită la gândul că are o prietenă ca Denise.

Sarah cea mică din sufletul ei se simțea mai liniștită.

Apoi Nancy o apucă emoționată de braț, ca și când ar fi trebuit s-o salveze dintr-o mare primejdie.

— Ascultă, e vorba despre tine. Sau, oricum, aproape, zise ea cu glasul ușor voalat din cauza țigării pe care o ținea într-un colț al gurii. Pocni balonul din gumă de mestecat ca o mașină de tuns gazonul conducând-o pe Sarah, care nu se dezmeticise de tot, prin toată încăperea, până la locul unde ședea, Claudia, cu picioarele ridicate pe o măsuță. Claudia zâmbi spre Sarah, când Nancy împinse spre ea un scaun pliant și o obligă să se așeze.

— Sarah, uită-te. E de-a dreptul straniu. În privirea ei i se vedea spaima iar Sarei îi îngheță zâmbetul pe buze.

Sarah își încordă auzul, încercând să înțeleagă ce spune femeia aceea de la televizor, îmbrăcată impecabil și cu părul dat cu fixativ, căci se pare că era vorba despre ea. Femeia spunea: *un purtător de cuvânt al poliției, a refuzat să facă vreun comentariu sau să dea vreo explicație în legătură cu măcelărirea femeii din Studio City. Totuși a anunțat că s-a elaborat o descriere amănunțită a făptașului, prin coroborarea mărturiilor depuse de mai multe persoane. Încă o dată deci, Sarah Connor, mamă a doi copii, în vârstă de treizeci și cinci de ani a fost împușcată mortal în apartamentul ei în această după-amiază.*

Femeia de pe ecran întoarce o pagină și așteaptă ca regia de emisie să transmită următoarea imagine, în legătură cu niște sindicaliști care duceau o declarație în legătură cu nu știu ce grevă. Dar Sarah nu mai asculta.

O, Dumnezeule, ce oribil! Sărmana femeie care are același nume ca și mine. Sigur, problemele mele sunt cât se poate de obișnuite, dar de ce își pierde oamenii mințile în halul ăsta și distrug o viață de parcă ar fi vorba de o pungă goală de cartofi prăjiți pe care o mototolești în mână și o arunci pe fereastră... O chema Sarah Connor.

— Așadar, ești moartă, iubito, chicoti Nancy bătând-o pe umăr și izbucnind apoi în râs, ca și când aceasta ar fi

fost cea mai reușită glumă pe ziua aceea.

-

Hancock Park District Ora 18.12

Terminatorul apăsă pe butonul de eliberare a încărcătorului armei sale cu laser, scoase caseta utilizată și o înlocui imediat cu alta nouă. Stătea deasupra trupului înroșit de sânge al Sarei Helene Connor, care se zbătea cuprinsă de spasmele morții. Îndreptă raza subțire de lumină spre fruntea victimei, în caz că ar fi fost nevoie de încă un glonte.

N-a fost nevoie.

Terminatorul îngenunche deasupra ei în holul strâmt al apartamentului răvășit și scoase un cuțit din buzunarul hainei. Precis și cu grijă făcu o incizie până la genunchi, oprindu-se la rotulă. Dând de o parte mușchiul bifurcat, apăsă cu degetul osul alb, strălucitor.

Nu găsisese ceea ce căuta. Încă o crimă fără confirmarea identității țintei. Identificare: negativ. Luă cuțitul și se ridică în picioare, analizând opțiunile. Considerând că două Sarah, din cele trei care se aflau în cartea de telefon, fuseseră eliminate, logica îi dicta că cea căutată era a treia, Sarah Jeanete Connor.

Terminatorul elaboră o strategie nouă. Înapoi la baza de operații. Reînarmare. Lovitura finală.

Păși hotărât afară, unde începea să se întunece.

Santa Monica Centrul de Sănătate „Viața bună” Ora 18.18

Sarah se opri în parcare de la Centrul de Sănătate, sări jos de pe Honda și pătrunse în clădirea mare cu două etaje. Avea numai câteva ferestre, cum au cele mai multe săli de gimnastică și, deși intrarea era ornamentată cu bârne de culoare galben deschis și stucaturi, îi amintea mai curând de o închisoare decât de un centru de sănătate.

Făcu un gest prietenos cu mâna în direcția fetei de la birou și aceasta îi făcu semn să intre în sala de aerobic. În timp ce trecea printr-un grup de tineri transpirați, urechile îi fură luate cu asalt de muzica rock favorită a lui Ginger.

Împinse ușa spre interior și în nări îi pătrunse un val de aer condiționat, totuși stătut și încărcat de miros de trupuri omenеști încinse.

Pocnetul ușii care se închidea brusc, căci avea închizătoarea defectă se pierdu în vacarmul muzicii lui Deniece Williams, care inspira femeilor din sală o serie de smucituri botezate eufemistic *dans*. Celulitele gâfâiau, gemeau și se subțiau în timp ce Ginger număra urlând, de parcă ar fi scăpat dintr-o tabără militară.

Câteva dintre femei păreau încântate, urmărind mișcările precise ale lui Ginger și luându-și din ele energia de care aveau nevoie. Dar cele mai multe nu păreau că se amuză ci, mai curând păreau că tocmai îngurgitaseră unul din crenvuștii de la *Marele Jeff* și suportau acum inevitabilele consecințe gastrice.

Un, doi, trei, patru, întindem! urla Ginger, simținduse în elementul ei Dar trei minute mai târziu până și Deniece Williams se dădu bătut și muzica se opri.

Linіștea bruscă provocată de oprirea sistemului de amplificare fu umplută aproape instantaneu de un cor de gemete. Ginger, care gâfâia abia perceptibil își examină cu un ochi critic trupa și întrebă cu un zâmbet încurajator;

— Ei, nu-i așa că ne simțim mai bine?

Mormăieli foarte entuziaste reprezentând felurite obscenități pronunțate numai pe jumătate o înconjurară din toate părțile.

— Vorbiți frumos că dacă nu, data viitoare aplicăm versiunea cu mama mă-sii!

Se auziră râsete înăbușite care ricoșau în pereții acoperiți cu oglinzi.

La vestiar, Sarah se așeză alături de Ginger care tocmai își trăsese pe ea egării și un pulovăr.

— Același lucru, nu-i așa? Mondo bizarro! zise ea cu simpatie adresându-se Sarei.

— Da, exact același, zise Sarah privind absentă la dulapurile cenușii din fața ei și răsucind în mână firele căștilor lui Ginger.

Ginger se întoarce cu fața spre Sarah luându-și o expresie înfricoșătoare, apoi scoase din gâtlej niște sunete șovăitoare, în glisando. Îi șopti Sarei la ureche cu o seriozitate solemnă:

— Avem indicator la intrare...

Sarah se silea din răspuseri să nu zâmbească. Ginger era necruțătoare, privind fix spre ea cu ochi de somnambul și, cu fața la câțiva centimetri de fața ei, șuieră:

— Sarah Connor se gândea că se va duce acasă după o zi de muncă istovitoare, dar nu știa ce o așteaptă,..

— Okay okay.

— Am știut întotdeauna că o să aud despre tine de la televizor, Connor, zise Ginger și puse la locul lor

-

casetofonul și căștile, înainte ca Sarah să înnoade firul. Sarah prinse privirea lui Ginger și zise:

— M-a făcut să mă simt ciudat, știi, ca și când aș fi fost într-adevăr moartă.

— Și cum te-ai simțit? Ți-a fost destul de cald ca să-ți pui un bikini?

— M-a făcut să mă gândesc...

— Asta-i periculos pentru tine.

— Haide, Ginger!

— Scuză-mă. Deci spuneai că...

— Ei bine, mă gândeam că dacă aș muri, oare ar mai avea importanță tot ceea ce am făcut până acum? Adică, vreau să spun, ce contează dacă sunt moartă sau în viață?

Ginger strânse pleoapele și o privi pe Sarah;

— Vorbești serios? Sarah dădu afirmativ din cap.

— Ei bine, ai reușit să-ți plătești jumătatea ta din chirie. Asta este o realizare. Sarah răspunse cu aceeași monedă.

— Ai o sensibilitate de hidrant de incendiu.

Ginger se dădu bătută definitiv, o îmbrățișă pe Sarah și zise:

— Ai realizat un lucru măreț: ești cea mai bună prietenă a mea. Apoi reveni la tonul ei sarcastic obișnuit.

Hai să plecăm dracului de aici, că-mi zdrobești inima.

Fetele se opriră o clipă în camera cu cântare ca să-i spună *hello* lui Matt. Ginger se apropie de el urmărind cu privirea un tânăr întins pe banca de gimnastică care se străduia din răputeri să ridice niște greutăți. Matt îl supraveghea.

— Nu respiri corect și nici priza nu este O.k. bună, Ginger... stai să-ți arăt. Matt îl înlocui pe tânărul cu pieptul scobit și începu să ridice și să coboare cu

—
ușurință halterele: sus, jos, sus, jos.

Puțin iritată de această demonstrație făcută de dragul ei, Ginger se apropie de bancă și așteptă momentul când Matt lăsă pentru o clipă halterele la pământ și înaintă rapid cu altele de două ori mai grele. Matt strânse mânerul pentru următoarea ridicare și icni din greu. Ochii aproape că îi ieșiră din orbite, dar reuși să le ridice. Apoi răsuflă adânc și le lăsă din nou jos.

— Mulțumesc, Ginger.

Dar Ginger încă nu terminase își petrecu brațul după talia băiatului și îl examinează din cap până în picioare.

— Ce te învață aiuritul ăsta? Terapia somnului. Uităte la băiatul ăsta, Matt. Ar trebui să iei lecții de la el.

Ginger se întoarse cu fața spre Matt și îi dădu un pumn în stomacul tare ca piatra.

— Exact cum mă așteptam: moale ca o mămligă. Apoi ciupi, sau mai bine zis, încercă să-i ciupească bicepsii, tot fără niciun rezultat.

— Ce ziceam, bicepsii fleșcăiți, o rușine. Se întoarse apoi spre tânărul care începea să se simtă stâjenit și-i spuse:

— Matt își lucrează mușchii în alt fel, nu știu dacă mă înțelegi?

De astă dată terminase cu Matt. Acesta se întinse după ea și înainte să-i poată scăpa din mâini, el o ridică ușor deasupra capului, ca pe o jucărie.

— Hello, Ginger. Ai avut o zi grea? o întrebă el vesel.

— Dă-mi o sărutare, zise Ginger dulce. Matt o dădu imediat jos și se execută prompt. Ginger îl ciupi de obraji roșii și-i spuse într-un soi de falset:

— Ești adorabil, palavragiule!

Câțiva halterofili care se antrenau în apropiere izbucniră în râs și repetară în cor: Palavragiule!

Sarah se apropie de ei și zise:

— Bună, Matt. Matt îi răspunse dând din cap, în timp ce Ginger îi aplica o sărutare zgomotoasă pe gât, lăsându-i un semn roșu.

Deoarece Ginger era ocupată cu Matt, Sarah se duse spre țâșnitoarea din colțul camerei să bea apă. Un halterofil înalt, cu păr negru ondulat, se ridică de pe bârnă și îi făcu semn cu capul.

— Bună, te-am mai văzut pe aici. Ești drăguță. Foarte drăguță. Pe mine mă cheamă Marco.

Ginger făcu un pas înapoi, scutură din cap și o privi pe Sarah, care se fâstâcise imediat, dar nu pentru mult timp, căci întinse aproape imediat mâna vădind un interes nedisimulat;

— Bună, pe mine mă cheamă Sarah. Marco se aplecă, îi apucă mâna și i-o sărută. Pentru asta chiar că nu era pregătită. Își trase repede mâna și și-o șterse de pantaloni, într-un gest inconștient. Dar Marco încă nu terminase. Se aplecă asupra ei și îi murmură:

— Dacă nu ești ocupată în seara asta, te invit să ieșim împreună. O să petrecem admirabil.

Înainte ca Sarah să apuce să răspundă ceva, Ginger se apropie de Marco, îi agăță hotărâtă elasticul de la chiloții de sport, îl trase spre ea apoi se uită disprețuitoare în jos, spre întunecimea de acolo. Scuturând dezamăgită din cap, se întoarse cu fața spre Sarah și îi spuse:

— Nu merită. Ți pierzi timpul cu el. Hai să mergem.

O apucă pe Sarah de braț înainte ca aceasta să poată riposta în vreun fel și o trase pe ușă afară. Înainte ca ușa să se închidă, Sarah mai apucă să vadă încă o dată chipul buimăcit al lui Marco căruia îi pierise graiul.

Ginger rânjea triumfătoare, foarte încântată de propria persoană pentru faptul că reuşise să strălucească în două arte exclusiv feminine;

Revendicarea Teritorială şi Ironia Generală. Sarah se întoarse spre Ginger şi zise;

— Gee, îţi mulţumesc. Dacă nu erai tu, nu ştiu ce maş fi făcut! Făcându-se că nu bagă în seamă tonul speriat din vocea Sarei, Ginger râse din toată inima şi zise:

— Te-ai fi descurcat foarte bine, căci trebuie să te păstrezi intactă pentru domnul Porsche de diseară.

Districtul Rampart Departamentul Poliţiei Los Angeles Ora 18.31

Edward Theodore Traxler păşi cu grijă ieşind de la bufet şi pătrunzând în circulaţia dezordonată din holul principal al Diviziei Tâlhării-Omoruri din Departamentul Poliţiei oraşului Los Angeles, înalt, brunet, având în jur de patruzeci de ani. Edward Traxler era deosebit de robust. Acum ţinea cu multă grijă o ceaşcă mare de cafea între două degete şi încerca să ocolească diversele obstacole ivite în cale ca un urs pe patine cu rotile. Evită cu dibăcie un prizonier cu cătuşe la mâini care mârâia furios şi se îndreptă pentru mai multă siguranţă spre peretele din dreapta. *Am reuşit*, îşi zise el *şi n-am vărsat nicio picătură*.

Îşi executa din nou vestitul număr - o performanţă rar întâlnită: mesteca gumă, fuma o ţigară şi sorbea din cafea în acelaşi timp.

— Hei, Ed, îl auzi Traxler pe sergentul Hal Vukovich. Se întoarse şi îşi aşteaptă partenerul slab şi jigărit care alerga să-l ajungă din urmă.

Vukovich abia mai sufla. Alergase peste tot în căutarea şefului. Se apropie grăbit de Traxler şi îl lovi compătimitor cu mâna pe umăr. Traxler se clătină, cafeaua fierbinte i se vărsă pe încheietura mâinii. Vukovich arătă cu capul spre cele două dosare pe care le ţinea în mână şi ridică sprâncenele în sus, ca şi când ar fi vrut să spună „Aşteaptă numai, să vezi ce e înăuntru!” Îi dădu lui Traxler unul din dosare şi deschise uşa de la biroul lor.

Traxler puse jos mormăind ceașca de cafea pe jumătate goală, cealaltă jumătate era pe mânăca lui și își atârnă de vârful nasului o pereche de ochelari bifocali. În interiorul dosarului era o fotografie color executată de Serviciul de Autopsie care înfățișa partea superioară a trunchiului unei femei, acoperit cu tot sângele care ar fi trebuit să fie în interiorul ei.

— Ce e asta? întrebă Traxler bătând nerăbdător cu mâna în fotografie. Vukovich se aplecă peste biroul pătat cu cafea al lui Traxler.

— O femeie moartă, zise el, zâmbind fără să vrea, cu un zâmbet nervos care îți vine pe buze atunci când nu e nimic de râs.

— Asta văd și eu. Zâmbetul muri. Traxler privi cu mai multă luare aminte fotografia din fața lui. Mai văzuse multe fotografii de felul acesta. Și toate erau oribile dar nu neobișnuite.

Vukovich aprinse o țigare Camel fără filtru și începu:

— Sarah Helene Connor. Treizeci și cinci de ani. Împușcată de șase ori de la o distanță mai mică de trei metri. Armă de calibru mare...

— Știi ceva, ăștia încă funcționează, zise Traxler arătând cu degetul spre ochelarii săi. Vukovich îi întinse în tăcere alt dosar.

— Asta ce mai e?

— Fată moartă nr. 2! zise Vukovich ca și cum asta ar fi explicat toată povestea, trimisă de la divizia Valley în după amiaza aceasta.

Traxler privi la corpul însângerat și ciuruit de gloanțe al celei de-a doua femei. Era moartă, nu încăpea niciun fel de îndoială. Dar asta nu explica mare lucru.

— Sunt sigur că trebuie să fie și un sens în toate astea, zise Traxler prefăcându-se că are o răbdare infinită.

Vukovich se ridică solemn de pe birou și scoase din fotografie foaia cu informațiile despre victimă. I-o puse lui Traxler în fața ochelarilor.

— Uită-te la nume, Ed.

Traxler aruncă o privire nerăbdătoare spre hârtie.

Apoi încremeni.

— CE? Se uită din nou și mai citi o dată, foarte rar de astă dată.

— Sarah Anne Connor. Corect? întrebă Traxler. Vukovich făcu semn că da. Traxler încă nu era convins că nu se afla în fața unei încercări bizare a partenerului său de a face o comicărie. Aștepta să vadă că îi face cu ochiul sau că îi zâmbește și îi spune: Gata, gluma s-a isprăvit.

Dar Vukovich nu zâmbea deloc.

— Îți bați joc de mine? întrebă Traxler neștiind ce să creadă. Partenerul său se mulțumi să dea liniștit din cap! Nu era nimic amuzant nici pentru el.

— Mai e ceva, Ed, zise el serios.

Vukovich băgă mâna mai adânc în dosar și scoase încă alte două fotografii. Planuri apropiate ale piciorului stâng al victimelor care arătau pielea translucidă trasă la o parte, ca un ambalaj hidos de bomboană, lăsând să se vadă misterele indecente din interior. Cele două incizii erau deosebit de tulburătoare: Erau executate cu o uimitoare precizie, perfect drepte și egale. Și absolut identice la ambele femei. Perfecte. Ca și când ar fi fost executate în serie. Traxler simți cum îl cuprinde enervarea la vederea acestui carnagiu. Ce naiba voia să însemne?

Cei doi detectivi stăteau acolo, înghesuiți unul în altul în lumina care se vedea prin transperant, ca doi călugări care vorbesc pe șoptite la marginea unui mormânt.

— Incizie de la gleznă la genunchi, la amândouă. Aceeași incizie și numai la piciorul stâng. Același cuțit, vorbi Vukovich apoi zâmbetul acela nervos apărui și

-

dispăru din nou. Două destine nefericite, adăugă el.

Traxler mai privi câțva timp fix la fotografii, apoi le puse la loc în dosare și le împinse mai încolo, pe birou. Vor avea o noapte lungă.

Vukovich dădu din cap nemulțumit, căci îi mai trecu

prin minte un gând neplăcut:

— Presa abia aşteaptă să dea lovitura cu povestea asta, zise el.

Traxler dădu afirmativ din cap şi îşi băgă în gură o lamelă proaspătă de gumă de mestecat.

— Ucigaşul zilei, zise el, de parcă şi vedea titlurile din ziare fluturându-i pe dinaintea ochilor. Deschise sertarul şi începu să cotrobăiască înfrigorat după sticluţa cu granule de aspirină, încercând să combată durerea de cap care avea să vină negreşit şi să i-o ia înainte. Dar sticluţa nu era acolo. La naiba.

Vukovich se ridică în picioare şi traversă fără grabă încăperea. Luă sticluţa aproape goală de pe scrinul cu dosare şi i-o întinse.

— Detest crimele misterioase, murmură el.

-

Palms District Str. Jasmine 656 Ora 18.57

Înghesuie în baia micuţă a apartamentului lor, erau în toiul luptei, după ce se împinseseră una pe alta în şi de sub duş. Ginger, care lupta din răspuiteri ca să-şi adjuce spaţiul din faţa oglinzii, purta un capot lung de nailon, în timp ce Sarah avea pantaloni scurţi de bumbac şi un maiou cu mâneci scurte tip Jetson cu şapte numere mai mare. Imaginile chipurilor lor pe care le reflecta oglinda erau difuze din cauza aburului şi a fixativului. Armele erau aliniat pe chiuveţă: rimel, fard de obraji, creion dermatograf, periută de gene. Ginger tocmai îşi întindea pe buze un ruj roz sidefat.

Ginger observă lupta deznădăjduită pe care o ducea Sarah cu dermatograful şi îi veni generoasă în ajutor.

Efectul fu uimitor. Nu arăta rău deloc. Chiar deloc.

După ce făcuse fapta cea bună, Ginger se întoarse la propriile griji, punându-şi şi căştile pe urechi cu lamela de metal care le unea pe sub bărbie ca să-şi poată aranja părul. Potrivă apoi volumul până când timpanele începură să-i fie lovite cu 120 de decibeli de rock...

Sarah auzea fiecare bătaie chiar de la distanţa la

care era și spuse:

— Ginger, ai să surzești.

— Ce? strigă Ginger, ale cărei picioare începuseră deja să se onduleze în ritmul muzicii.

Sarah trase fierul de ondulat părul și acesta se încurcă în firul de la tranzistorul lui Ginger, înfășurându-i căștile în jurul gâtului.

— Scuză-mă, zise Sarah. În timp ce se străduia să descurce cele două fire, Ginger o întrebă:

— Ei ia spune, cine este tipul ăsta misterios?

— Îl cheamă Stan Morsky și l-am cunoscut la

-

serviciu. Studiază cinematografia la Universitate și tatăl lui este producător de filme. Da, și... a, da, are un Porsche negru nou! Ginger făcu o strâmbătură, apoi dori să știe cum arată.

— Cam ciudat. Ceva între Tom Cruise și... Pee Wee Hermam. Asta o făcu pe Ginger să izbucnească în râs.

— Dar mașina arată bine, nu-i așa? zise ea.

— Ginger, și Hitler avea un Porsche, zise Sarah.

— Zăuuu? Dar pariez că nu avea plafonul decapotabil.

Telefonul sună din nou, și, în timp ce Sarah se ducea să răspundă, Ginger își puse din nou căștile pe urechi, dând volumul la maximum și ondulându-și imediat trupul în ritmul rockului. Sarah ridică receptorul și spuse: Alo!

Era un bărbat. Vorbea cu o voce joasă și guturală, ca de astmatic.

— Mai întâi am să-ți desfac nasturii de la bluză, unul câte unul. Apoi am să ți-o dau jos de pe umeri și am sămi plimb limba pe gâtul tău...

Sarah era paralizată. Era pentru prima oară că primea un telefon obscen. Dar era oarecum agreabil. Continuă să asculte vocea bărbatului care făcea efortul să se mențină în același registru jos.

— Apoi am să-ți ling sânii goi, strălucitorii. În acel moment Sarah încercă încă o decepție care veni să se

adauge la cele suferite astăzi. Telefonul sexy nu era pentru ea, era pentru Ginger. Recunoscuse vocea bărbatului.

Acoperi microfonul cu mâna și îi strigă prietenei ei:

Acesta continua să vorbească, neștiind că nu era ascultat de cine trebuia. Sarah se hotărî că poate, cel puțin, să se distreze și ea un pic pe seama acestei situații. Continuă să mai asculte un pic.

— Și după aceea, când o să fii deja pe podea, am să-ți trag ușor blugii în jos, centimetru cu centimetru și am să-ți ling burtica în cercuri din ce în ce mai largi, din ce în ce mai jos. Apoi am să-ți scot chiloții cu dinții.

Pe Sarah începuse s-o doară gâtul din cauza efortului de a-și înăbuși râsul, își dresе vocea și încercă să pară foarte supărată când vorbi:

— Cine e acolo?

După un moment de liniște ca urmare a șocului, Matt începu să se bâlbâie:

Sarah? iartă-mă, Dumnezeule, știi eu, ăăă. Sarah nu mai putu să se țină și izbucni într-un râs cu lacrimi.

Te rog, iartă-mă, am crezut că e „ă... Pot să vorbesc cu Ginger?

— Sigur că da, răspunse Sarah veselă.

În timp ce Ginger și Matt își povesteau unul altuia ce aveau de gând să-și facă unul altuia în seara aceea, Sarah îi prezentă lui Ginger mai multe bluze la rând, cerându-i părerea. Ginger dădu din cap aprobatoare la toate.

— Mă ajuți enorm, n-am ce spune, mormăi Sarah.

Ginger acoperi microfonul cu mâna, continuând să asculte ceea ce spunea Matt, atentă pe jumătate la el și pe jumătate la criza Sarei.

Sarah strânse toate bluzele exasperată și izbucni:

— Nu știu ce mă agit atât. Tipul ăsta nu merită atâta tevdură. În fond și la urma urmelor, nu este decât un om ca oricare altul și se duce și el la toaletă ca oricare dintre noi. Oricum, probabil că nu avem gusturi comune. Cu siguranță că îi place Barry Manilow, sau Twisted Sister sau cam așa ceva.

Ginger renunță să mai spună ceva, văzând-o pe Sarah atât de furioasă. Dar o clipă mai târziu, Sarah băgă capul pe ușă:

— Și zici că aia bej ar merge?

Puțin mai târziu, cele două fete se plimbau prin living. În așteptarea băieților cu care aveau întâlnire, Sarah începu să-l caute pe Pugsly care dăduse la o parte cu nasul capacul de la terarium și pornise la vânătoare de gândaci fără să ceară voie.

Ginger se așează pe divan și începu să-și pilească unghiuțele continuând să asculte concertul din căști.

Era însă cu ochii pe robotul de la telefon pe care îl pusese în funcțiune după ce vorbise cu Matt ca să se poată îmbrăca în liniște. Robotul indica acum că înregistrase un mesaj.

— Probabil că e mama ta, zise Ginger și apăsă pe butonul de redare.

Așa și era.

Sarah asculta numai cu jumătate de ureche ceea ce tot povestea mama ei despre o rețetă specială de cârnați tip Lasagna nu cumva să uite să i-o aducă duminica viitoare când vine la ea. Evident, mama ei nu ascultase știrile cu privire la uciderea Sarei Anna Connor. Era fericită că nu trebuie să-i telefoneze ca să-i explice ce și cum. Voia să îl pună pe Pugsly înapoi în terarium înainte să plece. În cele din urmă reuși să-l descopere: ședea pe biblioteca de lângă fereastră. Când îl luă în brațe, alintându-l și mângâindu-l de parcă ar fi fost o pisică sau un cățeluș, Ginger sări în sus cu zgomot și zise:

— Dezgustător. Reptofilie. De-a dreptul grețos.

Robotul începu să clipească, anunțând că mai are un mesaj.

— Bună, Sarah, vorbi robotul cu un entuziasm de operetă. Aici Stan Morsky. Uite, a intervenit ceva, așa că n-am să pot veni astă seară. Pur și simplu, n-am cum. Știi, te rog să mă ierți, îmi pare tare rău. Dar îți promit

-

că am să mă revanșez. Poate chiar săptămâna viitoare, bine? Am să te sun cât de curând. La revedere.

Sarah rămase în picioare, continuând să mângâie șopârla.

Ginger era furioasă.

— Nemernicul. Am să-i strivesc rotulele. Ce dacă are un Porsche? Nu poate să-ți facă una ca asta. E vineri seara, pentru Dumnezeu.

Dar Sarah realizează că, în străfundul ființei sale, se așteptase la așa ceva. Nu numai pentru că toată ziua se simțise dirijată de niște mâini puternice, invizibile, care o împingeau inevitabil spre acest mic dezastru final, dar și pentru că Stan fixase întâlnirea oarecum la repezeală, în pripă. Fusese probabil atât de puțin entuziasmat de idee, încât o și uitase și abia când văzuse că se apropie ora opt, scosese această mică scuză jalnică din... Porsche-ul lui. Sentimentul acesta umilitor de a fi respinsă o dorea cumplit, încercă totuși să pară că nu-i pasă: așa cum ar fi făcut Ginger.

— Ei bine, am să supraviețuiesc, zise ea încercând să fie sarcastică și reușind să fie mai degrabă înduioșătoare. Privi în jos spre Pugsly, la ochii lui apoși.

Cel puțin Pugsly mă iubește. Se aplecă să depună o sărutare pe nasul animalului. Singurul răspuns al șopârlei fu un clipit apatic și răbdător din ochi prin care dorea parcă să spună că este gata să îndure afecțiunea aceasta umană.

Sarah își scoase repede fusta și bluza. Tocmai voia să-și șteargă și machiajul când, într-un acces de furie sfidătoare, se hotărî să-l păstreze. Își trase pe ea blugii, un maiou cu mâneci scurte, geaca și se uită în poșetă să vadă cum stă cu finanțele. După aceea o anunță pe Ginger că se duce la cinema, era un film pe care dorea mult să-l vadă și voia să-l mai prindă până nu-l mută la alt cinematograf. Expresia de pe chipul lui Ginger îi arătă că aceasta n-o crezuse. Dar nu avea în niciun caz de gând să stea în living și să se uite la televizor, încercând să nu audă zgomotele

pe care le vor face cei doi când se vor întoarce de la masă.

— Ne vedem mai târziu. Petrecere frumoasă și ție și lui Matt!

Sarah se uita în jos, căutându-și cheile în poșetă și nu observă silueta puternică de atlet care se desena în fața ei. Acesta se îndreptă direct către ea și îi bară drumul. Sarah ridică privirea și încercă să facă o săritură în lături când bărbatul o cuprinse în brațe și-i spuse pe un ton poruncitor:

— Ia vino-ncoace, fetițo! Sarah încercă să-și elibereze umerii, dar fără succes.

— Lasă-mă-n pace, Matt!

El se strâmbă la ea, arborând un zâmbet oarecum libidinos, dar în același timp protector, de frate mai mare. Sarah încercă să se smulgă din brațele lui, dar el o strânse mai tare și o sărută apăsător pe unul din obraji, dându-i drumul numai în momentul în care începu să se lupte să-și ascundă zâmbetul înflorit pe buze fără voia ei.

În parcare de la subsol era întuneric. Garajul era luminat din loc în loc de câte un bec gol. Cel de deasupra motoretei Sarei era ars. *Evident*, își zise ea. Zgomotul pașilor ei producea un ecou rău prevestitor. Garajul era aproape gol. Majoritatea locatarilor plecaseră deja să-și petreacă seara pe undeva.

Sarah îngenunche lângă scuter și începu să formeze combinația lacătului. La un moment dat se opri. Examină interiorul garajului. Șase mașini și o motocicletă. Abia dacă văzu una din mașinile parcate lângă ieșire, într-o pată de întuneric. Probabil că fusese numai ecoul propriilor ei mișcări. Gândindu-se la diverse crime, simți că i se ridică părul măciucă pe spinare. Strânse repede lanțul și sări pe Honda. Ar fi un mod foarte stupid de a muri. Asasinată în propriul garaj... Dacă ne gândim cum s-au desfășurat lucrurile în ziua de azi... Se cutremură scuturată de un fior, trase în sus fermoarul de la geacă și porni motorul. Acesta mormăi liniștitor.

Sarah se relaxă și apucă strâns ghidonul. Știrile de la

televizor din după-amiaza aceasta o făcuseră să se gândească la fragilitatea existenței. Își spunea cât de lipsită de importanță ar fi moartea ei. Sarah Jeanette Connor, chelneriță, moartă la vârsta de nouăsprezece ani. Încă un nume rostit la televizor uitat chiar în aceeași clipă, mai ales că urma echipa de baschet. Realiză că acest gând o persecutase toată seara. Nici acum nu-i dădea pace, amplificându-i teama pe care o simțea în mod obișnuit în parcajul gol și transformând-o într-o frică irațională. Avea senzația că este urmărită, examinată de o prezență răuvoitoare, malefică! Ridică piedica motorei și porni ușor printre mașini către ieșire. Când trecu pe lângă mașina gri, prăfuită, parcată chiar lângă ieșire, se uită înăuntru dar nu văzu pe nimeni. Rulă ușor până la marginea trotuarului și se opri, încercând să intre în circulație. Dacă ar fi întors capul ar fi văzut un bărbat așezat la volanul mașinii gri, cu mâinile pline de cicatrici odihnindu-se pe volan.

Kyle Reese.

Când ieșise pe ușa blocului exact la ora 20.19 ochii i se fixaseră pe silueta ei și înregistraseră ținta: Sarah Jeanette Connor. Exact ca în fotografie. Era ea. Exact la timp. Se simțea sfâșiat de emoții tulburi și avu nevoie de un efort considerabil ca să-și poată dezlipi ochii de ea și să se ascundă înaintea ei ca ea să-l vadă. Auzise motorul scuterului pornind și o auzi și pe ea trecând pe lângă mașina lui și era convins că o să-i audă bătăile ca de ciocan ale inimii, care îi răsunau puternic în urechi.

Când Reese se ridică în capul oaselor, ea se pregătea să-o ia la dreapta. Pipăi cu mâna firele care asigurau pornirea motorului de la mașina lui. Simțul datoriei punea din ce în ce mai puternic stăpânire pe toată ființa lui, preluând controlul asupra întregului organism. Mâinile încetară să-i mai tremure și toate gândurile i se concentrară asupra unui singur punct: misiunea. Urmărire – interceptare. Când ea se încadră în trafic, Reese era foarte aproape în urma ei.

*Departamentul Poliției din Los Angeles Divizia
Rainpart Ora 19.44*

De îndată ce Traxler deschise ușa sălii de ședințe, mulțimea de reporteri din hol se năpusti asupra lui într-o adevărată furtună de strigăte și fulgerături de blitzuri. Erau vreo douăzeci la număr, cei mai mulți șmecherași de la gazetele locale. Mai era și un mic grup de fotoreporteri de la Eyewitness News care se îmbrânceau agresiv unii în alții, ca să *dea bine pe post*.

Traxler îi privi dezgustat, apoi trase adânc aer în piept, pregătindu-se să răzbată prin îmbulzeala lor ca să se pună la adăpost în biroul său.

Își făcu vânt și pătrunse în masa de reporteri, tunând;

— Niciun fel de comentarii! chiar înainte să audă vreo întrebare. Nu putea să sufere scenele de felul acesta. Nu aveau nimic a face cu munca pentru care se pregătise. Cel mult, puteau să încurce lucrurile creându-i greutate. Privi la chipurile care se clătinau ca purtate de valuri, încoace și încolo, în sus și în jos. Dumnezeuule, cum îi ura pe reporteri!

Reporterul de la Eyewitness News, un fel de manechin masculin cu microfon, păși în fața lui Traxler blocându-i drumul. Camera începuse deja să bâzâie, Traxler se opri și îl fixă cu privirea pe micul ticălos. Îi recunoscă mutra de la televizor. Un nesuferit. Reporterul zâmbi o clipă, apoi își luă în serios funcția de ziarist-erou.

— Domnule locotenent, ați remarcat faptul că cele două omoruri din această după-amiază au fost comise în ordinea în care sunt trecute numele victimelor în Cartea

-
de telefon? Întrebă pe un ton care lăsa să se înțeleagă, că lui Traxler nici prin gând nu i-ar fi putut trece așa ceva. *Bineînțeles că nu, căcăcios nerușinat ce ești.*

— Niciun fel de comentarii, replică el pe un ton lipsit de expresie, împingându-l pe reporter la o parte și continuându-și drumul spre biroul său.

Cascada de voci începu să vuiască din nou. Fiecare urla cât îl țineau plămânii, încercând să-l acopere pe cel de lângă el. Ca de obicei, furtuna de voci încetă brusc prin victoria de moment a unuia dintre ei.

— Haide, domnule locotenent, fii corect! Joacă cinstit, și noi trebuie să ne câștigăm pâinea, strigă vocea care ieșise victorioasă, exprimând gândurile celorlalți.

Acesta era un moment pe care Traxler nu-l ignora niciodată. Se opri cu mâna pe clanța ușii și se întoarse cu fața spre mulțime. Se uită la ei și respiră adânc, ca și când ar fi fost izbit de logica incontestabilă a celor spuse. Peste mulțimea de reporteri se lăsă tăcerea. Toți erau cu ochii ațintiți la el. Reportajul era gata.

— Vedeți asta? întrebă Traxler arătând spre ușă. Acesta este biroul meu. Aici locuiesc. Sunteți bineveniți oricând.

Era deja la adăpostul biroului, de cealaltă parte a ușii, când reporterii mai încercară o ultimă tentativă nereușită să-i câștige bunăvoința.

Vocile amuțiră brusc în momentul în care Traxler trânti ușa, scuturând dezgustat din cap. Bună ușă, își zise el. Izolare fonică aproape perfectă.

Vukovich ridică privirea de pe dosarul deschis în fața lui, pe birou și îi zâmbi cu înțelegere. Rămăseseră amândoi aici, aproape toată seara. Aruncă o privire spre partenerul său care părea cufundat în contemplarea fotografiilor mărite 18x reprezentând sângele încheșat al victimelor. Nu-și vorbeau. Se simțeau bine unul în prezența celuilalt, așa cum se simt bine un bărbat și o femeie căsătoriți de mulți ani de zile care nu simțeau nevoia să vorbească decât dacă aveau realmente ceva important de spus.

Sau dacă se plictiseau.

Traxler își aprinse o țigară și trase sertarul de la biroul lui. Cotrobăi în toată dezordinea de acolo până dădu peste sticluta cu granule de aspirină și își turnă un pumn întreg. Trase adânc din țigara Pall Mall și se întinse să ia ceașca de cafea. Sorbi puțin din conținut. O peliculă

unsuroasă se formase la suprafață. Traxler o contemplă gânditor timp de câteva secunde. Cafea proaspătă era tocmai jos, în holul central Asta ar fi însemnat să iasă din nou afară. *S-o ia naiba*, își zise el, aruncă aspirinele în gură și ridică ceașca.

Se gândea la cea de-a treia Sarah Connor. Era foarte derutantă. Încercaseră toată seara să dea de ea. Fără niciun folos. Se temea ca nu cumva să zacă deja pe undeva, pe vreo podea, cu piciorul sfârtecat și creierii zdrobiți. Obținuse o copie după fotografia de pe permisul ei de conducere și de câteva ore o examina cu atenție, încercând să descopere ceva neobișnuit la ea. Ceva care să-i dea vreo idee. Dar fețișoara ei mică nu-i sugera nimic deosebit. Ca de exemplu, cam prin ce fel de locuri ar putea hoinări în momentul de față. Niciun indiciu.

— Ai dat de ea? De Connor?

— Nu. Îmi răspunde mereu robotul.

Traxler lăsa jos ceașca de cafea și începu să măsoare încăperea cu pași mari, în lung și în lat, repetându-și în minte tot ce avea de făcut. Nu putea suferi sentimentul acesta de neputință pe care era silit să-l îndure.

— Trimite o echipă, zise el.

Vukovich puse deoparte dosarul și își îndreptă spinarea. Îl cunoștea destul de bine pe Traxler ca să știe ce va urma. Făcuseră tot ce se putea face deocamdată. Tare ar fi vrut ca Ed să poată bea un păhărel, să filosofeze sau să se masturbeze, indiferent ce, numai să se mai calmeze nițel.

— Am trimis o echipă, răspuse el. Nu răspunde nimeni la ușă și proprietăreasa e plecată.

Dar Traxler nu-l ascultă.

— Dă-i un telefon, zise el.

— Abia am închis telefonul.

— - Mai sună o dată, ordonă Traxler.

Vukovich puse mâna pe telefon posomorât și mai formă o dată numărul. Traxler despachetă încă o gumă de mestecat Wrigley și și-o vârî în gură peste cea pe care o

avea deja acolo apoi se întinse după pachetul de țigări. Gol la dracu.

— Dă-mi o țigară.

— Ai început să fumezi câte două deodată? întrebă Vukovich, arătând spre Pall Mall-ul aprins pe care Traxler îl ținea în mână cealaltă. Traxler urmări cu privirea degetul lui Vukovich și se uită la țigara din mână lui de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi ridică din umeri și trase din nou din țigară.

— Rahat, zise Vukovich, punând telefonul în furcă. Sunetul vesel al vocii lui Ginger, înregistrat pe bandă se curmă brusc în momentul în care receptorul fu aruncat în furcă. Vukovich se uită la șeful lui care ședea cu coapsa pe birou și își freca tâmpilele, murmurând ceva.

— Ce spui? întrebă Vukovich.

Traxler își ridică ochii obosiți injectați.

— Știu cum o să-i spună. Parcă aud. Ca într-un act de premoniție funestă, vedea în fața ochilor titlurile din ziarele de mâine dimineată. Dezgustat, Traxler aruncă mukul țigării pe podea și îl strivi cu piciorul.

— Or să-i spună „Ucigașul cu Cartea de Telefon”, zise

-

el pe un ton ce nu admitea replică și se cufundă din nou în gânduri.

Cam așa vedea și Vukovich.

— Nu pot să sufăr cazurile de senzație, zise el, mai ales pe acelea care dau apă la moară ziariștilor: își îndreptă din nou privirea spre dosare, sperând să mai descopere ceva, sperând că a omis ceva, deși era convins că nu uitase și nu omisese nimic. Dintr-odată, Traxler se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— Mă duc să fac o declarație. Poate că pentru o dată ticăloșii ăștia împruțiți or să fie și ei buni la ceva. Traxler era din nou plin de energie, își aranjă cravata și își scutură scrumul de țigară de pe haine. Ba chiar încercă să schițeze ceva ce semăna a zâmbet.

— Dacă reușesc să dea știrea pe post înainte de ora unsprezece, s-ar putea ca ea să dea telefon. Își scoase ochelarii și și-i vârî în buzunar.

— Cum arăt? întrebă el. Vukovich se holbă la locotenent și ridică din umeri.

— Rahat.

— Mama ta, replică zâmbind Traxler. Apoi deschise ușa și pătrunse în Iadul Polițiștilor.

Palms District Str. Jasmine 656 Ora 20.05

Matt o delecta pe Ginger modificând volumul tranzistorului cu dexteritate. Ginger se unduia sub el în ritmul impus de muzică prin intermediul căștilor de care părea că nu se desparte niciodată.

Tot ce avea el de făcut era să-și suporte propria greutate. Ginger și muzica făceau restul. Era foarte bine. Atât de bine încât nici prin cap nu-i trecu să se scoale și să vadă cine sună la ușă. Iar când mișcările lui Ginger începură să-i declanșeze adevărate explozii nucleare în lanț în organism, făcându-l să se scuture ca și când ar fi fost cuprins de friguri, ignoră total apelul telefonului și mesajul concis al sergentului Vukovich. A fost o eroare fatală, chiar dacă era scuzabilă.

Los Angeles - centrul orașului Restaurantul Stoker Pizza Ora 22.08

Sarah o urmărea cu privirea pe micuța chelneriță care își croia drum cu greu prin mulțimea de oameni care râdeau și petreceau, încercând să ajungă la masa ei.

Chelnerița înainta anevoie și dacă și ce mai rămăse se din ziua aceasta urma să semene cu partea care trecuse, în mod sigur era condamnată să scape pe jos farfuria cu pizza care îi era destinată Sarei. Cu toate acestea, în mod cu totul surprinzător, chelnerița reuși să împingă într-o parte un grup de tineri îmbrăcați în fel de fel de harnașamente metalice care zăngăniră straniu și să ocolească alt grup de adolescenți veseli, ajungând cu bine la masa Sarei, ba chiar arborând și un zâmbet, ce-i drept, cam obosit, dar onest.

Salonul specializat în pizza era plin de oameni profund preocupați de propria existență care păreau că petrec cât se poate de bine. Sarah venise aici din obișnuință, sperând că Ginger și Matt ar putea să-și facă și ei apariția. Dar probabil că se distrau mult mai bine acasă, în pat.

Sarah îi întoarse micuței chelnerițe zâmbetul cu aerul că vrea să spună: „Știi și eu ce înseamnă asta!”

Când gustă din pizza pe care o comandase constată că era cu anșoa, deși ea comandase pizza cu ciuperci. Oftă. Se simțea parcă ceva mai în siguranță în acest local. Împrejurimile îi erau foarte bine cunoscute și venise de mai multe ori la Stoker cu Ginger și Matt.

Ceva mai înainte se aflate pe un teren mult mai puțin familiar - cinema Picwotx! Intrase aici pur și simplu pentru că acesta fusese primul cinematograf care îi ieșise în cale. Era un film cu Burt Reynolds. Stătu să vadă filmul până la sfârșit, dar nu putea fi atentă la ceea ce se petrecea pe ecran.

Nu-l zărise deloc pe bărbatul lat în spate, cu ochi sălbatici, care ședea cu două rânduri mai în spate. Și nici nu-l observă când acesta o urmă la parcare și așteptă până se urcă pe scuter înainte de a porni după ea la volanul mașinii sale.

Avea altele pe cap și în gând.

Dintr-odată își auzi numele pronunțat și în primul moment se gândi că poate venise Matt. Dar era televizorul din spatele barului. Un reporter de la secția știri îi pronunța numele pe tonul acela grav pe care îl au întotdeauna.

O, nu, își zise Sarah, trebuie să fie vorba de femeia aceea ucisă. Sarah Connor. Mama a doi copii. Dar după aceea o senzație neplăcută de teamă și incertitudine îi pătrunse în vene. Realiză ca prin vis că trebuie să se apropie de televizor, să audă mai bine.

Se ridică de la locul ei, uitând de berea apoasă și pizza rece cu pește și își făcu loc prin mulțime până ajunse

în apropiere de televizor, între doi bărbați în uniforme de studenți. Aceștia începură s-o privească admirativ, fără să-și dea seama de expresia ei de teamă care îi era tipărită pe față. Teamă, căci vocea de la televizor spunea: *Poliția refuză să facă orice fel de comentarii în legătură cu aparenta asemănare dintre femeia omorâtă prin împușcare la Studio City ceva mai devreme în cursul după-amiezii de astăzi și o crimă aproape identică, comisă cu două ore în urmă la Hancock Park. Victima purta același nume ca și prima femeie ucisă. Sarah Connor, avea douăzeci și patru de ani și a fost ucisă în apartamentul ei!*

Cineva de la bar voi să schimbe postul. Sarah îl văzu pe barman apropiindu-se de televizor și punând mâna pe buton.

— Lasă-l așa! urlă ea, îmbrâncindu-i pe cei doi bărbați din stânga și din dreapta ei și vărsându-i unuia băutura. Barmanul își retrase mâna într-un gest reflex, apoi se întoarse spre ea cu o privire uimită. Sarah își dădu seama că urlase cât o ținuseră puterile. Dar avusese efect. Și avea să urle din nou dacă ar fi încercat cumva să umble la televizor. Dar redactorul tocmai încheia știrea: *...nu s-a stabilit niciun fel de legătură între cele două crime. Astăzi a fost zi de sărbătoare la Grădina Zoologică din Los Angeles, după cum am fost informați.*

Între timp toți cei care ședeau în apropiere se întoarseră cu capul spre ea și o priveau de parcă ar fi fost ieșită din minți. Sarah se retrase, clipind șocată și ascultând cu multă atenție vocea micuței Sarah din fundul sufletului ei care îi șoptea deznădăjduită să se ferească.

Sarah găsi cabina telefonică și deschise cartea de telefon agățată de un lăntișor. Unele pagini fuseseră rupte, dar o găsi pe cea pe care o căuta. Pagina cu numele ei. Era mai întâi Sarah Anne Connor. Apoi Sarah Helene Connor. Apoi era numele ei.

Apoi nu mai era niciun nume. Deci asta era?

Trei mici și drăgălașe Sarah, una după alta. Corect, Connor?

Corect.

Berea începuse să-i fiarbă în stomac. Trebuia să se ducă urgent la toaletă. Când ajunsese acolo, constată că toate cabinele erau ocupate. Aproape că îi venea să râdă. În loc de aceasta, se spală pe față cu apă rece și se șterse cu un prosop de hârtie.

Acum vin eu la rând, își zise ea. Da. Eu. Pentru că așa se termină zilele care încep așa cum a început ziua de astăzi, nu-i așa? Un maniac cutreieră orașul cu pistolul în mână în căutarea ei.

Deci așa arăta panica.

Sarei îi fusese frică de nenumărate ori. De căderi. De incendii. Îi fusese teamă să nu fie respinsă. Să nu fie abandonată. Fel de fel de spaime. Dar cât de ireale și neimportante îi apăreau acum, când se gândea la faptul că cineva lichidase două femei și se presupunea că ea urma să fie a treia la rând.

Un zgomot sec o făcu să tresară îngrozită și se răsuci repede pe călcâie. Era o doamnă în vârstă care trăsese zăvorul și ieșea din cabină. Aceasta trecu pe lângă Sarah aruncându-i o privire neliniștită, gândindu-se probabil că sărmana fată se simțea rău. După ce doamna ieși, bâzâitul tubului de neon de deasupra capului deveni mai puternic. Sarah se repezi la telefon și băgă două monezi. Nimic. Atunci observă anunțul scris de mână și agățat într-o parte Defect.

Barmanul se uită la ea de parcă ar fi ieșit de la un ospiciu când îl întrebă furioasă unde se află un telefon care funcționează. Nu putea să-i explice că urma să fie ucisă de un maniac care nu putea suferi fetele cu numele ei. Nu putea să-l roage s-o ajute. Avea nevoie de mai mulți oameni ca s-o protejeze. Îi trebuia o armată întreagă. Poliția.

— Este un telefon la Tech Noir, câteva clădiri mai încolo.

Sarah își croi drum printre clienții voioși și ezită o clipă în fața ușii. Putea fi oriunde. Așteptând-o. Dumnezeuule! Are adresa ei. Ar fi putut s-o urmărească.

Poate că este chiar acolo, dincolo de colțul...

Se opri pe trotuar, privind spre Tech Noir. Indiferent cine sau ce era, voia să-l vadă. Se uita în ochii oamenilor care treceau pe lângă ea. Niciunul dintre ei nu arăta a ucigaș. Dar cum arată un ucigaș?

Așa.

Ca bărbatul acela de acolo, în umbră pe partea cealaltă a străzii, într-un treci lung. Stă în umbra unei intrări și pândește...

...pe mine mă pândește.

Era murdar și zdrențaros, ca un vagabond și de la această distanță părea tânăr. Tânăr dar aspru, ca un glaspapir, ca un brici, ca... Nu.

Sarah își porunci să acționeze. Porni în pas vioi. Oare o s-o urmărească? Ce ar fi însemnat asta? O coincidență? Paranoia? Sau moartea?

Se uită în urmă. Plecase. Unde?

Se opri, se uită și în susul și în josul străzii, în timp ce doi adolescenți negri trecură pe lângă ea balansându-se în ritmul muzicii dintr-un tranzistor pe care unul din ei îl ținea pe umăr ca pe un ulcior cu apă. Când muzica amuți, Sarah își dădu seama că se afla într-o intrare puțin populată. Nu se afla nimeni în preajma ei și se simți dintr-odată neajutorată și lipsită de apărare.

Și atunci bărbatul acela murdar cu privirea sălbatică traversă strada. Fără să se grăbească. Drept spre ea. Sarah o porni din nou înainte cu pas grăbit. Era ceva anume în ea care o împiedica să fugă. În acel moment, strălucirea roșie a reclamei cu neon de la Tech Noir căzu asupra ei și își dădu seama că ajunsese.

Tech Noir era un club de dans, înăuntru era o lumină slabă și mult zgomot. Sarah privi prin geamurile mari de sticlă care vibrau puternic. Ferestrele erau încadrate de rame mari, goale, de metal, în stilul geometric al Noului Val, varianta California. Tech Noir. Tehnologie Neagră. Într-adevăr, localul își merita numele.

Sarah aruncă o privire înapoi spre bărbatul care o

urmărea. Oftă adânc. Era la numai zece metri mai încolo și se prefăcea că se uită la o vitrină, ca și când ar fi vrut să cumpere ceva. Stai puțin, Sarah, calmează-te. Poate că omul mergea și el pe același drum cu ea. Poate că avea și tipul același drum și era numai o victimă a coșmarului ei, a imaginației ei înfierbântate. Poate.

Dar în acea clipă fu scuturată de un fior de groază. Acum el o privea drept în ochi, cu o privire atât de dură și devoratoare, încât Sarah înțelese dintr-odată, fără urmă de îndoială, că el era.

Oamenii începuseră să iasă de la Tech Noir, îmbrâncind-o și ea se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre intrare, reușind să pătrundă în local înainte să închidă ușa. Bărbatul trecu pe lângă ușă și merse mai departe, într-o atitudine, se gândea Sarah, de dezamăgire și frustrare.

Continuă să meargă în josul străzii până când Sarah îl pierdu din vedere.

Reese era uluit. Era o fetiță. Ca toate ființele acelea plăpânde din trecut. Părea că merge printr-un vis pe care și-l ținuse singură, fără să-și dea seama de sutele de amenințări concrete care o pândeau la tot pasul. Oare aceasta să fi fost Sarah Connor? Fotografia pe care o păstra în memorie spunea: Identificare - pozitiv. Dar instinctele lui îi șopteau altceva. Dar nu avea acum vreme de gândit. Știa că momentul când va trebui să intre în acțiune era foarte aproape și abia aștepta să înceapă.

Nimic nu-l va putea opri. Îi jurase lui John.

Apoi percepă valul de frică pe care îl emana Sarah ca o sarcină electrică de înaltă tensiune între ei doi. Înțelese că avea de gând să fugă. Traversă repede strada cu mâna pe pistol, prin interiorul trenului.

Și ea îl descoperise și nu mai era nimic de făcut. Când ea intră în fugă în clădire, el ezitase, privind în sus la semnul de deasupra ușii și verificând ordinele care îi fuseseră incluse în memorie. Era corect. Mergem mai departe. Suntem foarte aproape. Dar simțea o dorință nebună să se ducă după ea acum.

Stăpânește-te! Soldat, respectă planul! Mergi mai departe!

Apoi... Înapoi.

Palms District Str. Jasmine 656 Ora 22.

Polițiștii care primiseră ordin să supravegheze intrarea în bloc discutau despre meciul de la Lakers când dispecerul le întrerupse conversația. Se întâmplase ceva pe bulevardul Venice și ei erau cea mai apropiată patrulă. Porniră motorul mașinii alb-negru și plecară.

Trotuarele erau pustii. Din când în când trecea câte o mașină. Și atunci un bărbat ieși din umbra unui eucalipt exact în fața intrării în blocul de la nr. 6561 pe partea cealaltă a străzii.

Își examinase atent alternativele și tocmai se hotărâse să pornească împotriva polițiștilor, când aceștia plecaseră, reducând astfel simțitor numărul obstacolelor până la țintă;

Terminatorul traversă strada și examinează cutiile poștale din holul blocului. Privirea i se opri asupra celei pe care scria *G. Venturaz S. Connor*. Blocul avea o ușă de siguranță din bare solide de fier. Ar fi putut s-o distrugă, dar nu era indicat să facă atât de mult zgomot în imediata apropiere a țintei. De pe partea cealaltă a clădirii se vedea apartamentul Sarei, la etajul doi. Terminatorul înconjură blocul.

Tech Noir Ora 22.12

Sarah era îngrozită la gândul că va trebui să iasă din nou afară. Honda ei era parcată ceva mai încolo, într-o stradă aglomerată. Dar bărbatul acela era afară. Se trezi față în față cu o cabină unde se vindeau bilete de intrare, încercă să se facă auzită prin valul de zgomot, dar fără niciun rezultat. Încercă din nou.

— Trebuie să dau un telefon! strigă ea.

Femeia din interior își plecă urechea spre ghișeu. Părul ei albăstrui făcea ca trăsăturile feței să pară dure. De astă dată o auzise pe Sarah și îi arată telefonul instalat la celălalt capăt al pistei de dans. Sarah încercă să împingă

bara de metal care îi bloca intrarea, dar nu reuși. Femeia cu biletele țipă: Patruzeci și cinci!

Exasperată, Sarah căută prin poșetă și aruncă banii în cabină. Bara de metal se învârti și o lăsă pe Sarah să intre printre mesele care înconjurau parchetul de dans. Aspectul de construcție industrială era subliniat aici de forma meselor și a scaunelor. La acestea se mai adăugau și bara lungă de metal cu strălucirea ei de oțel de inox precum și jocul bânelor din tavan. Toate acestea te făceau să te simți ca într-o hală de asamblare. În timp ce încerca să pătrundă printre oamenii aceia care se zvârcoleau, Sarah își simțea plexul solar încordat la maximum, ca niște corzi uriașe de chitară. Un tinerel de vreo douăzeci de ani, ras în cap, ieși din mulțime, o apucă de braț și încercă s-o tragă pe parchetul de dans. În sclipirile palide ale luminii ce avea toate culorile curcubeului, Sarah avu senzația că vede în fața ochilor craniul unui om mort de multă vreme, cu ochi atât de cufundați în întuneric încât orbitele păreau goale. O fracțiune de secundă avu senzația că din gura lui ieșise o limbă ca a lui Pugsly care îi lăsase o dâră băloasă pe obraz, apoi se întorsese cu un plescăit la locul ei. Se smulse din strânsoare ca să se elibereze și dându-se înapoi lovi o masă răsturnând paharele de pe ea. Aruncă o privire în urmă spre băiatul care o acostase – acum pășise în lumină și trăsăturile chipului îi erau mai puțin hidoase. Făcându-și din nou curaj Sarah porni mai departe spre telefon.

Palms District Str. Jasmine 656 Ora 22.14

Matt era ușor amețit. Trupul acum relaxat i se odihnea tolănit pe cearceafurile boțite și se bucura de mângâierea blândă a adierii ce venea prin ușa de la balcon lăsată deschisă; Transpirația i se usca lent. Din când în când, o adiere ceva mai puternică făcea să se umfle perdelele. Ginger se ridică în capul oaselor și îi dădu un brânci. Apoi păși pe covor și își trase pe ea capotul. Găsi tranzistorul cu căști și puse o bandă nouă. În timp ce aceasta se derula, Ginger ieși cu picioarele goale din

cameră, trecu în hol și de acolo în bucătărie, suspinând de plăcere când tălpile ei goale atinseră dalele reci. Se ridică în vârful degetelor puternice în poziție de balet și făcu o săritură grațioasă până la frigider, îl deschise și scoase salată, roșii, murături, maioneză, pastă din carne de pui, ceapă și puse totul pe masă. Tocmai voia să ia pâinea din dulap când auzii zgomotul. Părea că vine din toate părțile – un fel de hârșăit care se auzea foarte aproape. Ginger se uită de jur împrejurul ei în lumina palidă dar nu văzu nimic, întinse mâna până la raftul de sus și luă pâinea. Acum laptele..

Și iarăși zgomotul acela. De astă dată mai aproape.

Un hârșăit. Și iarăși. Încă și mai aproape.

Ginger avea nervi de titanium. Nimic nu o putea zdruncina. Era pur și simplu curioasă să știe de unde venea zgomotul, atât și nimic mai mult. Dar un zgomot mai puternic, ca un fel de clămpănit sec o izbi în urechi și făcu să-i tresară inima de spaimă. Imediat își dădu seama că era banda care se derulase în întregime și se deconectase singură dându-i un bobârnac în urechi. Cum ziceam? Da, titanium, perfect. Acuma să vedem, oare unde a pus muștarul. Aha, deasupra...

Zări ceva licărind în întuneric și scoase fără să vrea un țipăt. Borcanele cu mirodenii zăngăniră în întuneric în momentul în care Pugsly, chiar și mai speriat de întâlnirea lor neașteptată, cobora de pe frigider. Șopârla se furișă de pe masă în jos, alergă repede pe dalele de faianță din bucătărie alunecând la tot pasul și hârșcâind cu lăbuțele până ajunse în sfârșit pe covorul din hol de care se prinse bine. Apoi dispăru în living unde se putea ascunde ușor în umbra mobilelor,

— Ai grijă, Pugsly, strigă ea dacă nu vrei să te fac cordon. Șopârlă tâmpită!

Ginger își duse mâna la gât. Au! Ce-mi mai bate pulsul. Nimic mai bun decât o mică revărsare de adrenalină ca să stimuleze pofta de mâncare. Trase aer în piept, se întoarse cu fața spre mormanul de alimente și își

dădu seama că uitase brânza. Aplecându-se mult ca s-o scoată din spatele borcanului cu gem și al cutiei cu margarină, Ginger își aminti de muzică și apăsă pe butonul de pornire. „Prințul și revoluția” îi răsunară imediat în urechi, punându-i și trupul în mișcare cu o nouă revărsare de energie.

Lumina intermitentă desena contururi ciudate pe pleoapele închise ale lui Matt. Perdelele erau din ce în ce mai agitate din cauza vântului care se întetise.

Auzi un clinchet la capătul celălalt al camerei și deschise ochii. La început nu văzu nimic altceva decât tavanul. Apoi apăru o formă umană cu pumnul strâns gata să lovească. În mână avea ceva ce strălucea.

Matt holbă ochii și reuși să se rostogolească jos din pat cu o secundă mai înainte ca pumnul să se abată asupra pernei pe care stătuse mai înainte capul lui. Când se uită înapoi, încercând să înțeleagă ce se întâmplă, văzu o explozie de pene și fulgi care ieșeau din perna sfâșiată. Ținea ceva în mână. O lamă de ras sau un cuțitaș sau – erau prea mulți fulgi care coborau lent, ca o ninsoare uscată.

Era mai înalt decât Matt și silențios ca un șarpe.

Numai clinchetul cizmelor îl dădea de gol.

Trebuie să fi intrat pe ușa de la balcon, își zise Matt în timp ce apuca instinctiv o lampă de bronz masiv de pe masă, îi scoase abajurul și smulse firul din priză, făcându-l să vibreze ca o coardă muzicală. Apucă apoi lampa ca pe un topor, descriind arcuri mici cu partea de jos, în timp ce ținea de lângă bec.

— Nu mă face să-ți crăp capul, urlă Matt, disimulându-și teama din voce sub un ton de bravadă, o bravadă izvorând mai curând din furie și un sentiment de umilire decât din curaj. Matt își plimbă privirea de la cuțitul strălucitor la ochii lipsiți de expresie ai individului, apoi din nou la cuțit. Când străinul făcu un pas spre el, Matt se repezi înaite cu toate cele 120 kilograme ale lui, izbindu-l cu lampa grea de bronz direct în tâmplă. Forța

izbiturii aproape îi smulse mânerul greu din mână, însă străinul abia dacă se clătină puțin ca și când ar fi primit o palmă în joacă și înainta spre el.

Matt se repezi din nou, cu toată forța, însă

Terminatorul întinse simplu mâna și îi prinse încheietura ca într-un clește de fier. Imaginea camerei se întoarse cu susul în jos în momentul în care Terminatorul îl ridică de mână și îl aruncă pe jos, dincolo de pat. Se rostogoli ca un sac de ciment lovinduse de toaletă. Se ridică pe vine, amețit și apoi se năpusti spre străin scoțând un strigăt de furie.

Ginger găsisese brânza și mușcă o bucătică de țelină, în timp ce stivua totul într-un adevărat Turn Babel culinar. Când Prințul ajunsese la a treia reluare a corului

„Hai să fim nebuni”. Ginger ridică țelina în dreptul gurii ca pe un microfon și începu să urle odată cu el.

Chipul străinului nu se vedea bine. Ochii lui erau ficși și fără viață, ca ai unei păpuși, maxilarul era nemișcat iar gura era o linie subțire, fără contur, ca linia inimii pe monitorul medical al unui om mort.

Matt apucase strâns antebrațul străinului cu amândouă mâinile și privea îngrozit lama cuțitului care cobora tot mai aproape de gâtul lui. Era unul din bricele acelea cu lamă extensibilă, întins acum la maximum. Mușchii lui Matt se încordară ca niște odgoane sub piele, opunându-se cu toată forța acestei puteri implacabile, dar brațul străinului continua să coboare tot mai jos, ca o presă hidraulică. Matt nu mai întâlnise niciodată o asemenea forță. Groaza îl paraliza și urla în el. Se răsuca într-o parte și reuși să scape de lama cuțitului care se înfipse în perete. Însă simți aproape în același moment cum gâtul îi este cuprins într-o menghină de niște mâini cumplit de puternice.

Un om mort – am să fiu un om mort. Trebuie să scap din strânsoarea asta...

Matt își repezi genunchiul înainte ca o catapultă. izbindu-l pe străin direct în plex. Dar în mod inexplicabil,

deși forța impactului fusese considerabilă, genunchiul se lovise de un perete abdominal atât de puternic încât rotula îi fu zdrobită. Apoi se simți ridicat în sus ca un prunc și aruncat prin fereastră. Căzu pe spate și rămase lat, în timp ce o ploaie de cioburi continua să cadă peste el. Ca o mașinărie avariata care mai încerca totuși să mai funcționeze, Matt se ridică în picioare. Genunchiul zdrobit era gata să cedeze, așa că își mută greutatea pe celălalt picior. Trupul schingiuit era plin de sânge care șiroia din nenumărate tăieturi.

Terminatorul aștepta, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care păsea prin glasvandul spart atât de încet încât se hotărâ să părăsească încăperea ca să-și continue drumul în căutarea țintei, înainte să poată acționa în conformitate cu această opțiune. Matt făcu un efort de voință, își transformă tot trupul într-un singur pumn uriaș și se năpusti înainte.

Terminatorul își modifică poziția cu opt centimetri și devie ușor lovitura. Matt ricoșă din umărul Terminatorului în oglinda mare de pe ușa de la debara. Sticla îi explodează în față și simți cum o sută de cuțite îi sfâșiau carnea. Se prăbuși la pământ, rănit mortal, cu plămânii sfârtecați, paralizat de șocul izbiturii și de forța copleșitoare a adversarului său.

Încăperea părea că se depărtează de Matt, dizolvându-se într-un vid fără culoare. Simțea o greutate imensă care îi apăsa pieptul. Și Matt știa că dacă va reuși să treacă peste acest nod cumplit de durere totul va fi foarte bine. Va fi mort.

Râsul lui Ginger îi răsună ca un ecou îndepărtat de pe o bandă de magnetofon blocată de ceva ce o face să se miște tot mai încet și aproape că nu simți strânsoarea degetelor de fier care îi curmară firul vieții.

Ginger luă paharul cu lapte și sandviciul cu trei straturi, își potrivea căștile pe urechi și ieși din bucătărie. Când pași în hol i se păru că a auzit un zgomot de sticlă spartă. Pugsly! Șopârla asta începea să-i provoace o

adevărată psihoză.

Dar când privi în living, văzu că Pugsly stătea ca o adevărată statuie în terariul ei. Aici totul arăta normal. Poate că erau vecinii care se certau din nou.

În momentul acesta urechea ei prinse ceva ca un zgomot surd. O izbitură urmată de?! Ceva? Ginger scutură brusc din cap și căștile îi căzură pe umeri. Acum era liniște. Nu, cineva gemea? Ginger zâmbi emoționată. Oare ce mai punea la cale neastâmpăratul ăsta de Matt? Diavolul acesta adorabil!

Se opri în fața ușii de la dormitor, încercând să-și potrivească tava pe un braț în așa fel încât să aibă o mână liberă ca să poată deschide ușa, căci voia tare mult să-l surprindă pe Matt făcând ceva cât mai obscen. Dar înainte să apuce să săvârșească această faptă vitejească, ușa explodă în afară și îi împrășcă picioarele cu cioburi și sânge. Matt fusese aruncat prin ea cu capul înainte ca un berbec în poarta unei cetăți. Ginger scăpă din mână tava și laptele rece i se prelinse pe picioare. Măinile descriau gesturi necontrolate în fața capului, despicând aerul cu degetele întinse între ochii ei și trupul zdrobit al lui Matt. Matt era mort. Matt al ei nu mai era. Cineva din camera aceea tocmai îl ucisese.

Lăsă mâinile să-i cadă în lungul trupului și își ținu respirația. În ușă apărură o siluetă care se uita la ea peste cadavrul adversarului său. Terminatorul se opri o clipă pentru a confrunța detaliile trăsăturilor ei cu imaginea pe care o avea în creier. Se potrivea cu configurația țintei. Mâna lui se îndreptă spre pistolul ascuns sub haină, împinse ușa, dar aceasta era ținută de greutatea trupului lui Matt.

Ginger se întoarse și începu să alerge din răspuțeri, călcând cu tălpile goale pe cioburile de sticlă și ignorând durerea. Nu simți sângele fierbinte care îi țâșnea din piciorul drept și se năpusti în hol.

Terminatorul smulse ușa din tâțâni și eliberă drumul, intrând în hol.

Ginger alergia ca ieșită din minți, înghițea cu zgomot aerul de care aveau nevoie plămânii ei pentru a fabrica energie. Se agăță de cadrul ușii de la sufragerie și ieși din hol exact în momentul în care Terminatorul îndrepta punctul roșu al razei laser spre umărul ei. Dar ajunsese deja în cealaltă cameră. Simțea acum că în piept îi erupe un veritabil vulcan de groază abjectă. Ușa. Acolo era salvarea ei. Înțelese dintr-o dată lucrul acesta. Nu Dumnezeu, nici Destinul, nimeni și nimic altceva, numai ușa aceea prin care putea să scape de monstrul acela crud și nemilos din spatele ei, cu arma îndreptată spre ea și cu degetul pe trăgaci. O, lua-te-ar dracu! Aproape că am reușit, mai e puțin! Dar în acel moment Ginger simți o izbitură în spate și proiectilul care zbura cu viteza luminii îi distruse jumătate din plămânul stâng străbătându-i trunchiul dintr-o parte în alta.

În momentul în care cădea - și avea impresia că n-o să ajungă niciodată la podea - auzi și zgomotul împușcăturii care o lovise. Apoi un alt glonte o lovi, de astă dată în rinichi. Țesutul gras îl reținu o frântură de clipă, înainte ca acesta să-și continue drumul oprinduse în partea de jos a abdomenului? În acea clipă atinse podeaua și lucrurile se înrăutățiră și mai mult.

Terminatorul se opri deasupra ei ca un adevărat monument al morții.

Mâinile lui Ginger râcăiau pe linoleumul rece. Deși zăcea cu obrazul lipit de podeaua rece, avea în continuare senzația de cădere continuă. Auzi un zgomot de pași grei în cizme care tropăiau pe linoleum și se opriră în spatele ei. Nu se putea întoarce, dar silueta aceea i se contura în minte, la fel de neagră și de enigmatică ca Moartea însăși. Teama dispăruse înlocuită fiind de un uriaș semn de întrebare. De ce? Poate că răspunsul se află Dincolo.

Cu un ultim gând, speră că nu va fi Sarah aceea care s-o descopere...

Terminatorul apăsă degetul pe trăgaci. Ciocănelul percutor lovi capsula de aprindere, declanșând explozia

prafului de pușcă. Gazele de explozie împinseră proiectilul pe țeavă și imediat altul îi luă locul. Și apăsarea pe trăgaci se repetă încă o dată; și încă o dată. Încă o dată.

Încă o dată. Și încă o dată până când pistolul se goli.

Sarah forma numărul de telefon al Poliției, sperând să audă la celălalt capăt al firului o voce liniștitoare, părintească, plină de înțelegere și gata să-i sară în ajutor, trimițând o sută de mașini de polițiști ca s-o salveze, Sau, cel puțin, să-i asculte povestea și să i spună ce are de făcut. Dar dădu peste un robot.

„Aici Departamentul Poliției Los Angeles, Serviciul de urgență. Toate liniile noastre sunt ocupate. Dacă vreți să vi se trimită o mașină a poliției, rămâneți pe fir și imediat ce...”

Sarah rămase pe fir. Nici nu știa ce ar fi putut face altceva. Cu telefonul apăsător pe ureche se uita de jur împrejur, aruncând priviri nervoase spre înghesuiala din încăperei. Cel puțin, aici erau o mulțime de oameni, își zise ea. Dacă cineva ar încerca s-o smulgă de aici cu siguranță că măcar unul din cei aproape cincizeci de tipi care se aflau acolo ar fi făcut ceva pentru ea, nu-i așa? Bineînțeles. Sigur că ar fi făcut ceva. Sarah întinse gâtul. Deocamdată nu se vedea nici urmă de bărbatul în treni. Ce ochi de stafie avea!

O, Dumnezeuule, își spuse ea, fă ca să ridice blestematul ăsta de telefon cineva.

Dar nu-l ridică nimeni și Sarah auzi în receptor tonul.

Depărtă puțin telefonul de ureche nevenindu-i din nou numărul. Ocupat. Nu se poate!

Ginger! Da, asta era! Numele ei îi veni în minte ca o lumină la orizont. Ginger. Și Matt. Au să vină s-o ia de aici. S-o ducă la poliție.

Telefonul sună o dată, apoi se auzi vocea veselă a lui Ginger, ooo! înregistrarea aia idioată. Probabil că mai este încă cu Matt. Tot ce putea face era să lase un mesaj și după aceea să spere că Ginger pusese monitorul în funcțiune și că o să-și scoată căștile de pe urechi.

Terminatorul aruncă încărcătorul golit și puse altul nou la loc. Îi deveni imediat clar că ținta era distrusă. Lăsă arma jos și procedă la următoarea fază a operației. Se aplecă deasupra lui Ginger și făcu o incizie precisă de la gleznă până la genunchi. Nu găsi ceea ce căuta. Identificare 1 *negativ*.

Terminatorul începu să analizeze opțiunile. Sună telefonul. Dintr-o mișcare rapidă întoarse raza roșie a laserului și o fixă pe telefon. Când vocea lui Ginger începu să vorbească la robot, ridică raza spre această nouă posibilă țintă, dar o lăsă aproape instantaneu în jos, analizând sursa.

— *Hello, spunea Ginger voioasă pe un ton poznaș, team păcălit. Vorbești cu o mașină, dar nu te fâstâci. Și ele au nevoie de dragoste. Vorbește cu mașina și după aceea Ginger, adică eu, sau Sarah o să-ți telefoneze. Așteaptă semnalul...*

Terminatorul tocmai voia să plece când de pe monitor se auzi vocea Sarei, precipitată și înspăimântată. Teamă din glasul ei era o ispită la care Terminatorul nu putea rezista. Așteaptă puțin, apoi ascultă: „Ginger, sunt eu Sarah, ridică telefonul dacă ești acolo”.

Terminatorul se întoarse în living.

— Sunt într-un local de pe bulevardul Pico care se numește Tech Noir. Sunt foarte înspăimântată. Mă urmărește cineva. O, sper să ascuți înregistrarea asta mai curând. Trebuie să vii să mă iei împreună cu Matt...te rog!”

Apoi mașina amuți.

Terminatorul își analiză opțiunile și începu apoi să percheziționeze locuința într-o ordine perfect logică. În treizeci și șapte de secunde găsi ceea ce căuta. Un sertar de birou iar în el un carnet de student la Colegiul de Vest din Los Angeles pe numele Sarah Connor. Terminatorul își concentrează atenția asupra fotografiei din carnet, introducându-și în memorie trăsăturile chipului fetei. De

acum înainte va putea s-o recunoască după înfățișare.

Se auziră în depărtare sirene ale poliției. Terminatorul lăsă carnetul și luă ceva ce se aflase sub el: o agendă de telefoane și adrese.

Sirenele se auzeau acum mai aproape, tot mai aproape...

Terminatorul nu avea timp să studieze acum agenda. O băgă în buzunar, ieși pe balcon și coborî din nou în stradă ca să-și continue misiunea.

Singurele ființe vii rămase în urma lui erau o plantă într-un ghiveci și Pugsly. Iguana se chircise pe bibliotecă și privea fix printr-o deschizătură în perdea la silueta bărbatului care dispărea în întunericul de afară.

Tech Noir Ora 22 24

Sarah reușise în cele din urmă să ajungă la o ființă omenească.

Aceasta îi spuse că trebuie să ia legătura cu locotenentul Ed Traxler și îi dădu un număr de telefon. Gata să izbucnească în lacrimi, Sarah băgă alte fise în telefon și formă stăruitoare noul număr. Dar se trezi dintr-o dată că vorbește cu o altă centralistă care îi recomandă să nu părăsească linia. În clipa aceea, Sarah simți că însăși existența ei se transforma într-o cușcă.

Departamentul Poliției Los Angeles Divizia Rampart Ora 22.28

La cinci kilometri distanță, Ed Traxler tocmai intra pe ușa biroului lui cu cea de-a douăzeci și șaptea ceașcă de cafea în mână, când Vukovich, împingând scaunul se întinse să ridice telefonul care suna.

— Omucideri, anunță sergentul cel pirpiriu cu un ton fără expresie. Apoi deveni atent și aruncă o privire agitată spre șeful lui.

— E ea, Ed Traxler îi smulse telefonul din mână.

— Sarah Connor? Aici locotenentul Traxler.

Sarah era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Spaima de care era cuprinsă în ultimile clipe și sentimentul de frustrare și neputință pe care îl încercase fiind pasată de la

un telefon la altul și ignorată tocmai de cei care se presupunea că ar fi trebuit s-o protejeze începeau să-și spună cuvântul. Țipă disperată în telefon:

— Uite, ascultă, domnule locotenent, te rog să nu-mi spui să rămân pe fir și nici să mă transfer la alt departament.

Vocea lui căpătă imediat un ton liniștitor și prevenitor în același timp.

— Nu te teme, n-am să fac nimic din toate astea, zise el. Te rog să te liniștești. Poți să-mi spui unde ești?

Pentru prima dată în seara aceea, Sarah simțea că este cineva pe lume căruia îi păsa de ea și de soarta ei. Vocea liniștitoare a lui Traxler era exact ca un scut pe care îl putea pune între ea și coșmarul ce o înspăimânta.

— Unde ești? repetă el

— Sunt la un club zise ea. Se numește... Tech Noir.

-

— Îl știu, zise repede Traxler. Pe Pico.

— Da, dar nu vreau să plec de aici. Cred că mă urmărește un individ, izbucni Sarah.

— Foarte bine, domnișoară Connor, zise Traxler, forțându-și vocea să pară cât mai calmă. Ascultă cu atenție. Ești într-un loc public. Ești în siguranță acolo până venim noi să te luăm.

— Când veniți? întrebă Sarah neliniștită.

— Acum. Am și plecat, răspunse repede Traxler. Stai la vedere. Nu ieși nici măcar până la toaletă, în câteva minute vin cu o mașină.

— Okay, zise Sarah. Traxler puse receptorul în furcă.

-

Tech Noir Ora 22.31

La intrarea în club se produse o mică învălmășeală. Câteva capete se întoarseră spre ușă, dar aproape imediat renunțară să mai privească, fiecare fiind mult mai interesat de propriile probleme.

Pe ușa din față intră un bărbat solid. Un bărbat înalt cu o geacă gri strâmtă, cu cel puțin un număr prea mică

pentru el, și încălțat cu ghete de motociclist. Se mișca încet examinând chipurile celor aflați lângă ușă. Chipul pe care îl căuta nu era aici. Porni mai departe, spre grupul următor. Împinse barele care îi blocau drumul prin fața cabinei, iar femeia din interior țipă în urma lui.

— Hei, ăsta n-a plătit, se adresa ea unui individ mătăhălos.

— Alo, băiatu! strigă matahala, lăsându-și cu putere mâna cărnoasă pe umărul străinului.

Terminatorul nici măcar nu se întoarse. Își trimise mâna stângă spre acea secțiune a umărului unde simțise o ușoară presiune, apucă mâna celui alt și strânse. Oasele fură zdrobite instantaneu. Apoi dădu drumul grămezii de carne și merse mai departe. Nimeni nu auzise urletul scos de individul cel mătăhălos sau, dacă auziseră, se făcuseră că n-au auzit nimic.

Terminatorul păși pe parchetul de dans, scrutând chipurile și împingându-i pe oameni la o parte ca un vânător care îndepărtează crengile din drumul pe care merge pentru a căuta urma vânatului. Lumina palidă nu-l deranja. Începu să caute sistematic fața pentru care venise.

Sarah agățase telefonul și se întoarse simțind deja lipsa vocii blânde a lui Traxler. Dar nu-i nimic, va fi în curând aici. „În câteva minute vin cu o mașină”. Venea reprezentantul autorităților. Venea ca s-o scoată pe ea de aici. Va fi în siguranță. Se agăță de acest gând ca de un colac de salvare și se depărta de telefon.

Se întoarse înapoi la masa ei care era chiar lângă parchetul de dans. Menajeria de tipuri din jur plutea ca un vis prin fața ochilor ei. Chipuri distorsionate de râs. Trupuri cuprinse de orgasmul dansului. O blondă înaltă îmbrăcată într-un costum de blugi mergea clătinându-se către o masă și striga obscenități prietenelor ei. Oameni care se distrau. Oameni care stăteau alături de ea, totuși într-o lume atât de diferită. Dar bărbatul în treni nu era printre ei.

Poate i s-a făcut frică, își zise ea. Poate că nu voia să fie văzut de toți oamenii ăștia. Poate că mă așteaptă să ies. Poate. Încercă să nu se mai gândească la el.

O să fie bine, își zicea Sarah. Numai cinci minute, încă cinci minute. Atât. Începea să și creadă ce spunea. Apoi aruncă o privire spre bar și nu mai crezu. Era acolo, și se uita în oglinda din fața lui. Direct la ea.

Reese își mută liniștit privirea, vrând să lase impresia că se uită la întâmplare, dar în mintea lui gândurile alergau cu viteza luminii. Ea îl recunoscuse, își dădu seama că o înspăimântase. Se vedea în ochii ei cât de îngrozită este. Poate că ar putea să evite totuși ambuscada. Să meargă spre ea. Încetează, soldat, respectă planul! Va aștepta.

După ce o văzuse pe Sarah intrând în club, își continuase drumul până fusese sigur că trecuse suficient timp, apoi se întoarce și examinează atent intrarea. Prin ușa clădirii răzbăteau sunetele de chitarăbas ale unei formații a Noului Val. Auzise de astfel de localuri, Se numeau nightclubs. Își aminti și de un nume legat de ele; Sinatra.

De îndată ce deschise ușa, fu luat cu asalt de muzica trepidantă, tumultoasă. Zgomotul era infernal. Luminile palide, în toate culorile curcubeului, transformau mișcările frenetice ale acestor bărbați și femei cu pielea roz în ceva mai mult simțit decât văzut. Tocmai trecea pe lângă o femeie plictisită care ședea în spatele unui ecran într-o cușcă chiar la intrare când aceasta scoase o mână și îl apucă de mânecă. Reese se răsuci rapid, în alertă, cu mâna pe pistolul din buzunar.

— Patru cincizeci, ceru ea autoritar. Reese se uita năucit la ea. Păr albastru - asta era ceva nou. În cele din urmă, femeia se aplecă spre el, într-o demonstrație de condescendență.

— Vă rog, patru dolari și cincizeci de cenți. repetă ea pe un ton mios. Reese băgă mâna în buzunar, apucă la nimereală un pumn de bancnote mototolite și le aruncă femeii. Nu mai aștepta restul.

Făcu o recunoaștere rapidă a terenului – ușa de sticlă la intrare, ușa de oțel la ieșirea din spate, două ferestre cu geam pe peretele din stânga, una pe dreapta – ignorând privirile uimite pe care le aruncau spre el locuitorii plăpânzi ai acestui club și cercetându-le cu înfrigurare chipurile. O găsi pe Sarah aproape imediat, agățată de un telefon din fundul sălii. Reese se feri din calea ei când Sarah se întoarse, aruncând priviri neliniștite peste umăr.

Șirul lung de scaune înalte din fața barului cu oglindă îi ofereau un admirabil punct de observație discretă. Se așeză pe un scaun din mijloc, cu fața spre oglindă și ținând astfel sub observație tot spațiul din spatele lui.

Perfect. Din locul în care stătea putea lichida pe oricine cât ai clipi din ochi. Când Sarah reveni la masă, Reese își aținti privirea asupra ei. Privea de jur împrejur ca un animal hăituit care adulecă primejdia în aer. Apoi ochii lor se întâlniră în oglindă.

Timp de o secundă, Sarah încremeni paralizată. Un clopoțel de alarmă îi răsuna în creier. Era aici. El era aici. Chiar acum. O pândeă. Privind în ochii lui tulburi încetă să mai creadă că vreunul din cei cincizeci de tipi din încăperea ar fi dispus să facă ceva pentru ea. Dintrodată era din nou singură, complet singură. Prinsă în capcană.

Bărbatul cel sinistru cu trenciul pe el își mută privirea. Sarah încercă să-și facă puțin curaj. *Numai câteva minute* – nu așa a spus? Numai câteva minute, iubito, își spuse ea. Nu se va întâmpla nimic... Totul va fi bine. O, de s-ar grăbi un pic!

Trupurile care se legănau încoace și încolo îl ascundeau pe bărbatul de la bar. Dar el nu se clintise din loc. Ședea acolo ca o stană de piatră. Sarah privi nervoasă la ceas, în timp ce muzica zgomotoasă îi sfâșia nervii.

Terminatorul înainta cu greu prin masa de dansatori, cercetând metodic fiecare chip. Își întorcea capul căutând cu privirea mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, ajustându-și focarul mai sus sau mai jos, după cum cerea obiectul examinat. Tria, cataloga și verifica în memorie

fiecare față.

Sarah întinse mâna nervoasă după o cutie de Coca Cola fără să-și dea seama că fusese începută și lăsată de altcineva pe masă. Ochii ei erau fixați inconștient pe spatele acela în treni de la bar. Degetele i se loviră inconștient de cutia de tablă și aceasta căzu pe podea. Într-un gest reflex, Sarah se aplecă sub masă s-o ridice, exact în momentul în care un bărbat uriaș în geacă gri se apropia de masa ei. Ochii Terminatorului parcurseră masa și scaunul, nu înregistrară nimic deosebit și elimină ambele obiecte din atenție, continuându-și căutările.

Când el se întoarse, Sarah se ridică și puse cutia pe masă.

Terminatorul ajunsese la capătul încăperii fără să localizeze ținta. Totuși, se afla la destinația corectă. Verificase informația primită și constatase că este corectă. Logic, ar fi trebuit să fie aici. Poate că o ratase la prima cercetare a locului. Se răsuci în loc pentru a verifica încă o dată încăperea. Și o văzu.

Reese avea gura uscată ca nisipul. Cu un gest mecanic ridică paharul de bere la gură ca să-și umezească buzele. Cu colțul ochiului stâng văzu un bărbat uriaș care venea dinspre perete mergând în linie dreaptă exact spre Sarah. Dădea la o parte oamenii din calea lui ca și când ar fi fost fire de iarbă ceva mai înaltă și își băgase mâna dreaptă în buzunarul hainei. El era. Reese știa că el este. Lăsă ușor berea jos și se descheie încet la haină. Degetele îi alunecară pe metalul neted al Remingtonului și ridicară siguranța.

Jocul începea. Acum. În acea microsecundă care precede acțiunea, când mușchii se încordează, gata pentru următoarea microsecundă și revărsarea de adrenalină face să urce pulsul la peste o sută de bătăi pe minut, supraîncărcând cu energie întregul organism uman. Reese se sprijini cu mâna stângă de marginea barei galbene ca să și poată lua avânt și își încleștă mâna dreaptă pe mânerul Remingtonului. Apoi împinse puternic și scaunul înalt de

bar se rostogoli pe jos.

Sarah sorbi din Coka Cola și se uită din nou la ceas. Trecuseră trei minute de când încheiase convorbirea cu locotenentul Traxter. Când ridică privirea, văzu că cineva se apropie de ea. Un bărbat uriaș cu un chip înfricoșător, îmbrăcat într-o jachetă gri încercând să-și scoată portmoneul din buzunar. Se opri chiar în fața ei semănând cu un munte dislocat de undeva din apropiere.

Traxler? Sarah se îndoia. Nu și-l imaginase deloc în felul acesta. Nu cu niște ochi ca ăștia. Nu erau deloc prietenoși. Nu era un prieten. Apoi realizează instinctiv că urma să se petreacă ceva rău. Terminatorul stătea acolo, neclintit, timp de o fracțiune de secundă, privind fix spre ea, cu mâna încă în buzunarul hainei. Verifică chipul din fața Lui confruntându-l cu cel din memorie și primi confirmarea: identificare pozitivă. Calculează alternativele posibile. Apoi, într-o clipă, pistolul ieși la iveală, armat gata de tras, proiectând fascicolul de lumină roșie exact în mijlocul frunții ei.

Sarah încremenise paralizată de groază, cu ochii țintă în cea mai mare gaură neagră din spațiu pe care o văzuse vreodată. Avea impresia că toată încăperea începuse să plutească și se depărta tot mai mult de ea. Cu mâna liberă, Terminatorul coborâ piedica pistolului, pregătindu-se să tragă. În ciuda vacarmului din încăperea, singurul zgomot pe care îl percepu urechea Sarei fu tocmai declicul armei. Într-o frântură de secundă îi trecură prin minte o mie de gânduri.

O, Dumnezeu! nu e o glumă. E realitatea. O să mor chiar acum, aici, în fața tuturor acestor oameni. Nu era tipul celălalt, ăsta era. Dar de ce mi se întâmplă mie toate acestea? De ce, de ce, de ce?

Reese apucase arma cu ambele mâini dar Terminatorul reușise deja să scoată automatul. Se mișca foarte repede. Mai repede decât se așteptase Reese. Este un opt sute sau un șapte sute? Reese spera să fie un șapte sute. Se depărta de bar, dar un bărbat și o femeie îi tăiară

calea cu ochii holbați la arma din fața lor. Erau prea mulți oameni în drum. La naiba! Nu mai credea că o să reușească. Reese îl îmbrânci furios pe bărbat și se repezi înainte, aruncând oamenii la o parte și ochind cu arma ridicată în sus. Cei care stăteau în calea lui începură să urle, dar înțeleseseră că trebuie să se dea la o parte din fața lui, indiferent ce dorea turbatul ăsta. Dintr-odată, în mulțimea de trupuri din fața lui se deschise o fereastră și Reese trase.

O sută treizeci și șapte de mici universuri înghețaseră de groază când cele două arme detunară. Reese trăsese cu o sutime de secundă înainte ca Terminatorul să apese pe trăgaci. Forța împușcăturii ar fi smuls din încheieturi brațul unui bărbat normal. În cazul Terminatorului îl făcu numai să rateze ținta, glonte pornit de pe țeava Remingtonului explodează în încheietura cotului Terminatorului deviind traiectoria glontelui tras de el cu aproximativ douăzeci de grade.

Reese continuă să înainteze încărcând din mers arma. Terminatorul se întoarce pentru a face față amenințării, modificându-și prioritățile. Reese trase din nou, de astă dată nimerind din plin, în pieptul țintei. În ciuda dimensiunii și a forței sale, Terminatorul dădu înapoi sub forța impactului. În acea clipă toți începură să urle. Se auzi din nou zgomotul încărcăturii armei și o nouă detunătură când Reese trase din nou, înverșunat, având în minte un singur țel: să trimită moartea asupra adversarului lui uriaș.

În timp ce se retrăgea, Terminatorul încercă să ridice pistolul calibru 45 în aer. Reese trase din nou, făcându-l să-și piardă echilibrul. Îl văzu pe Terminator prăbușindu-se pe podea cu fața în sus, în timp ce arma lui era îndreptată cu țeava spre plafon.

Reese ajunsese în dreptul mesei Sarei. Aceasta țipa înnebunită afundându-se în scaun, fără să priceapă și fără să creadă ceea ce se petrecea sub ochii ei. Reese mai avea un glonț și îl descărcă în pieptul terminatorului care

tremura. Terminatorul se prăbușise pe podea ca o clădire doborâtă de un cutremur în stradă. Zăcea neclintit pe dalele lucioase. Nu făcea nicio mișcare. Nici măcar nu tresărea. Pe geaca lui se desena un model format din numeroasele găurele mici prin care se scurgea sângele, îmbibând rapid țesătura. Părea cât se poate de mort.

Se vede că a fost un șapte sute, își zise Reese în sinea lui. Rămase pe loc numai cât să audă o bătaie a inimii, căci adrenalina îi circula vijelios prin vene, făcând ca tot ce se petrecea în jur să pară filmat cu încetinitorul, de parcă ar fi plutit undeva deasupra evenimentelor. În cele șase secunde și jumătate câte se scurseseră de la primul foc de armă, nimeni nu se mișcase în încăpere. Acum toți priveau fără să înțeleagă tabloul oribil care li se înfățișa. Muzica se opri. Se auzea în continuare numai fâsâitul monoton al magnetofonului care continua să se învârtă.

Sarah privea șocată la trupul plin de sânge întins pe podea la trei metri de ea. Apoi ridică privirea spre bărbatul în treni care îl trimisese acolo. Acesta se întoarse cu fața spre ea. Ea îi văzu numai ochii și pistolul strălucitor din mână, când atenția îi fu atrasă de altceva.

Ca și a tuturor celorlalți. Terminatorul deschisese ochii. Fu scuturat de-a lungul trupului de un mic spasm. Apoi se ridică încet în picioare, se lăsă pe vine într-o poziție defensivă și scoase pistolul mitralieră din buzunarul de la spate al hainei. Roti rapid arma și ținti spre Reese. Acesta sări ca o pisică și părăsi locul în care se afla cu o secundă înainte ca gloanțele să lovească bara de oțel inoxidabil, aruncând așchii de metal în aer.

Tech Noir, explodă într-o adevărată urgie de urlete și violență, de trupuri strivite. Toată lumea își revenise din primul șoc și încercau acum cu disperare să-și găsească scăparea pe uși și pe ferestre. Mulți dintre ei nu se mișcau suficient de repede și erau împinși sau striviți de cei care veneau în urma lor. O tânără femeie care își începuse foarte rău seara, trecu prin fața lui Reese exact la timp pentru a primi glonte trimis spre el de Terminator.

Sarah sări de pe scaun și se repezi în mulțimea de mâini și de picioare care se precipitau prin fața ei spre intrarea din față. Acționa acum exact ca un animal, căutând instinctiv să se depărteze cât mai mult de moarte.

Terminatorul stătea calm în centrul încăperii. O văzu pe Sarah cum fugea spre ușa din față înconjurată de alți oameni. Tocmai se pregătea să tragă din nou, când atenția îi fu atrasă de Reese, care se îndrepta spre bar.

Reese sări peste tejgheaua barului exact în secunda în care Terminatorul trăgea din nou spre el, în baricada de metal strălucitor, ratând cu numai câțiva centimetri gamba adversarului. În schimb, lovi în plin oglinda din spatele barului care se făcu țandări. Cioburile de sticlă zburară în toate direcțiile, căzând ca o ploaie pe spatele lui Reese care se ascunsese în spatele barului.

Sarah era la jumătatea drumului spre ușă, când Terminatorul îl elimină din minte pe Reese și reveni la ținta inițială. Îi văzu vârful capului pe deasupra mulțimii care se înghesuia cuprinsă de panică.

Ridică arma cu o singură mână și ținti, așteptând să apară din nou capul Sarei deasupra mulțimii îngrozite, apoi apăsă pe trăgaci.

Gloanțele de 9 milimetri se îndreptau vâjâind spre un punct aflat exact în centrul capului cu păr ondulat al Sarei când fata care alerga în urma ei încercă s-o împingă la o parte din calea ei, într-un gest egoist. Primi glonțul în locul ei și se prăbuși peste ea. Amândouă fetele căzură la pământ.

În spatele barului Reese încărcă Remingtonul cât putea de repede. Mai repede, mai repede! Mâinile îi zburau,

Sarah era imobilizată de greutatea trupului fetei moarte. Se uita îngrozită înapoi la monstrul acela ucigaș care înainta calm, fără grabă, aproape indiferent, spre ea. Sarah încercă să se elibereze. Fata era prea grea. Sarah se lupta ca ieșită din minți, se răsucea și împingea din toate puterile, dar era prea târziu.

Terminatorul înainta spre ea ca s-o omoare. Aruncă încărcătorul golit și cu mâna plină de sânge puse altul, plin, în armă - o adevărată insulă de calm, de mișcări precis calculate în această mare de panică și confuzie. Se opri apoi deasupra Sarei, țintind liniștit de la mică distanță.

Sarah privea în sus neputincioasă spre ochii lui reci și fără viață. Nu vedea nimic în ei decât moarte.

Și era pentru ea.

Dintr-odată, Remingtonul explodează din nou. Îl lovi pe Terminator în umăr și-l făcu să se răsucescă în loc. Reese trăsesse în timp ce sârea peste marginea barului, alergând să se ascundă în spatele unei gherete. Ateriză ușor și trase din nou. Mori! nemernicule! și băgă alt cartuș. Remingtonul scuipa cartușele unul după altul, brutal, sălbatic, fără încetare, împingându-l pe Terminator înapoi, cu spatele spre fereastră. A cincea lovitură îl săltă și îl aruncă prin geam. Geamul se prefăcu într-o cascadă de cioburi care se revărsară afară. Sarah întoarse capul la timp ca să poată vedea cum fereastra se deschide ca o poartă strălucitoare ca să lase să treacă prin ea corpul uriaș. Terminatorul se izbi cu putere de trotuar și mai alunecă puțin înainte de a se opri definitiv. Hainele îi erau pline de sânge de sus până jos.

Reese luă de jos arma aruncată de terminator, o examinează rapid și îi dădu drumul. Nu mai era bună de nimic. Unul din cartușele trase de el îi distrusese rezervorul de sus.

Trase la o parte trupul fetei moarte și se uită la Sarah. Să nu intre în stare de șoc, se gândi el. Era momentul să acționeze. O apucă de mână dar ea se trase înapoi ca un animal îngrozit. Atunci Reese aruncă o privire spre fereastră și înțelese că situația era cum nu se poate mai gravă. Nu era un șapte sute. Repede, se lăsă în genunchi lângă Sarah și o apucă de braț. În voce i se simțea îngrijorarea.

— Vino cu mine dacă vrei să rămâi în viață, zise el.

Sarah scutură din cap, încercând să opună rezistență. Apoi văzu și ea ceea ce Reese știa deja. Dincolo de fereastră, Terminatorul se ridica șovăitor în picioare. Cioburile de sticlă curgeau de pe el ca picăturile de apă de la duș. Sarah nu mai văzuse niciodată oameni morți. Dar știa că ei nu au obiceiul să se ridice în picioare. Un val de groază cumplită, mai cumplită decât tot ce trăise până atunci, o scutură din cap până în picioare. Privi paralizată o clipă la muntele acela fumegând și sângerând, aducător de moarte, care se ridicase și venea implacabil spre ea, cu ochii reci fixați asupra ei ca o adevărată sentință de condamnare la moarte.

— O, Dumnezeule! șopti ea.

— Vino! zise Reese și o forță pe Sarah să se ridice în picioare. O apucă strâns de mână, dar nu mai era nevoie, căci nu mai opunea niciun fel de rezistență. Nu o mai interesa faptul că era probabil și acesta un nebun ucigaș și nici că acum cinci minute ar fi înghețat de frică numai la gândul de a fi în aceeași încăpere cu el. Acum

-

el era acela care voia s-o ducă departe de lucrul acela îngrozitor de dincolo de fereastră astfel că în momentul în care Reese o trase pe Sarah de mână, aceasta era gata să meargă cu el.

Porniră ca ieșiți din minți spre ușa din spatele barului. Reese primul, ca să-i arate drumul. Săriră peste trupurile a doi dansatori care nu se mișcaseră suficient de repede. În spatele lor se auzeau pașii grei, inconfundabili, ai uriașului care venea după ei.

Reese izbi ușa de la bucătărie din mers, o dădu în lături și o trase pe Sarah prin ea fără să încetinească ritmul alergării. Ușa de la capătul celălalt al bucătăriei era larg deschisă, lăsată așa de patronul coreean care ieșise pe aici cum auzise primele împușcături. Reese o trase repede pe Sarah afară, apoi se întoarse și închise ușa, trăgând și zăvorul. Se întoarse din nou spre Sarah, o apucă brutal de mână și o trase după el.

O clipă mai târziu, Terminatorul ajunsese la ușă. Placa de metal se îndoi și balamalele aproape că ieșiră din cadrul ușii, însă zăvorul rezistă. Bărbatul se dădu un pas înapoi și se izbi din nou în ușă. De astă dată zăvorul din oțel de un centimetru și jumătate grosime se îndoi ca un ac cu gămălie, iar Terminatorul pătrunse în coridor. Reese și Sarah erau tocmai la capătul celălalt, fugind spre ușa care dădea afară, în curtea din spate. Sarah alunecă, dar Reese o trase din nou în picioare, forțând-o să alerge mai departe. Ușa zbură din fața lor și cei doi pășiră pe asfalt. Sarah încercă să încetinească ritmul, căci nu mai putea respira, însă Reese îi repezi un ghiont în spate și o propulsă înainte.

— Mișcă-te! urlă el.

Auzeau pașii grei ai Terminatorului în urma lor pe terenul acoperit cu cioburi de sticlă.

Când ajunseră la prima intersecție de alei. Abia mai puteau respira. Sarah se sufoca și se lipea disperată de Reese. Dădură colțul, ocolind clădirea.

Alergând cât în țineau picioarele, Reese scoase o rezervă din buzunar, lăsă mâna Sarei și încercă să-și încarce Remingtonul. Sarah era să cadă pe spate. Reese o îmbrâncii brutal înainte.

— Mișcă-te, pentru Dumnezeu! Reușise să bage încă un cartuș.

În spatele lor, Terminatorul dăduse și el colțul și venea drept spre ei, câștigând teren. Sarah îl auzea venind. Reuși cumva să mai găsească în ea o mică rezervă de energie și o pompă în întregime în picioare. Când Sarah ajunsese în dreptul unui LTD gri, ultima mașină din șirul de mașini parcate acolo, Reese o izbi în spate și o aruncă cu fața în jos pe pietriș. Se răsuci apoi repede, deschise ușa mașinii și ținti spre rezervorul de benzină al unui Impala 67 aflată ceva mai departe. În momentul în care Terminatorul ajunsese la Chevrolet, Reese trase.

Împușcătura atinse spatele mașinii, lângă rezervorul de benzină împrăștiind așchii de metal pe jos. La dracu!

Mai am numai un cartuş. Calm, Terminatorul era în dreptul maşinii, mâncând distanţa cu paşi mari, puternici. Unghiul de tragere era prost. Reese schimbă poziţia armei, lăsând patul în jos până aproape de pământ. Dacă nu reuşea, în următoarele două secunde Terminatorul îi va băga pe gât ţeava goală a armei lui. Apăsă pe trăgaci. Schije incandescente intrară în plin în rezervorul rece de benzină. Se produse o explozie uriaşă. Limba roşie a focului cuprinse imediat maşina, ocupă spaţiul dintre pereţii aleii şi se ridică apoi spre cerul nopţii. Terminatorul se opri în faţa zidului de foc. Ştia că prada lui se află în siguranţă dincolo de el şi că trebuie să acţioneze rapid. Timp de o microsecundă îşi analiză opţiunile.

Reese nu pierdu nicio clipă. O aruncă pe Sarah pe locul din faţă în maşină apoi se căţăără peste ea ca să ajungă în spatele volanului şi trânti portiera. Mingea de foc era încă pe alee în momentul în care Reese stabili contactul şi porni motorul.

Dintr-odată, o siluetă uriaşă erupse din flăcări zburând peste acoperişul maşinii care ardea. Terminatorul cu părul şi hainele în flăcări, căzu pe capota maşinii cu o bufnitură puternică. Reese băgă maşina în marşarier şi apăsă pedala până la fund! Cauciucurile scrâşniră şi fumegară în momentul în care LTD-ul începu să meargă cu spatele pe alee. Bărbatul de pe capotă se uita fix în ochii ei prin parbriz şi se pregătea să lovească cu pumnul.

Reese smuci de volanul maşinii în momentul în care Terminatorul izbi cu pumnul în parbriz. Cioburile se răspândiră în interiorul maşinii. Sarah deschise ochii şi văzu mâna însângerată care pătrundea prin fereastră îndreptându-se spre gâtul ei. Începu să ţipe când terminatorul o apucă de bluză şi o trase spre el. Mâna aceea era gata s-o scoată afară prin parbriz când LTD-ul ieşi din alee şi pătrunse cu spatele în Bulevardul Pico.

Reese strânse volanul şi maşina mare alunecă într-o parte, scoţând fum din toate cele patru cauciucuri. Porni apoi cu toată viteza spre curba din depărtare.

Ofițerul Nick Delaney, tocmai trecuse de Crescem Heights, mergând spre est pe Pico, când îi fusese semnalat un schimb de focuri dar zări mașina care ieșea cu spatele din alee. Un individ era trântit pe capotă care era destul de avariată. Dar și tipul luase foc. Delaney privi uluit cum mașina izbește în plin un alt automobil parcat pe margine iar individul în flăcări plonjează și aterizează izbindu-se de asfalt. Mort, își zise Delaney.

Apăsă imediat pe frână și opri mașina la câțiva centimetri de locul faptei. LTD-ul porni cu toată viteza înainte, pe bulevardul Pico, spre ocean.

Delaney sări imediat afară din mașină și începu să tipe în microfonul mașinii, privind corpul inert de pe trotuar.

— Aici unu-L-nouăsprezece. Am un accident cu victimă și părăsirea locului faptei! Încercând să facă o descriere a mașinii care plecase în viteză se întoarce cu spatele spre trupul inert care fumega.

Nu văzu cum acesta tresare, apoi se ridică încet în picioare și privește de jur împrejur. Când termină de transmis descrierea și se întoarce, în sfârșit, cu fața, ceea ce văzu îi scurtă viața cu câțiva ani. Omul acela uriaș venea spre el. Delaney dădu drumul la microfon și vru să apuce revolverul de serviciu. Dar nu apucă nici măcar să-l scoată din toc. Terminatorul izbi brutal portiera în spatele căreia stătea Delaney. Ofițerul auzi cum îi pârâie oasele și înțelese că urma să i se întâmple ceva rău. Mort, își zise el instinctiv. În secunda următoare Terminatorul strivi capul ofițerului de parbriz și aruncă apoi corpul fără viață pe stradă. Se urcă după aceea la volan și porni mașina.

În fața lui, pe bulevardul Pico, trecând în zbor pe lângă cinema, Sarah ședea paralizată în mașină. Chipul îi era golit de sânge. Începu să tremure. Nu înțelegea nimic din ceea ce se petrecuse în ultimile câteva minute. Nu înțelegea vuietul care se auzea prin fereastra mașinii. Mașina zbura acum ca un demon prin noapte, fără faruri și Reese apăsă pe accelerator până ajunseră să ruleze cu o

viteză de 140 de kilometri pe oră.

Privi în oglindă, examinând drumul din spate, apoi se uită înapoi peste umăr. Fără s-o privească, îi strigă Sarei:

— Ține-te bine! Luă apoi o curbă strânsă și intră în Oakhurst Avenue. Continuă drumul spre Witworth, execută un slalom printre o Toyota care mergea prea încet și o mașină care venea din sens contrar, apoi intră pe Rexford și dădu colțul. Strada era plină de vehicule care circulau cu viteză redusă așa că Reese apăsă pe accelerator fără niciun fel de ezitare și se urcă pe trotuar. Din fericire, acolo nu era niciun pieton.

Cu o singură mișcare grațioasă care îți tăia respirația, țâșni de pe trotuar pe banda rapidă a bulevardului Olimpic înainte ca cineva să poată reacționa în vreun fel.

Se părea că nu-i urmărește nimeni. Probabil că nici n-ar fi putut, chiar dacă ar fi încercat. Aruncă o privire spre Sarah și înțelese că era pe punctul să intre în stare de șoc.

— Ești rănită? strigă el pe un ton milităros.

— Ai pățit ceva? Niciun răspuns. Sarah privea fără țintă înainte, în gol. Reese se întinse și începu s-o pipăie peste tot cu mâinile, luând la rând brațele, toracele, picioarele. Atingerea era impersonală, ca a unui medic pe câmpul de luptă. Căuta metodic rănille. Trupul ei părea intact.

Sarah tresări. Această vagă senzație că cineva o pipăie deveni din ce în ce mai clară. Sentimentul că este violată de atingerea mâinilor unui bărbat îi refăcu rezerva de energie. Aruncă într-o parte mâna lui Reese și deschise portiera, intenționând să sară afară, cuprinsă de panică. Reese o trase brutal înapoi, trânti portiera. Apoi, fără să-și ia ochii de la șosea, îi arse o palmă cu dosul mâinii. Tare. Sarah rămase liniștită în timp ce mintea reîncepea să-i funcționeze normal. Atunci Reese începu să vorbească.

— Fă exact ceea ce-ți spun. Absolut exact. Nu te mișca până nu-ți spun eu, îi ordonă el. Înțelegi? În timp

-
ce vitezometrul indica 120 kilometri pe oră, Reese întinse calm mâna și puse siguranța la portiera ei, apoi îi prinse centura de siguranță, strângând-o cu mișcări la fel de calme și sigure ca și atunci când îi examinase trupul. Sarah nu răspunse, nu se mișcă.

— Înțelegeți? întrebă el țipând.

— Te rog să nu-mi faci rău, răspunse ea cu o voce mică, mică de tot.

— Sunt aici ca să te ajut, o informă el. Vocea lui era mai puțin amenințătoare, dar la fel de dură și fermă. Mă numesc Reese. Sergent Reese, Compania Tehnică DN 38416. Se lăsă un moment de tăcere jenantă. Apoi Reese făcu singurul lucru care îi veni în minte în acea clipă. Sarah se uită posomorâtă la mâna lui întinsă. Cu un entuziasm aproape de cota zero o strânse automat.

Am fost desemnat să te protejez, zise Reese. Ai fost programată pentru lichidare.

La câțiva kilometri în urma lor, străbătând cu ușurință prin circulația din noapte, rula patrula Departamentului Poliției din Los Angeles cu numărul l- L-19. Terminatorul examina străzile metodic, într-o serie simetrică de sectoare de cerc. Asculta și zumzetul postului de radio al poliției care supraveghea circulația, fiind atent la eventualele informații despre o mașină gri furată. În cele din urmă auzi ceea ce dorea: „Vehicul suspect identificat la Motor pe Pico, se îndreaptă spre sud”, spuse dispecerul, apoi continuă: „Mașinile unu-A- douăzeci și unu-A-șapte, încercați o interceptare. Unu- L-nouăsprezece răspunde”.

Întrucât înregistrase numărul mașinii atunci când fusese pronunțat de fostul ei proprietar, Terminatorul înțelese că mesajul i se adresa lui și că trebuia să răspundă. Alese din memorie cele câteva silabe pe care le depozitase și sintetiză pe cale digitală o voce pe care nici chiar mama ofițerului Delaney n-ar fi putut spune că nu o recunoaște, „Aici unu-L-nouăsprezece. Merg spre vest spre

Olympic și mă apropii de Overland". În realitate mergea în jos pe Pico spre Motor. Și spre Sarah.

Nu poate fi adevărat, zise Sarah, încercând să creadă ce spunea. Este o greșeală. N-am făcut nimic.

— Nu. Nu încă, răspunse Reese, dar vei face. Își fixă ochii în ochii ei. Este foarte important să rămâi în viață. Sarah își întoarse privirea și încercă să facă tot posibilul ca să se trezească din ceea ce i se părea că este un coșmar, dar când deschise ochii era tot în L.T.D..

— Nu, nu poate fi adevărat, nu este realitate. Omul acela. Era mort. Atunci cum a putut să vină după mine...

Reese o întrerupse:

— Nu este om. Este o mașină. Un Terminator. Sistemul Cyberdyne. Seria opt sute. Model unu-zerounu.

— O mașină? repetă Sarah neîncrezătoare. Ca un robot?

— Nu un robot. Un cyborg. Reese întinse gâtul zărind în oglindă două faruri în spatele lor. Organism cibernetic.

— Nu, strigă Sarah. Sângera.

— Da, dar numai o secundă, zise Reese. Lasă capul în jos. Cele două faruri erau acum foarte aproape. Era o mașină a poliției. Ajunse la același nivel cu ei și fixă un reflector spre interiorul mașinii, examinând fețele Sarei și a lui Reese.

Reese se repezi în portiera mașinii. Polițistul de la volan încercă să manevreze volanul, dar la viteza de 90 kilometri pe oră mașina nu mai poate fi stăpânită chiar așa ușor. Mașina se răsuci într-o parte apoi zbură printr-un chioșc de ziare și se lovi de o mașină parcată în apropiere. Sfârșitul povestirii.

Sarah privi la mașina distrusă, apoi se ghemui pe scaun și încercă să dispară. Reese intră cu mașina într-o alee strâmtă din spatele blocurilor, în apropiere de Glendon. O a doua mașină a poliției se luă după ei și porniră unul după altul într-o cursă nebună prin coridorul întunecat. Cele două mașini trebuiau să facă slalom printre lăzile de gunoi și scoteau scânteii ca niște focuri de artificii

ori de câte ori se loveau de acestea sau de ziduri. În momentul în care Reese ridică piciorul de pe accelerație și apăsă cu putere frâna, polițistul din spate încercă să facă același lucru, însă fu luat prin surprindere, și roti volanul cu câțiva milimetrii, suficient pentru ca mașina să se izbească de zidul de cărămidă. Mașina se înțepeni brusc între cele două ziduri. Reese se opri scurt, băgă mașina în marșarier și porni înapoi, izbind mașina poliției cu o viteză de șaiszeci de kilometri pe oră. Apoi Reese ieși din nou pe bulevardul Pico.

Sarah se ridică în capul oaselor și privi de jur împrejur, apoi la Reese, încercând să digere ultima informație pe care i-o dăduse. Așadar erau fugăriți de un cyborg!

Sarah se uită pe îndelete la el. Era nebărbierit și murdar. Avea o privire intensă, periculoasă, aproape de om nebun.

Reese conduse mașina spre o parcare cu mai multe nivele de pe Colby. LTD-ul trecu pe lângă bara de lemn care bloca intrarea și ajunse la etajul întâi al parării.

Acum era liniște. Sarah își întoarse privirea de la Reese, înspăimântată acum de liniștea din jur și neștiind ce intenție avea el. Imaginea omului aceuia uriaș care trebuia să fie mort, dar se ridicase în picioare și acum fugea după ei i se întipărise pentru totdeauna pe retină. Indiferent cât de nebun ar fi tipul care ședea acum lângă ea, cel puțin nu era acela.

Reese era în continuare în alertă maximă. Conducea grijuliu printre intervalele dintre mașinile parcate. În depărtare se auzea vuietul sirenelor mașinilor de poliție pornite în urmărirea lor.

Trebuia s-o scoată cumva din oraș. S-o ducă undeva unde ar putea fi în siguranță. Ar fi mai bine dacă l-ar ajuta și ea. Dacă ar înțelege. O putea proteja chiar și împotriva voinței ei. Dar era mai bine altfel.

Reese aruncă o privire spre Sarah. La gândul că se află atât de aproape de el se simțea cuprins de o agitație

ciudată. O secundă nu putu scoate nicio vorbă. Era uluit că prezența ei aici, lângă el, pe scaunul de alături, părea un fapt atât de obișnuit. Sarah era aici. Și era atât de normală. Și speriată. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ar putea fi speriată. Porni pe un alt interval între mașinile parcate, încercând să depisteze motive de îngrijorare pe undeva. Nu exista niciun motiv de neliniște.

— Foarte bine, spuse el cu calm, cercetând parcare cu privirea de la stânga la dreapta. Atunci ascultă. Terminatorul este o unitate de infiltrare. Parțial mașină, parțial om. Vorbea cu atâta convingere, încât Sarah își dădu seama că spune adevărul. Se întoarse spre el și ascultă.

— În interior este un șasiu de luptă, turnat dintr-un aliaj extrem de rezistent, controlat de microprocesoare. Armat complet. Foarte dur. La exterior este țesut uman, viu. Carne, piele, păr...sânge. Toate cultivate special pentru cyborgi. Începu să vorbească ceva mai repede. Ea auzea cuvintele, dar nu le putea capta sensul. Explicațiile lui făceau ca situația să pară și mai rea.

— Ascultă, Reese, știu că vrei să mă ajuți, dar...

-

Sarah ar fi vrut să poată vorbi pe un ton supărat, dar nu reuși.

— Fii atentă! strigă el întorcând capul spre ea. Cyborgi din seria șapte sute aveau pielea de cauciuc, îi înhățam ușor. Dar cei din seria opt sute sunt noi. Arată întocmai ca niște ființe umane. Transpiră, gâfâie, tot ce vrei. Dacă îi atingi, simți că sunt calzi. Dar în acea clipă ești deja un om mort. Sunt foarte greu de depistat. Toți oamenii aceia de acolo – Reese ezită, cuprins de o emoție subită. A trebuit să aștept până a pornit împotriva ta ca să-mi dau seama care este. Nu știam cum arată.

Sarah înțelese că se referea la oamenii care fuseseră răniți sau uciși la Tech Noir. Își pierduse ceva din siguranța de sine când venise vorba de ei. Dar reveni imediat la tonul dur de dinainte, când îi veni în minte un gând pe care îl

roști cu voce tare: *Dar ar fi murit oricum în război.*

Ce spunea el nu se mai lega acum în niciun fel, nu avea niciun sens și Sarah crezu că omul își pierde mințile chiar în momentul acela, chiar sub ochii ei. Război? Ce război? Cyborgi care transpiră?

Sarah scutură din cap indignată.

— Știi ceva? Eu nu sunt chiar așa de proastă. Nu pot face asemenea lucruri deocamdată. Reese dădu din cap afirmativ.

— Așa este, încă nu. Nu acum. Și nici încă patruzeci de ani de acum înainte.

Să nu țipi, strigă Sarah cea mică din sufletul ei tulburată.

— Trebuie să scap de mașina asta, zise Reese oarecum distrat și o băgă cu fața într-un loc liber.

În mod indiscutabil se petrecea ceva rău. Un monstru oribil bântuia prin oraș obsedat de un singur gând: s-o ucidă pe ea. Și chiar dacă lui Reese îi lipsea o doagă, oricum, îi salvase viața. Dorea să-l poată crede. Dorea din toată inima. Dar asta era prea mult.

— Vrei să spui că este din viitor? întrebă Sarah în cele din urmă, aproape incapabilă să articuleze cuvintele.

— Din una din variantele posibile de viitor din punctul tău de vedere, spuse Reese poticnindu-se de parcă bâjbâia cu niște noțiuni pentru care nici el nu avea cuvinte. Nu mă pricep la chestiile astea tehnice, adăugă el încercând cumva să se scuze.

— Și tu vii tot din viitor?

— Exact.

— Exact, repetă Sarah, trăgând concluzia că omului nu-i lipsea numai o doagă, ci toate. O secundă mai târziu, deblocase portiera, apăsase pe mâner și ieșise pe jumătate din mașină, înainte ca Reese să apuce să reacționeze. Se repezi și o apucă de braț, strângând-o până i se albi pielea, o trase înapoi în mașină lovind-o și luptându-se cu ea.

Cuprinsă de panică, Sarah se lăsă condusă de instinctele ei animalice. Își înfipse cu toată puterea dinții

în încheietura mâinii lui. Mușcă cât putu de tare, dar strânsoarea mâinii lui Reese pe brațul ei nu slăbi. Se întinse ușor pe deasupra ei și închise calm portiera. Sarah ridică ochii în sus, dar pe chipul lui Reese nu se citea nimic. Niciun fel de reacție. Niciun fel de durere. Nimic. Sarah se trase încet-înapoi. Simțea pe limbă gust de sânge. Privi în jos la mâna lui. Din rana în formă de semilună pe care o făcuseră dinții ei curgea un pâraiaș de sânge.

— Cyborgii nu simt durerea, spuse Reese rece. Dar eu o simt. Să nu mai faci... asta... niciodată.

— Te rog, îl imploră Sarah, lasă-mă să plec.

Reese scutură din cap. Nu mergea bine. Nu era bine deloc.

— Ascultă mă, spuse el, încercând din nou s-o facă să-l creadă. Încearcă să înțelegi. Terminatorul este acolo, afară. Cu el nu se poate discuta în mod rațional. Cu el nu te poți tocmi. Nu simte nici milă, nici remușcări, nici frică. Se aplecă foarte aproape de fața ei. Îi simțea pe piele căldura respirației. Vorbele lui îi loveau creierul ca niște ciocane.

— Și nu se va opri niciodată. Niciodată. Până nu te omoară.

Sarah știa că tot ce spune el acum sunt niște aiureli. Totuși atunci cum rămâne cu baia aceea de sânge tehnicolor din care o scosese? Și ce este cu bărbatul care trecuse prin foc, cu ochii aceia de demon fixați asupra ei când aterizase cu părul în flăcări pe capota mașinii și încercase s-o tragă afară? Pe ea. Pe micuța Sarah Connor. Și ce era cu celelalte două Sarah Connor pe care cineva le lichidase în cursul aceleiași zile? Trebuia să existe o minunată explicație rațională pentru toată această nebunie.

Dar logica și rațiunea o părăsiseră undeva, departe.

Pentru că...

...era mort și se ridicase liniștit în picioare. Gândeștete, Sarah, hai, găsește un răspuns, sângerând prin găurile gloanțelor... Pentru că dacă nu poți, el a venit

după tine... ai să înnebunești și tu ...după tine, Sarah.

Cum putea face el toate astea - numai dacă... numai dacă... Poate Reese nu este chiar așa nebun cum pare.

Sarah se trânti înapoi pe scaun. Urmă un moment de tăcere. Apoi întrebă blând:

— Poți să-l oprești?

— Poate, răspunse Reese. Cu armele astea, nu știu sigur.

Westwood Ora 23.03

Mașina de patrulare l-L-19 rula încet spre Sepulveda și o luă la dreapta pe Massachussetts. Terminatorul ședea impasibil la volanul mașinii, concentrându-și cele două camere cu raze infraroșii localizate în ochi asupra umbrelor întunecate de pe strada aproape goală. Cyborgul scruta rapid interiorul mașinilor parcate de-a lungul trotuarului, aruncând razele infraroșii în fiecare din ele, căutând metodic ținta.

Dintr-odată, schimburile monotone de replici care se auzeau pe lungimea de undă a poliției fură întrerupte de vocea feminină a dispecerului de serviciu.

— Către toate patrulele, către toate patrulele. Un vehicul suspect a fost localizat în garajul-parcare de la intersecția Colby cu La Granje...

Terminatorul întoarse instantaneu mașina în numai câteva zeci de centimetri blocând drumul unui Volkswagen model broască cu cinci adolescenți care se întorceau de la un concert al lui Van Halen.

Volkswagen-ul viră brusc și intră într-un stejar bătrân, șifonându-și botul de parcă ar fi fost din poleială!

Hei! urlă adolescentul de la volan. Văzu mașina poliției și înjură din nou furios. Copoii te regulează tot timpul la cap și acum îi regulaseră și mașina lui atât de dragă.

Los Angeles - Vest Ora 23.06

Reese ridică patul armei sale Remington 870 și izbi cu el în sistemul de aprindere al Cadillacului Eldorado. La

a treia lovitură, capacul de pe sistemul de aprindere căzu, iar Reese vârî degetele și scoase afară mecanismul.

Îl examinează cu atenție. Era simplu. Făcuse astfel de mecanisme de multe ori.

Reese aruncă cilindrul acționat cu cheia de contact și reinseră starterul în lăcașul lui. Îl răsuci apoi în sensul acelor de ceasornic și motorul porni să toarcă liniștit și liniștitor. Reese îl lăasă să meargă neturat, apoi îl opri. Se întoarse spre Sarah. Aceasta stătea ghemuită pe scaunul din față și părea mai mică. Părăsiseră LTD-ul și merseseră împreună printre mașinile din garaj până când Reese o găsisse pe aceasta.

Sub ei, la etajul întâi, șase mașini ale Poliției din Los Angeles bâzâiau ca un roi de albine în jurul LTD-ului părăsit. Două mașini alb-negre urcară la etajul al doilea, rulând încet și mișcând în toate direcțiile luminile farurilor. Verificau metodic fiecare vehicul, înaintând spre ultimul nivel al parării.

Nimeni nu observă că mașina l-L-19, condusă de un tip care nu semăna nici pe departe a polițist, intrase în garaj și se alăturase celorlalte două.

Reese o puse pe Sarah să se ghemuiască pe banchetă, sub nivelul bordului, când o pereche de faruri luminară rându de mașini de lângă ei. Un reflector lumină prin parbrizul Cadillac-ului. Reese și Sarah se lăsară și mai în jos, și se văzură deodată înghesuiți unul în altul într-o poziție de intimitate forțată, pe care niciunul dintre ei n-o dorise. Ea îi simțea căldura obrazului și atingerea neplăcută a bărbii crescute. Motorul mașinii de poliție se auzea foarte aproape, ca și când ar fi fost pe bancheta din spate. Stăteau nemișcați, înghesuiți unul în altul. Apoi lumina reflectoarelor se îndepărtă și zgomotul se stinse.

— De ce eu? întrebă Sarah liniștită. De ce vrea să mă omoare pe mine?

Buzele lui Reese erau aproape lipite de urechea ei. Când începu să vorbească, vocea îi sună ca o șoaptă răgușită. Problema era de unde să înceapă. Erau patruzeci

de ani de istorie care încă nu se întâmplaseră.

— E prea mult de povestit, zise el.

— Spune-mi.

Reese se retrase cu câțiva centimetri. Mirosul părului ei îi distrăgea atenția.

— A fost un război nuclear acum patruzeci de ani - peste patruzeci de ani. Un război nuclear. Făcu un gest cu mâna incluzând în el mașina, orașul, lumea. Toate astea au dispărut. Absolut totul s-a dus.

Sarah își dădea seama că ceea ce îi spunea e adevărat. S-a întâmplat într-adevăr. Sau se va întâmpla. Tonul irevocabil cu care spusese ...*s-a dus*, combinat cu gestul resemnat al lui Reese, o făcură să simtă un nod în stomac.

Sarah nu se mișcă. Reese continua să povestească.

Vocea lui avea acum tonul calm al unui raport militar.

— Au fost și supraviețuitori, pe ici, pe colo. Nimeni nu știa cine începuse. Reese se uită la ea. Apoi au fost mașinile, zise el.

— Nu înțeleg.

— Computerul Rețelei de Apărare. Nou. Puternic. Băgat în toate! rachete, industria de război, proiectarea de arme, fabrici, - conducea totul. Se spune că a devenit inteligent - o inteligență de alt ordin. Și atunci a văzut în oameni o amenințare, în toți oamenii, nu numai în cei

-

care erau de partea cealaltă. Ne-a decis soarta într-o fracțiune de secundă: exterminare.

Reese se opri din nou. Se uită la Sarah, în ochii ei. Când începu din nou să vorbească, vocea lui își pierduse tonul neutru. Se produsese o mică schimbare, trecuse de la informarea detașată, ternă, la amintirile personale.

— Eu n-am văzut războiul. M-am născut după aceea. Printre ruine. Am crescut acolo. Flămânzind. Ascunzându-mă de V.U.

— De cine? întrebă Sarah pe șoptite.

— V.U. — vânători ucigași. Mașini de patrulare.

Construite în fabrici automatizate. Cei mai mulți dintre noi am fost înconjurați de mașini sau de colaboratori ai acestora și băgați în lagăre de exterminare organizată.

Reese își ridică mâneca hainei până la cot și întinse antebrațul în fața ochilor stupefiați ai Sarei. Un număr format din zece cifre era gravat în piele. Sub cele zece cifre era un model de linii drepte de diferite grosimi, așa cum sunt tipărite pe mărfurile din supermarket. Fără să vrea, întinse mâna și le pipăi cu degetele.

— Arse cu raze laser, spuse Reese cu o voce lipsită de orice expresie.

Omul acela de lângă ea trecuse printr-un purgatoriu greu de imaginat. Un loc de coșmar în care mașinile te marcau cu numere de cod ca pe niște cutii de conserve pentru a ușura identificarea. Și aceasta făcea parte din soluția finală pentru Homo Sapiens!

— Unii dintre noi erau lăsați în viață, ca să muncească, să încarce trupurile. Lagărele de exterminare lucrau zi și noapte. Numai atâta ne-a lipsit ca să dispărem de tot. Ridică în sus degetul mare și arătătorul lăsând cât mai puțin spațiu între ele. Reese își trase mâneca în jos și începu să-și încarce Remingtonul.

— Și atunci a venit un om... un om mare, adăugă el plin de respect, care ne-a ținut în viață. Zdrențăroși și flămânzi, dar vii. Am prins puteri și el ne-a învățat să luptăm. Să smulgem sârmele din lagăre, să strivim monștrii aceia de metal. El ne-a întors de pe marginea prăpastiei.

Vocea începu să-i răgușească din ce în ce mai mult din cauza emoției. Ea se uita și vedea cât de greu îi vine să-și găsească cuvintele.

— Numele lui este Connor. John Connor. Fiul tău.

Sarah. Fiul tău încă nenăscut.

Mintea Sarei își închise brusc porțile, iar ultima lui propoziție flutura în jurul creierului ei, încercând zadarnic să pătrundă înăuntru. Nu era adevărat. Nu putea fi

adevărat. Realiză că mâinile lui se sprijineau de mai multă vreme pe umerii ei, că o țineau strâns. Când deschise în sfârșit ochii, el încă o mai privea. Pe chipul lui se citea atâta durere, emoția lui era atât de reală și sinceră, încât Sarah simți că trebuie, trebuie neapărat să-l creadă. Dar așa ceva! Dar nu avea niciun sens pentru ea. Să fie dintr-odată mama unui fiu care exista în alt timp și în alt loc – *asta nu putea fi un lucru real*. Chiar și imaginile apocaliptice ale sfârșitului lumii cu orașe care se prăbușesc în râuri de beton sfărâmat, cu civilizații întregi distruse erau mai credibile decât ceea ce auzise acum.

Creierul i se blocase și refuza, în continuare, să funcționeze. Sarah privea la el cu gura căscată.

— Nu, zise ea în cele din urmă. Nu este adevărat. Nu poate fi...

Geamul din spate al Cadillacului fu inundat de lumină.

Reese se întoarce și privi o microsecundă la farurile care dădeau acea lumină.

Erau de la o mașină a poliției. Dar obiectul acela din spatele volanului nu era membru al Departamentului Poliției din Los Angeles. Reese o înghesui imediat pe Sarah în spațiul îngust de sub bord. Parbrizul din spate explodează în mii de fărâme în urma loviturii oribile pornite din arma Terminatorului, SPAS-12. Reese porni imediat mașina și puse Cadillac-ul în mișcare înfrigurat, exact în momentul în care o a doua împușcătură spulbera și ce mai rămăsese din parbrizul din spate. Alice rătăcite bâzâiau prin interiorul mașinii. Sarah își împreună mâinile deasupra capului, închise ochii și tipă. Reese băgă în viteză și mașina țâșni din locul de parcare.

Terminatorul anticipase mișcările țintei aproape la fel de repede cum le gândise Reese. Mașina alb-negru porni mugind înainte, alergând pe intervalul paralel cu cel pe care era mașina lui Reese. Se îndreptau spre ieșire, aproape, unul lângă altul, pe intervale diferite, separați de un șir de mașini parcate. Reese conducea fără să

privească, ținându-și capul sub nivelul geamului. Conducea cu aproximativ șaptezeci de kilometri pe oră și câștiga viteză. Rampa era din ce în ce mai aproape. Zgomotul făcut de cele opt cauciucuri care scrâșneau pe beton și mugetul celor două motoare puternice răsunau sălbatic, amplificate de zidurile clădirii.

Reese știa că până la rampă nu mai sunt decât câteva secunde. Aruncă o privire rapidă pe deasupra ușii și văzu că Terminatorul depășise șirul de mașini și se îndrepta acum în diagonală spre el.

Țeava pistolului Terminatorului ieși prin fereastra deschisă și Reese văzu că era îndreptată chiar spre el. Lăsă imediat capul în jos și în aceeași secundă geamul de deasupra capului său se făcu țandări. Reese se ridică și propti țeava armei sale 870 pe pervazul ferestrei din dreptul Sarei, ținând-o ca pe un pistol. Țeava armei masive era la trei centimetri de urechea ei. Ținti spre ușa din spate a mașinii Terminatorului când își dădu seama că Terminatorul se pregătește pentru o nouă rundă. Smuci de volan și mașina masivă gemu, angajându-se împotriva mașinii poliției. Reese izbi cu Cadillac-ul mașina Terminatorului și ambele vehicule se agățară unul de altul, continuându-și cursa spre rampa de ieșire.

Mașina poliției agăță aripa din spate a unui Chevrolet, se dezlipi de Cadillac și se răsuci pe loc.

Toți polițiști din clădire auziseră împușcăturile. Unii îl văzuseră pentru o clipă chiar și pe Reese când tăsnise pe rampa de ieșire și o luase pe Colby Avenue. Simțiră chiar o ușurare văzând, în secunda următoare, că este urmărit de aproape de unul din băieții lor.

Toate cele șaisprezece mașini porniră glonț spre ieșire. Când ajunsese în stradă, Reese avea șaiszeci de kilometri la oră. La următoarea intersecție ajunsese la o sută douăzeci.

Sarah se ridică încet de sub bord și privi prin gaura care fusese cândva parbrizul din spate. Îl văzu pe Terminator ieșind imediat în urma lor din clădire într-o

mare de scânteii, apoi, în spatele lui, polițiștii adevărați, cu sirenele urlând din plin.

Terminatorul câștiga teren rapid și curând ajunse în dreptul Sarei. Mașinile celelalte aflate pe bulevard se străduiau să iasă cât mai repede din calea celor doi nebuni care făceau slalom pe toate cele patru benzi de circulație.

O altă împușcătură lovi Cadillacul într-o parte.

Reese se străduia din răsputeri să scape, dar Terminatorul nu-l slăbea defel, continuând să tragă din plin.

În cele din urmă, Reese se sătură să tot fie el cel împușcat, apucă Remingtonul care stătea pe podea și îi strigă Sarei:

— Pune mâna pe volan! Scoase apoi arma prin fereastra deschisă, o fixă pe acoperișul mașinii, se ridică și el prin deschizătură și ochi. Sarah privi o frântură de secundă la volanul care rămăsese liber la viteza de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, apoi, instinctiv, îl apucă strâns cu amândouă mâinile. Nu avea nicio altă soluție, trebuia să conducă și să spere că va fi bine.

Reese, pe jumătate ieșit din mașină, ochea pe deasupra acoperișului mașinii lor spre următor. Terminatorul se ținea strâns de Eldorado, în timp ce Sarah se lupta cu volanul. Reese ochi și trase. Prima împușcătură lovi geamul lateral. A doua pătrunse în capotă. Terminatorul nici măcar nu micșoră viteza. Următoarea împușcătură lovi din plin parbrizul din fața șoferului și cyborgul dădu capul brusc pe spate, intrând cu mașina în parapetul de beton al autostrăzii. Frecându-se cu latura mașinii de el, scoase un jet de scânteii, ca o coadă de cometă.

Sarah văzu cu groază că nu mai erau pe o stradă principală. Erau pe o alee utilitară care se termina cu un zid uriaș de beton. Încercă să strige la Reese, dar nu-l vedea decât de la brâu în jos, iar vântul îi smulgea cuvintele de la gură cu mult înainte ca ele să poată ajunge la urechile lui. Zidul venea spre ei.

Mai târziu nu-și putuse aminti ce făcuse. Acum însă apucă strâns schimbătorul de viteze și băgă în marșarier atât de brusc, încât fu cât pe-acți să-și disloce încheietura mâinii. Reese trase în momentul în care transmisia primi comanda de la cutia de viteze și roțile automobilului se opriră într-un nor de fum.

Împușcătura lui Reese zgudui geamul lateral și îl făcu pe Terminator să cadă înapoi, pe spate, lovit în umăr.

Uluit timp de o fracțiune de secundă, trase la rândul lui, dar peste Eldorado. Vederea i se limpezise la timp pentru a vedea zidul de beton.

Sarah îl trase pe Reese înapoi în mașină și smuci volanul spre dreapta, reușind să oprească apoi mașina într-un nor de fum și de cauciuc ars la câțiva centimetri de zid.

Terminatorul intră din plin în el, cu capul înainte, la viteza de o sută douăzeci și trei de kilometri pe oră. Mașina poliției se strânse în jurul cyborgului ca un acordeon ieftin. Prima care încetă să mai funcționeze fu vederea. Apoi toate sistemele lui de microprocesoare își încetară activitatea, din cauza impactului puternic pe care îl suferise șasiul.

Sarah scoase încet capul pe geam și văzu aproximativ douăzeci de mașini ale poliției care formau un semicerc în jurul lor. Polițiștii erau așezați pe vine, în spatele ușilor deschise ale mașinilor, ca un scut în fața lor, și îndreptau spre ei un întreg arsenal de pistoale și carabine.

Reese vru să pună mâna pe Remington, dar Sarah îl împinse la locul lui, apucându-l strâns de braț:

— Nu, Reese! Nu! strigă ea îngrijorată. Te vor ucide.

Privi peste umărul Sarei și văzu că este înconjurat de mult mai multe arme decât ar putea reduce la tăcere. Instinctul îi spunea să se miște. Să lupte. Acum. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă Reese era s-o dea pe Sarah în grija autorităților. Se întreba dacă Terminatorul murise. De unde se afla, nu putea vedea mașina zdrobită.

Se uită din nou la Sarah. Ochii ei erau plini de teamă și îngrijorare. Fu surprins să constate că această

îngrijorare era pentru el.

— Te rog, îl imploră ea.

-

Încet, încet, dădu drumul armei. Sarah o apucă repede și o aruncă afară pe fereastră. Zăngăni căzând pe pământ și rămase apoi nemișcată.

— Okay, voi ăia din Cadillac, strigă un polițist. Vreau să vă văd mâinile! Acum!

Resemnat, Sergentul Kyle Reese ridică mâinile. Un moment mai târziu erau smulși cu brutalitate din mașină, în timp ce li se puneau cătușele și erau conduși mai departe, un alt polițist se apropie de ceea ce mai rămăsese din mașina l-L-19.

— Nu pot să cred, strigă el. E goală.

Oare ce înseamnă asta, se întrebă Sarah. Îl văzu pe Reese cum se răsucește pe loc, opunând dintr-odată rezistență polițiștilor și încercând să se întoarcă la mașina zdrobită, să vadă cu ochii lui.

Sarah citi pe chipul lui răspunsul de care avea nevoie
— problema nu se încheiase încă.

-

ZIUA A DOUA

Departamentul Poliției din Los Angeles Divizia Rampart Ora 1.06

Sarah privea intens la stofa cu care era tapițată canapeaua pe care ședea în biroul lui Traxler. Auzea zgomotul estompat al pașilor de pe coridor și al convorbirilor telefonice din alte birouri. Conturul obiectelor din cameră începu să licărească în momentul în care un nou val de lacrimi îi umplu ochii.

Nu voia să se gândească la ceea ce îi spusese locotenentul Traxler acum o oră. Dar, în adâncul sufletului ei știa că se va gândi la asta toată viața;

Traxler intră în încăpere ținând două cești de cafea într-un echilibru precar. În spatele lui mai era un bărbat. Un bărbat gras, chel și rozuliu, cu ochii care clipeau mărunț, într-o permanentă cercetare.

Traxler înaintă încet spre Sarah. Chiar de la distanța la care se găsea, Traxler putea să-i vadă ochii roșii și starea de șoc incipient care pusese stăpânire pe ea.

— Cum te mai simți, Sarah?

Sarah dădu ușor din cap, străduindu-se să nu privească la nimeni.

— Uite, bea puțină cafea, zise Traxler.

Sarah sorbi ascultătoare din cafea, apoi începu să privească în gol.

— Domnule locotenent, întrebă ea cu voce golită de orice intonație, sunteți sigur că sunt ei?

Era acum rândul lui Traxler să dea din cap în tăcere. Sarah îl privi în ochi, căutând vreun semn din care să deducă faptul că are dubii.

— Poate că ar trebui să... să văd trupurile. Știți... poate că nu...

— Au fost deja identificați. Lui Traxler nu-i plăcea deloc rolul acesta. Dar chiar deloc. Nu există niciun fel de dubii, adăugă el așa cum făcea întotdeauna.

În spatele pleoapelor închise, în fereastra cinemascopică a imaginației ei, Sarah vedea cele două trupuri martirizate ale lui Ginger și Matt, singurii ei prieteni,

„familia ei”, zăcând într-o baltă de sânge pe podeaua din living. S-au dus. Smulși brutal de lângă ea pentru totdeauna. Abia acum realiza pe deplin oroarea care se petrecuse și începea să simtă o durere fizică.

— O, Dumnezeu!... Ginger... fetiță. Își auzea vocea ca venind de undeva, de departe. Îmi pare așa de rău.

Traxler luă ceașca cu cafea din mâna Sarei, căci brațul acesteia începuse să tremure, amenințând să verse lichidul fierbinte pe genunchi.

— Sarah, spuse el blând, arătând spre bărbatul chel și corpolent care rămăsese lângă ușă, acesta este Dr. Silberman.

— Bună, Sarah, zise Silberman pe un ton forțat prietenos care suna la fel de fals ca un clopot de tinichea.

Sarah privi la el cu ochi tulburi.

— Aș vrea să-i relatezi tot ce ți-a spus Reese, continuă Traxler. Vrei să faci asta pentru mine?

— Cred că da. Vocea ei abia se auzea. Sunteți doctor?

— Psiholog criminalist, răspuse el. Sarah îl examinează cu privirea, îl văzu cum ȳopăie pe loc lângă uşă și conchise că nu-i place deloc. Dar poate că el va înțelegere despre ce vorbea Reese, își zise ea și lucrul de care avea cea mai mare nevoie în momentul de față erau răspunsurile. Trebuia să știe de ce viața ei normală, liniștită fusese smulsă din făgașul ei. De ce Ginger și Matt zăceau morți pe podeaua din living. De ce încearcă

— cineva s-o ucidă. Trebuia să știe dacă Reese ar putea avea cumva dreptate, dacă acțiunile lui nu erau rezultatul unui deranjament mintal, ci ale unei hotărâri deliberate, legate de persoana ei.

— Reese este nebun? întrebă Sarah, cercetând intens cu privirea chipul nevinovat al lui Silberman.

— Păi, tocmai asta vrem să aflăm, nu-i așa? zise el pe un ton detașat.

Reese ședea pe un scaun cu brațele răsucite la spate și legate cu câtușe de picioarele din spate ale scaunului. În fața lui era o masă simplă de lemn pe care se afla o scrumieră neagră. Dincolo de aceasta era o oglindă mare, care, privită din camera cealaltă era fereastră.

Simțea de mai mult timp o durere surdă între omoplați. Nu-i păsa prea mult. La drept vorbind, chiar îi părea bine. Durerea nu era cumplită și îl ajuta să-și concentreze gândurile în altă parte, nu la întrebările bărbatului înalt și slab care măsura cu pași mari încăperea,

Vukovich se opri exact în spatele prizonierului. Se uita la ceafa lui Reese, știind că trebuie să-l doară, dar nu văzu în mușchii gâtului niciun fel de încordare, care să trădeze durerea. Un tip al naibii de dur, gândi Vukovich. Ocoli încet masa și se opri în fața tânărului. Pe chipul

acestuia nu era niciun fel de expresie. Nimic. Asta era cam ciudat. O, Dumnezeuule, nu pot să-i sufăr pe ăștia cu ciudățenii, își zise Vukovich.

— Okay, băiete, zise el, hai s-o luăm de la început. De cât timp o cunoști pe Sarah Connor? Reese privea fix în peretele din spatele lui Vukovich, numărând găurelele dintr-o plăcuță de faianță. Ajunsese la 138.

— Reese Kyle, repetă el sacadat. Sergent în Compania Tehnică DN38...

416, zise Vukovich terminând la unison cu el. Okay, omule, știu împușitul ăsta de număr pe dinafară. Se lăsă să cadă în scaunul de vizavi apoi se întinse peste masă până ce fața lui ajunse la Reese.

— Hai să terminăm cu aiurelile. Știm că nu ești militar. Nu ai dosar în niciun serviciu al armatei. Nu ai dosar nicăieri... deocamdată. Vukovich își aprinse un Camel.

— Asta mie nu-mi place. Nu-mi place deloc, continuă el. Asta înseamnă că o să petrecem o groază de vreme în camera aceasta și dacă se întâmplă așa ceva, eu mă îmbolnăvesc.

Reese asculta numai cu jumătate de ureche ce îi spunea Vukovich. Mintea lui era în altă parte. La misiune. La Sarah. Își dădea seama că tipii ăștia or să se învârtă în jurul cozii până când nu vor mai avea altceva de făcut decât s-o îngroape. Asta nu se putea.

— Unde este Sarah Connor? întrebă dintr-odată Reese. Era prima oară când spunea altceva decât propriul nume și matricola de identificare.

— Nu-i duce grija. Vezi-ți de treburile tale, îi spuse Vukovich abordând tonul de dur. Dar pentru amândoi era foarte clar că tipul cu adevărat „dur” era cel legat de scaun.

— Unde este... ea? mârâi Reese.

— Se află în siguranță.

— E moartă, zise Reese pe un ton șters, întorcând apoi privirea la placa de faianță din spatele lui Vukovich.

Vukovich își dădu seama că făcuse o greșeală, dar nu știa unde anume. Supărarea îi depăși răbdarea.

— Ascultă, ticălos împutit. Începu el, dar se opri brusc căci se deschisese ușa.

Era Silberman. Psihologul privi la cei doi oameni din cameră și își dădu seama de atmosfera ostilă creată între ei. Își întinse imediat un zâmbet pe buze.

— Cum vă distrați, domnii mei? întrebă el și îi aruncă o privire lui Vukovich. Am să-l preiau eu de aici, domnule sergent.

— E al dumitale, zise Vukovich dezgustat și părăsi încăperea. Traxler îl aștepta pe coridor.

— Cum a mers? întrebă Traxler.

— Un caz al naibii de greu.

— - Daa? zise Traxler fără să pară surprins, își băgă o altă gumă de mestecat în gură și aprinse un Pall Mall. Hai să vedem ce se întâmplă.

Pătrunseră în camera alăturată care era foarte strâmtă și întunecată, ca o debara. Într-un colț era un recorder cu casete video bransat la o cameră video fixată pe oglinda fereastră prin care se vedeau chipurile lui Reese și Silberman. Era folosită, de regulă, pentru a înregistra declarațiile și mărturisirile prizonierilor, dar se părea că, în cazul lui Reese, banda se va consuma inutil. Cei doi detectivi rămăseseră în picioare în fața ferestrei și urmăriră spectacolul.

Dincolo de geam, Reese nu părea să se sinchisească prea mult de grăsan. Vreun adjunct, își zise Reese, știind că niciodată nu-l vezi dintr-o dată pe comandantul unei unități.

Silberman se instalează în celălalt scaun. Scoase un pachet de Marlboro și bătu de trei ori cu el în masă, acesta fiind semnalul să pornească banda. Vukovich apăsă pe buton.

— Reese Kyle, rosti Silberman cu voce tare. Pot să-ți spun Kyle?

Reese nu spuse nimic.

— Eu sunt Doctor Peter Silberman. Făcu o pauză, apoi arboră un zâmbet înțelegător. Ai avut o zi grea. Pot să fac ceva pentru tine?

Îi oferi lui Reese o țigară, ținându-i-o în fața ochilor.

Nimic. Reese nici măcar nu clipi din ochi. Interesant, își zise Silberman. Își mută din nou privirea spre raport.

— Văd că ești militar. Sergent, Compania Tehnică, număr matricol DN38416...

— Nu mai face pe deșteptul cu mine, ticălosule! lătră Reese.

Silberman ridică repede privirea. În ochii tânărului se citea o furie cumplită. Poate că aceasta ar fi calea...

— Okay. Hai s-o luăm de la început. Toată lumea de aici pare să creadă că ești țicnit.

— Asta e problema lor.

— Ba nu, prostule. E problema ta.

Reese aruncă o privire furibundă spre Silberman.

— La ce te așteptai? zise el. Pune-te în situația lor.

— Nu sunt în situația lor, replică Reese. Sunt în situația mea.

— Foarte bine, spuse Silberman vrând să pară rezonabil. Convinge-mă că nu au dreptate.

Reese întoarse privirea și continuă să numere găurelele din placa de faianță.

Silberman mai încercă încă o dată. Poate n-ar fi rău să folosesc câte ceva din cele ce mi-a spus fata asta, Connor, își zise el.

— Okay, zise el, hai să discutăm despre misiunea dumitale. Aș zice ai ratat-o. Peste câteva minute ea va pleca de aici. Dumneata însă nu. Dumneata rămâi. Ești scos din joc. Făcu o pauză și se uită la chipul posomorât din fața lui. Nu ai face rău să te gândești un pic la asta.

— Care-i problema? întrebă Reese rece.

— Problema este că nu poți s-o ajuți dacă ai să rămâi în continuare legat de scaunul ăsta.

Silberman constată că progresase. Cheia era aceasta

— să acționeze în conformitate cu ceea ce credea

tânărul.

Își așternu pe față o expresie de îngrijorare părintească și se aplecă spre Reese.

— Spune-mi mie, zise el. Poate că am să-i pot convinge să ia măsurile necesare. Dacă mă ajuți, te ajut.

— N-o poți proteja, declară sec Reese.

— Și dumneata poți?

Reese roși când își întoarse privirea înapoi spre psihologul cel grăsun. Încet-încet, furia îi era înlocuită de un sentiment de vinovăție. Reese își dădea seama că ceea ce spusese bărbatul cel gras era adevărat. Misiunea era ratată! Silberman continuă să-l preseze.

— Dacă ascunzi un singur fapt poți risca să-i iei ultima șansă. Ajută-ne.

Reese dădu din cap afirmativ. În mod logic, trebuia să fie de acord. Poate că o să-l ajute să-l oprească pe Terminator.

— Am să vă spun ceea ce pot spune, zise el resemnat.

— Așadar, ești soldat, zise Silberman zâmbind victorios. Pentru cine lupti?

— Am luptat la unitatea unu-treizeci sub comanda lui Perry. Din '21 până în '27.

Silberman îl întrerupse. Începuse să se emoționeze. Era ceva la care nu se așteptase. Vrei să spui, anul 2027? întrebă el.

În camera de observație de alături, de cealaltă parte a oglinzii, Traxler era adâncit în gânduri, încercând să pună la locul lor piesele acestui puzzle. Vukovich se distra de minune. Se simțea de parcă s-ar fi uitat printr-o crăpătură la dușul fetelor. „Anul 2027”? îl auziră ei pe psiholog prin monitor.

Traxler se opri din mestecat și se aplecă spre fereastră.

— Asta-i nemaipomenit! mormăi Vukovich.

Reese se uită fix spre oglindă de unde știa că este observat, apoi se întoarse spre Silberman.

— Da, răspunse el. Până la terminarea ofensivelor de

pe Oregon și din New Mexico. Apoi am fost repartizat la Serviciul Recunoaștere și Securitate, ultimii doi ani, sub comanda lui John Connor.

— Și cine era dușmanul? întrebă Silberman.

— Skynet! Un sistem de apărare computerizat.

Construit pentru Sac. Norad de Cyberdyne Systems.

— Înțeleg. Silberman dădu grav din cap, luându-și de zor note. Era mult peste așteptări, mai bine decât ar fi putut spera. Aur, nu altceva.

— A trimis înapoi o unitate de infiltrare, un Terminator, ca să-l împiedice pe John Connor, explică Reese.

— Ce să îl împiedice? întrebă Silberman.

— Să-l împiedice să se nască.

Silberman se scărpină gânditor la tâmplă. Privi în jos la fragmentele de povestire pe care i le relatase Sarah.

— Și ăsta... computerul,... crede că va putea câștiga omorând-o pe mama dușmanului lui. De fapt, omorându-l pe el, chiar înainte de a fi conceput. Un fel de avort retroactiv?

În spatele oglinzii, Vukovich râdea liniștit.

— Silberman ăsta o să mă facă să plesnesc de râs. Clătină din cap și se întoarse spre șeful lui care urmărea scena gânditor.

— Tot așa, săptămâna trecută, când a fost cu tipul ăla...

— Gura, tună Traxler, desfăcând încă o gumă de mestecat. În camera de alături, Reese își continua povestirea.

— Nu avea de ales. Grila de apărare era zdrobită. Aruncasem în aer cadrul principal. Am fi câștigat.

Dacă l-ar fi omorât acum pe Connor n-ar mai fi avut nicio importanță. Skynet trebuia să-i anuleze întreaga existență.

Reese făcu o pauză. Silberman ridică ochii alarmat. Nu te opri, se rugă el în sinea lui. Dar zâmbea curtenitor și spuse blând:

— Continuă, te rog.

— Am capturat complexul de laboratoare, continuă Reese cu o voce obosită, amintindu-și secundele efemere ale victoriei, am găsit asta - cum să-i spun - instalația de deplasare în timp. Terminatorul tocmai trecuse prin ea. Am fost trimis apoi și eu ca să-l interceptez, după care întregul complex a fost distrus.

— Atunci cum ai să te întorci înapoi?

Nu pot să mă întorc, răspunse calm Reese. Nimeni nu se poate întoarce acasă. Și nimeni nu va mai trece prin instalație. Numai el și cu mine. Atât.

Hotel Panama Ora 1,09

O umbră printre umbre. Terminatorul urcă încet, răbdător, cu pași lenți pe scara de incendiu spre fereastra lui de la etajul doi. Evita să-și folosească încheietura mâini drepte care nu funcționa normal, urmând să stabilească gradul de avariere pe care îl suferise în timpul luptei.

Cyborgul avusese nevoie de aproape o oră ca să ajungă de la locul accidentului până la hotelul său.

Mersese pe jos câțiva kilometri, solicitând astfel sistemele sale interioare pentru a vedea în ce măsură mai funcționează. În afară de încheietura mâinii, mai suferise probabil o avarie și la ochiul stâng, căci constatase o contuzie vizuală aproape totală. Ochiul ca atare părea să funcționeze normal. Țesutul uman înconjurător era cel care bloca realizarea performanței.

Terminatorul împinse fereastra camerei sale și se strecură înăuntru. Exploră rapid cu privirea interiorul cufundat în întuneric. Nimic nu fusese atins. Niciun fel de intruși. Dintr-o săritură ajunsese în celula mică cu o chiuvetă soioasă deasupra căreia ardea un bec gol. Se privi rapid în oglindă.

Sprâncenele dispăruseră, arse complet. Ceea ce mai rămăsese din păr arăta ca o miriște arsă. Orbita care îi înconjura ochiul stâng era o masă de carne strivită cu fâșii care atârnavă în jos. Cioburi de sticlă erau îngropate în țesut. Șapte răni provocate de împușcături și alte răni îi

acopereau umerii, pieptul și brațele, arătând ca niște cratere pline cu sânge închegat și gloanțe calibrul 12. În privința structurii interioare, diagrama de funcționare indica numai o avarie superficială la șasiul din interior.

Singura problemă era încheietura. Explozia unui cartuș pătrunsese prin stratul exterior de țesut și lovise sistemul de servo-control din interior.

Își întinse cu grijă instrumentele pe o măsuță pliantă lângă chiuvetă. Resturile carbonizate ale jachetei fură aruncate repede într-un colț. Terminatorul se așează pe un scaun și puse brațul avariât pe masă.

Brațul arăta rău. Mult mai rău decât era de fapt avariât. Sângele cursese de jur împrejurul resturilor zdrențuite de piele care acoperiseră rana.

Terminatorul nu era tulburat. Termenul durere era irelevant. Ceea ce îl interesa era numai scăderea funcțională a capacității efective de luptă. Cu o expresie de concentrare pe chip, alege un bisturiu și trase calm o incizie de șase centimetri pe partea interioară a antebrațului. Legă bucățile de piele cu feșe hemostatice apoi pătrunse în cavitatea din interior. Mișcând ușor degetele mâinii își dădu seama imediat ce se întâmplase. Unul dintre cablurile de control ale mașinăriei hidraulice complexe fusese retezat.

Cyborgul șterse sângele și folosindu-se de ochiul bun, începu să demonteze cu răbdare partea avariată cu o șurubelniță de bijutier. Dacă Terminatorul ar fi fost programat să și fredoneze, imaginea ar fi fost completă.

În câteva clipe cablul fu ocolit, iar funcția lui fu transferată unui sistem hidraulic redundant. Apoi cusu la loc incizia pentru ca pielea să nu se ruleze în jurul rănii. Aceasta ar fi dus la o necrozare prematură a țesutului, la cangrenă și, deci, la un semn exterior inacceptabil care ar fi atras atenția celor din jur.

Stând în picioare în fața oglinzii, Terminatorul examinează ochiul vătămat. Lentila era neatinsă. Scăderea vizibilității se datora țesutului care stătea în jurul ei,

strivit. Îl putea înlătura repede.

Bisturiul pătrunse în orbită și din câteva mișcări circulare aruncă afară sclerotica și corneea zdrobită. Cu un ultim plescăit, acestea căzură în chiuvetă, antrenate apoi spre fundul acesteia de jetul de apă care lăsa o urmă roz.

Terminatorul tamponă orbita, eliminând excesul de sânge. Acum sfera din aliaj de crom era perfect vizibilă, suspendată în interiorul orbitei metalice cu ajutorul unor sisteme servo foarte fine. Tubul video de mare acuitate vizuală strălucea în spatele lentilei antișoc de protecție. Funcționa acceptabil. Însă nu ar fi putut să explice în mod mulțumitor felul cum arăta acest ochi. Oricum, Terminatorul nu era foarte vorbăreț.

Pescui o pereche de ochelari de soare din grămada de obiecte de îmbrăcăminte și unelte pe care le strânsese și și-i puse pe nas. În spatele lentilelor negre, ochiul abia dacă se mai vedea.

Terminatorul își continuă activitatea, cercetând rănila de pe piept și de pe abdomen. Întinse țesutul uman peste carapacea zimțată a hiperaliajului din care era alcătuit șasiul trunchiului său și îl cusu cu ață obișnuită, de croitorie. Trebui apoi să scormonească puțin în articulația umărului, între axul motor și sistemul de transmisie clavicular. Acesta primise cele mai multe dintre obuze care rămăseseră aici și blocau mișcarea. Țesutul muscular era avariat și detașat, dar întrucât nu reprezenta decât un camuflaj superficial și nu asigurau funcția locomotorie, Terminatorul îl băgă înapoi în rană și cusu apoi pielea fără să-și bată capul cu aspectul estetic al suturii.

Cu un tricou cu mânecă scurtă și mănuși de piele, cu gulerul jachetei de piele ridicat, Terminatorul arăta aproape normal, deși puțin cam palid și slăbit.

Formă la rând numerele tuturor stațiilor de poliție din Los Angeles, începând cu litera A, până ajunse la Rampart.

Acum era timpul să se pună în mișcare. Ținta aștepta.

Terminatorul aruncă salteaua pătată pe podea și luă uneltele care trebuiau să-l ajute să-și ducă la bun sfârșit misiunea – o carabină automată SPAS, o armă cu asalt AR-180 de 5.56 și un 38 special. Numai strictul necesar.

Cu grația calmă și precisă a unui servomotor, Terminatorul ridică armele și dispăru pe fereastră, pierzându-se în întunericul nopții care se așternuse peste Los Angeles.

Departamentul Poliției din Los Angeles Divizia Rampart Ora 2.10

Sarah stătea cocoțată pe un scaun înalt pivotant și privea imaginile care se derulau pe un monitor video în fața ei. Traxler stătea lângă ea în picioare.

Urmărea cu multă atenție reacția ei. Dorise foarte mult ca ea să vadă aceste imagini. S-ar putea să-i aducă în minte ceva ce uitase poate să le spună.

Silberman se apropie și mări volumul monitorului cu imagine alb-negru.

— Numai el și cu mine, spunea Reese pe monitorul video.

— De ce nu ați adus și arme cu voi? Întrebă imaginea lui Silberman de pe monitor. Ceva mai avansat. Nu aveți arme cu raze?

— Arme cu raze, repetă Vukovich chicotind. Pe ecran, Reese nu era deloc amuzat. Privi sfidător spre el. Silberman făcu o pauză.

— Haide, zise el apoi, arată-mi o singură monstră de tehnologie a viitorului și încheiem toată discuția.

— Trebuie să treci gol... e ceva în legătură cu câmpul generat de organisme vii. Nu trece nimic dacă nu are viață.

— De ce?

— Dar nu eu am construit instalația asta afurisită, replică Reese. Începea să-și piardă răbdarea.

— Okay, okay, dar ăsta – Silberman privi în jos, spre notițele sale – cyborgul ăsta... e din metal, atunci cum...

— Înconjurat de țesut viu.

— A, da, desigur. Silberman dădu din cap înțelegător pe ecran. Silberman cel adevărat se ridică de la biroul

—
lui Traxler și apăsă pe butonul de pauză al monitorului. Când se întoarse din nou cu fața spre Sarah și Traxler, pe chip îi înflorise un zâmbet de autofelicitare.

— Este un material remarcabil, se umflă el în pene. Pot să fac realmente carieră cu tipul ăsta. Vedeți cât de inteligent este construită partea aceasta? Nu este nevoie nici de cea mai mică dovadă materială.

Sarah privi nesigură spre el. Stupefiată.

— Este vorba de mai multe iluzii de tip paranoic, continuă el, este formidabil. Și eu la fel, își spuse în gând, pornind din nou aparatul.

— De ce au fost ucise celelalte două femei? întrebă Silberman cel în alb-negru.

— O mare parte din dosare au fost distruse în timpul războiului sau au dispărut, zise Reese. Skynet nu știa aproape nimic despre mama lui Connor, pentru că dosarul ei este incomplet. Îi știa numai numele și orașul în care locuiește, atât, numai orașul, nu și adresa. Terminatorul a procedat sistematic.

— Și ce este cu inciziile acelea în picior?

— Este singura posibilitate de identificare fizică menționată în dosarul ei. Sarah avea o tijă metalică implantată în picior pe cale chirurgicală. Dar ceea ce nu știa Skynet și nu știe nici Terminatorul este că Sarah nu are încă. Asta se va întâmpla mai târziu.

— De unde știi?

— Mi-a spus John.

— John Connor? întrebă Silberman.

— Da.

Silberman bătu ușor cu creionul în birou, gânditor și un zâmbet subțire i se ivi în colțul gurii.

— Vă dați seama că nici pentru asta nu există nicio probă materială.

— Ați auzit destule, zise Reese, cu voce plină de

-
mânie. Hotărâți-vă. Acum. Aveți de gând să-mi dați drumul?

— Din păcate, asta nu depinde de mine, răspunse Silberman, silindu-se să păstreze un ton prietenos și rezonabil.

— Atunci de ce naiba mai stau de vorbă cu voi? Reese făcu o încercare să se ridice în picioare, deși era în continuare legat cu cătușele de scaun. Cine este șef aici?

— Eu pot să te ajut. Silberman încerca să păstreze controlul asupra situației, dar pierdea din ce în ce mai mult teren.

Reese era acum în picioare și privea drept în cameră, drept în ochii Sarei și striga:

— Încă tot n-ați înțeles, nu-i așa? O s-o găsească. Asta va face. E tot ce face el.

Sarah deschise ochii larg. Traxler îi făcu un semn lui Silberman, care era mai aproape de monitor să-l închidă. Dar Silberman urmărea atent scena, fascinat de spectacolul de acolo.

— Voi nu puteți să-l opriți. O să treacă prin voi, o să ajungă la gâtul ei și o să-i smulgă inima din piept.

Reese încerca să se uite direct în monitor când Silberman se trezi din reverie și apăsă pe stop.

Sarah era transfigurată, paralizată de disperarea care se citea pe chipul dur al lui Reese. Era palidă. Atâtea mii de întrebări îi alergau prin minte încât nu le putea ține în frâu.

— N-am nicio tijă în picior, zise ea.

— Bineînțeles că nu, zise Traxler. Reese este un om profund tulburat.

Sarah ar fi vrut să creadă asta. Se întoarce spre psiholog ca să audă o opinie mai autorizată, de specialist, în care să se încreadă.

— Reese este nebun? întrebă ea.

-
— În termeni clinici, răspunse Silberman zâmbind,

este un șarlatan.

— Dar... Sarah se pregătea să protesteze, când Traxler îi întinse ceva ce semăna cu o vestă vătuită.

— Sarah, asta este o vestă anti-qlonț. Băieții noștri poartă așa ceva. Oprește gloanțe de 12. Probabil că și individul celălalt purta ceva de felul acesta, pe sub haină.

Sarah ar fi vrut să creadă că aceasta era explicația corectă, dar parcă nu era suficient.

— Dar cum a putut să spargă parbrizul cu mâna? Vukovich dădu din umeri.

— Probabil că era drogat. Și-a sfărâmat toate oscioarele, dar nu simte nicio durere vreo câteva ore de acum încolo. Mai era așa un tip, o dată...

Traxler i-o tăie scurt, aruncându-i vesta anti-qlonț.

Ascultător, Vukovich tăcu și dispăru cu vesta.

Drogat? Sarah citise despre oameni aflați sub influența drogurilor care săvârșiseră fapte incredibile într-un fel de furie nestăpânită. Poate, își zise ea. Așa trebuie să fie. Nu era atât faptul că, într-adevăr, credea, ci, mai curând, dorința de a crede. Și oamenii aceștia păreau atât de siguri pe ei. Se simți dintr-odată îngrozitor de naivă, de credulă și roși jenată de propria naivitate – să se lase convinsă de povestea aiurită a lui Reese. Dar părea atât de convins de ceea ce spunea și descrierea viitorului era atât de amănunțită... Chiar și tatuajul de pe brațul lui. Probabil că și-l făcuse singur, nu e nicio îndoială. Există câțiva țicniți „cinci stele” și eu a trebuit să nimeresc peste doi dintre ei, își zise ea. Dar, deși refuza să recunoască, mai existau anumite dubii nerostite.

Traxler puse o mână pe umărul Sarei.

— O să fie bine, zise el și Sarah simți că e sincer, i-am

-

telefonat mamei tale și am informat-o. Știrea nu a ajuns încă la presă așa că nu știa nimic.

— Cum s-a comportat?

— Foarte bine. A spus numai atât? „Vin imediat!” și a închis telefonul.

Asta e mama, se gândi Sarah. Expert în situații de criză. Șaptesprezece ani de activitate ca infirmieră calificată își spun cuvântul. Sarah ar fi vrut să aibă și ea ceva mai mult din această indiferență pragmatică. Afli că fiica ta a fost răpită de un nebun înarmat și că a fost apoi implicată într-o bătălie de stradă cu focuri de armă și curse de mașini, că prietena ei a fost ucisă din greșeală în apartamentul ei. Nicio problemă. Pune mâna pe cheile de la mașină!

— O să-i trebuiască cel puțin o oră și jumătate ca să ajungă aici de la San Bernadino. De ce nu te întinzi puțin aici, în birou și să încerci să dormi?

Făcu un gest cu mâna arătând spre o cameră de odihnă învecinată cu biroul, unde se vedea o canapea lipită cu peretele.

— Nu pot să dorm, zise ea.

Deși stoarsă la maximum de emoțiile prin care trecuse și solicitarea fizică la care fusese supusă, Sarah știa că somnul e departe. Creierul îi vuia de imagini vag conturate ale unui coșmar care nu se vor estompa decât peste ani și ani de zile, de amintiri devenite dureroase prin moartea lui Ginger și al lui Matt. Merse târându-și greoi picioarele ca un somnambul, apoi se așeză pe canapea. Traxler îngenunche lângă ea.

— Deși nu pare, canapeaua asta este foarte confortabilă, zise el. Mi-am petrecut multe nopți aici. Acum întinde-te și nu-ți mai face griji.

i-o Sarah se întinse, dar rămase cu ochii deschiși, căci nu-i venea să renunțe la imaginea de siguranță pe care dădea acest birou.

— Aici ești în siguranță, zise blând Traxler. Sunt peste treizeci de polițiști în clădirea aceasta.

Îi zâmbi, o bătu ușurel pe umăr apoi se ridică în picioare. Sarah auzi foșnetul tocului de revolver când se ridică în picioare și văzu oțelul albăstrui al revolverului de serviciu. Avea mâini delicate, însă era lat în umeri și avea brațe puternice. Se simți mai liniștită văzându-i arma sub

braț, insigna de la centură, pantofii cu tălpi groase despre care se spusese întotdeauna că sunt demodați și urâți. Nu i se mai păreau urâți acum.

Începu s-ă respire încet și puterile o părăsiră tot mai mult. Închise ochii. Traxler se dădu înapoi cu spatele spre ușă, apoi o închise încet, lăsând lumina aprinsă. Rămase de partea cealaltă a ușii și își frecă bărbia. Ochii îi priveau înainte, fără țintă, în gol. Vukovich cunoștea privirea aceasta.

— Ce este? întrebă el.

— Aici se întâmplă ceva.

— Fleacuri, zise Vukovich. Niște scrântiți, asta-i tot.

— Așa este. Având aceeași scrânteală. Cât de des se întâmplă una ca asta?

Vukovich oftă cu tristețe.

— Omule, te pierzi cu fi rea. Mai bea o cafea. Ia un juice de fructe, băiatule. Tânărul e țicnit, Ed.

— Ar fi bine să fie așa, zise Traxler cu privirea pierdută tot în depărtare. Tânărul era inteligent și dur, extrem de bine călit și perfect stăpân pe nervii lui, așa cum nu prea mai văzuse. Numai unii din băieții din cadrul forțelor speciale din Vietnam mai avuseseră înfățișarea aceasta. Cât putea să aibă? Nouăsprezece sau douăzeci de ani. Avea patru ani pe vremea ofensivei de la Tet. Ceva nu se potrivea, ceva nu era în regulă.

— Țicnit, zise Vukovich, întinzându-i o țigară. Traxler

-

îi prinse privirea.

— Ia gândește-te la ceva. Numai o secundă. Gândește-te la modul serios, zise Traxler.

— La ce?

Traxler aprinse țigara.

— Ce se întâmplă dacă nu e țicnit?

-

Divizia Omucideri Ora 2.33

Sarah plutea la limita dintre somn și starea de veghe. Se lăsa dusă cât mai aproape de tărâmul îmbietor al

inconștientului, apoi revenea brusc înapoi, mult prea trează ca să se lase răpusă de epuizare.

Atâția morți în jurul ei! Ginger și Matt! Toți oamenii aceia nevinovați care în dimineața aceasta încă mai mergeau și respirau și care acum erau morți, îi apăreau ca o acuzație îndreptată împotriva viitorului ei. Parcă toate acestea făceau parte din viața altcuiva, nu a ei.

De ce au fost ucise în locul ei cele două femei care purtau același nume cu ea? Și o întrebare care le acoperea pe toate: de ce eu? de ce pe mine, Sarah Connor? De ce nu pe Marlyle Cornwaithe? sau pe John Smith?

Se gândea la povestea ciudată a lui Reese, Computerele care declanșează cel de-al treilea Război Mondial. Omenirea pe cale de dispariție. Revoluția unor ființe umane care mișună printre picioarele unor mașini imense. Și un bărbat care îi duce pe oameni spre o victorie a disperării. Fiul ei.

Un fior o trecu din cap până-n picioare. Copilașul ei. Un bebeluș pe care îl va crește pentru a conduce omenirea. Nu. Ridicol. Acum câteva ore se gândea la moartea ei și își spunea cât de puțină importanță ar avea ea. Apoi vine un nebun și-i explică că de viața și moartea ei depind viața și moartea omenirii. Prea mult... prea mult. Dar de ce s-o caute un nebun tocmai pe ea pentru a născocii această poveste bizară?

Îi veni apoi în minte imaginea unui bebeluș roz și buclălat pe care îl legăna în brațe. Avea ochi de culoarea mahonului iar firisoarele răzlețe de pe capul aproape chel erau, într-adevăr, de culoarea aluneii. Aproape că simțea și mirosul pielii de copil. Se simți copleșită de o senzație, ciudată, un fel de dor după ceva foarte îndepărtat și impalpabil. Oricum, era conștientă că lacrimile fierbinți care îi veniseră acum în ochi nu erau pentru prietenii ei morți. Erau inspirate de o emoție cu totul inexplicabilă, pe care, deocamdată, nu putea nici măcar s-o definească.

Era departe de orice răspuns. Ceea ce trebuia să facă acum era să încerce să nu se mai gândească la nimic; și la

nimeni. Nici la Reese și la viziunile lui de psihopat. Nici la Ginger sau Matt. Nici la cum este să fii mamă.

Ultimul gând de care mai fu conștientă era un fel de rugăciune ca Reese să fie cu adevărat nebun. Era o rugăciune care urma să rămână neîmplinită.

Silberman bătu în peretele de plexiglas anti-qlonț al cabinei sergentului de noapte. Sergentul, Eddie Rothman, aruncă o privire spre psiholog, apoi apăsă pe butonul mic roșu de pe biroul său. Se auzi un bâzâit sâcâitor și zăvoarele electrice de la ușa de siguranță din oțel inoxidabil săriră în lături. Silberman intră în coridor mormăind distrat, *Noapte bună!* către sergent. Era aproape de ușă, când auzi semnalul robotului din hol, care anunța un mesaj telefonic. Se uită la numărul format de robot. Era numărul lui de acasă. Silberman, furios și iritat, sperase din toată inima că Douglas va fi plecat când va ajunge el acasă. Dacă nu ar fi privit în jos, preocupat de bip-ul robotului ar fi putut vedea pe bărbatul înalt care intrase pe ușă. Și atunci poate că ar fi remarcat că purta ochelari de soare la ora două noaptea. Poate că ar fi observat că ochiul din spatele lentilei ochelarilor era grav rănit. Și că în fundul pupilei era o licărire roșie, așa cum era de așteptat în cazul unui cyborg din viitor. Silberman ar fi putut salva multe vieți omenеști dacă ar fi ridicat privirea în sus înainte de a ieși din sediul poliției.

Dar n-o făcu. Ieși pe ușă.

Terminatorul se îndreptă hotărât spre sergentul de serviciu și așteaptă răbdător până când acesta își ridică ochii de pe teancul de hârtii din fața lui.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă sergentul Rothman pe un ton plictisit. Observase paloarea ciudată a bărbatului. Rothman era convins că în spatele acestor lentile negre se aflau niște ochi cu pupilele foarte dilatate. Alt țicnit, își spuse el cinic.

— Sunt un prieten al Sarei Conor, zise Terminatorul calm. Mi s-a spus că este aici. Aș dori s-o văd.

— Nu puteți s-o vedeți, tocmai dă o declarație.

— Unde este? întrebă Terminatorul rar, pentru cazul în care omul de dincolo de peretele de plexiglas n-ar fi înțelese ce dorea.

Sergentul Rothman lăsă jos creionul și privi înciudat spre straniul uriaș. Oare de ce trebuie să apară toți ăștia tocmai în schimbul meu? își zise el.

— Uite ce este, băiete, începu Rothman ca un profesor care și-a pierdut răbdarea, treaba asta o să mai dureze. Trebuie să mai aștepți - este o bancă mai încolo.

Își potrive ochelarii pe nas și se întoarse la hârtiile lui. Terminatorul făcu un pas înapoi, fără a se simți câtuși de puțin lezat de refuzul sergentului. Câtuși de puțin.

Exploră cabina, observând sticla groasă, probabil anti-qlonț! Alături era o ușă grea de oțel - intrarea. Dincolo de ea erau mai multe încăperi și birouri. Și undeva era și Sarah Connor.

Terminatorul se retrase politicos, bătut ușor în cabină și spuse:

— Am să revin.

Spunând acestea, se întoarse și ieși fără grabă din clădire.

Dincolo de coridor, în labirintul de culoare și birouri, Reese era condus sub escortă de către Vukovich însoțit de un alt polițist în civil spre o cameră de arest unde urma să aștepte să fie transferat la pavilionul de psihiatrie al închisorii Centrale pentru continuarea cercetărilor.

Temerile lui cele mai negre începeau să se adeverească. Dăduse totul fără a primi nimic în schimb. O tactică stupidă. Prețul acestei greșeli avea să fie viața Sarei Connor și viețile altor milioane de oameni încă nenăscuți.

John avusese dreptate - să nu te încrezi în nimeni, să nu depinzi de nimic. Era timpul să scape de aici.

În următoarele minute, sergentul Rothman se dedică în întregime și cu meticulozitate completării rapoartelor de serviciu. Dacă ar fi fost mai atent, ar fi observat la timp o pereche de faruri care se apropiau vijelios de intrarea în

sediu. Ca și Silberman, acordase prioritate grijilor lui mărunte în detrimentul faptelor esențiale de viață. Spre deosebire de Silberman, nu avea să mai trăiască pentru a putea regreta.

Când farurile de la Chevroletul Impala furat de Terminator se îndreptară spre cabina lui, Rothman privi în lumina orbitoare și alese ca ultim act înaintea morții să rostească cuvintele „Offf, offf!... despre care s-a dovedit pe cale statistică că sunt cel mai frecvent pronunțate în cazurile de moarte violentă.

Trei sute de kilograme de sticlă explodară într-un nor opac când colosul pe patru roți se năpusti spre coridor, împingând în fața lui ca într-o vitrină, fel de fel de bârne și resturi de construcție.

Mașina se repezi peste cabina lui Rothman și o izbi cu o viteză de șaptezeci și cinci de kilometri pe oră. Atât cabina, cât și sergentul fură striviți instantaneu într-o masă informă și târșâiți prin zidul din spatele lor.

La celălalt capăt al clădirii, pe canapeaua din biroul lui Traxler, Sarah fu trezită brusc de zgomotul îndepărtat al izbiturii. Clipi din ochii umflați și încercă să localizeze zgomotul.

Chevroletul Terminatorului trăgând jumătate de coridor după el, se opri în interiorul incintei principale a poliției.

Într-o clipă, cyborgul ieși din mașină și se urcă pe capota impalei. Într-o mână ținea un AR-180, în cealaltă un SPAS-12. Terminatorul coborî de pe capotă cu cele două arme întinse ca niște pistoale și începu vânătoarea.

Primele victime fură o pereche de veterani care ieșiseră în hol să vadă ce naiba se întâmplă. Unul din ei încă mai ținea în mână ceașca de cafea din care sorbise. Terminatorul trase nonșalant câteva focuri din arma de asalt AR și le reteză firul vieții într-o ploaie de mortar și sânge.

Sarah auzea acum zgomotul îndepărtat dar inconfundabil al focurilor de armă. Sămânța de neliniște pe

care o simțise în momentul în care se trezise crescuse acum devenind o adevărată pădure de spaime cumplite.

Terminatorul păși peste cei doi polițiști morți și își continuă drumul fără să-și încetinească mersul. Aruncă o privire în camera din care ieșiseră aceștia... goală.

Ajungând în dreptul ușii următoare, Terminatorul încercă clanța. Încuiată. Mașina uriașă se dădu un pas înapoi și izbi în ușă.

Când ușa biroului său zbură din țâțâni, omul din spatele biroului întinse disperat mâna după revolver și sări din scaun.

La distanță de un metru și jumătate era o altă ușă. O ușă deschisă. Dacă aş putea ajunge acolo, își zise polițistul. Îl văzu pe Terminator ridicând AR-180 în timp ce zbura pe ușă.

Vederea computerizată a Terminatorului îl urmări pe polițistul care se precipita dincolo de zid. În spatele ochilor lui cu infraroșii, microprocesorul Terminatorului continua să vadă ținta, urmând o traiectorie probabilă a mișcărilor polițistului, pe baza direcției și a vitezei de deplasare.

Terminatorul ridică arma și ochi într-un punct de pe perete la aproximativ doi metri de ușă și trase. Proiectilele de 5.56 milimetri străbătuseră peretele și făcură găuri mari în pieptul și în plămânii polițistului. Acesta muri foarte mirat.

Ecoul împușcăturilor se mai auzea încă în momentul în care Traxler dădu de perete ușa de la biroul lui. Sarah sări instinctiv înapoi înainte de a-l recunoaște pe locotenent.

Traxler și Sarah se priviră în ochi timp de o secundă. Expresia din ochii lui Traxler voia să spună; *Știu ce gândești, dar nu ai dreptate*. Oricum, vedea limpede pe chipul Sarei că aceasta nu era deloc dispusă să-l creadă. Traxler se mulțumi să spună numai atât:

— Rămâi aici.

Încuie ușa pe dinlăuntru, apoi ieși trântind-o ca să se închidă și o lăsă pe Sarah singură.

Polițiști alergau prin toată clădirea cu armele în mână, schimbând priviri înspăimântate între ei și punând întrebări grăbite.

Fuseseră cu toții cuprinși de panică, totuși o panică aflată sub control. Zgomotul unor focuri de armă automată în interiorul unui sediu de poliție îl făcea pe orice polițist să se gândească la tot ce poate fi mai rău. Iar acum trăiau cu toții același coșmar.

Terminatorul pășea ca un emisar al morții. Ajunsese la capătul holului și o luă la stânga. Deschidea ușile și omora polițiști într-un ritm egal, regulat.

La jumătatea coridorului, cyborgul descoperi tabloul electric general al sediului și smulse capacul din balamale.

Examinând rapid interiorul, Terminatorul descoperi cablul de alimentare de 440 volți și îl rupse imediat. O explozie de scântei și un arc electric îl învăluiră imediat pe cyborg, mergând până la capătul coridorului. Toți cei 440 de volți fură aruncați direct în circuitul electric al clădirii. Toate sursele de lumină din clădire, inclusiv cele

134 de tuburi de neon, explodară simultan, transformând haosul deja existent în incinta postului de poliție într-un adevărat infern.

Din întâmplare, Sarah stătea tocmai sub un asfel de tub fluorescent din biroul lui Traxler. Acesta explodă făcând un zgomot care o făcu să sară din loc. Încăperea se cufundă într-un întuneric care nu o ajuta deloc pe Sarah în strădaniile ei de a rămâne calmă. Împușcăturile se înmulțiseră și răsunau din ce în ce mai aproape. Acum nu mai avea nicio îndoială. Erau pentru ea. În camera arestului, Reese era tot cu cătușe la mâini când răsunară primele împușcături. Mintea lui de soldat sesiză imediat situația. Nu era cătuși de puțin surprins. Știa cine venise.

Vukovich sări în picioare și alergă spre ușă, cu pistolul în mână. Se întoarse spre celălalt polițist în haine civile și îi zise grăbit:

— Ai grijă de el, apoi dispăru în hol. Celălalt detectiv dădu din cap afirmativ și se ridică să închidă ușa. Făcând

aceasta, se întoarse cu spatele spre Reese. Asta a fost greșeala lui. Auzi apoi un zgomot prin aer și voia să se întoarcă în momentul în care Reese se izbi de el.

Capul detectivului se izbi de ușa și simți apoi genunchiul lui Reese care îi intră în piept o dată, de două ori, izbindu-l de perete. Se prăbuși suflând greu pe podea, în timp ce Reese căuta cheia ca să-și descuie cătușele. Luă apoi în grabă pistolul polițistului.

Traxler era deja în sala armelor când Vukovich ajunse la el. Făcu un schimb rapid de priviri cu partenerul său. În sinea lui fiecare gândea același lucru: Terminatorul lui Reese era aici. Dar niciunul dintre ei nu era dispus să recunoască faptul că un singur om fusese în stare să producă un asemenea prăpăd.

Traxler luă în tăcere o carabină de asalt M-16 și îi aruncă una și partenerului său. Fără un cuvânt, alergară spre holul de unde se auzeau focurile de armă și gemetele.

Terminatorul parcurgea un alt coridor și căuta ținta cameră cu cameră. Arma SPAS-12 făcu să sară în lături prima ușa. Omul-mașină examina rapid interiorul, nu găsi ținta și porni mai departe.

Ușa următoare. Aruncă în aer broasca. Explorează. Nimic. Mai departe. Modelul acțiunii era stabilit, fiind totuși suficient de adaptabil pentru a permite o reacție promptă la orice eventual obstacol sau pericol neprevăzut.

Un grup de polițiști în uniformă pătrunseră în hol și ochiră ținta care se îndrepta implacabil spre ei. Șase pistoale traseră în același timp, făcând găuri mari în pieptul, brațele și picioarele Terminatorului. Acesta le aruncă o privire, apoi trase cu AR-180 lichidându-i rapid și precis.

Pentru urechile Sarei care nu erau obișnuite cu focuri de armă, acestea păreau foarte aproape. De fapt, nu greșea foarte mult.

Cercetă cu privirea camera, căutând un loc unde să se ascundă. Nu intra în panică, își ordonă ea. Fă ceva. O amintire din copilărie îi veni brusc în minte. Întotdeauna

când voia să se ascundă de vocea mânioasă a tatălui ei, fugea în camera ei și se ghemuia în spatele.,. da, în spatele biroului ei mic alb.

În spatele biroului! Sarah alergă în spatele biroului masiv de metal și se ghemui în locul strâmt unde ar fi trebuit să fie scaunul.

Terminatorul încarcă rapid arma. Cyborgul pusese încercările unul lângă altul și le insera foarte rapid. Flăcările dansau pe pereți. Coridorul era luminat de focuri galbene.

În biroul de alături, Traxler auzi zgomotul inconfundabil al unei arme care se încarcă. Încremeni ascultând pașii care se apropiau. Un om masiv străbătea coridorul cu pași mari. Ghetetele făceau un zgomot puternic, care se auzea până în capătul celălalt. Traxler dădu de perete ușa biroului și ochi cu carabina M-16 în spatele hainei mari de piele. Ridică cu grijă cătarea spre un punct fix, exact între omoplații bărbatului și apăsă pe trăgaci.

Arma lătră sinistru când jumătate din încărcătura ei ieși din magazie. Traxler văzu că haina de piele este ciuruită și că gloanțele loviseră toate în plin; și se miră.

Se miră pentru că bărbatul se întoarse pe călcâie, fără să se clatine niciun pic și ridică arma grea într-o singură mână de parcă ar fi fost o jucărie de copil.

Obuzele îl loviră pe Traxler în stomac, în umăr și în piept, aruncându-l în cadrul ușii. Își văzu propriul sânge pe peretele din față.

Alunecă ușor spre podea. Exploziile din piept scăzură în intensitate. Auzea un vuiet în urechi.

Ultimul lucru pe care îl înțelese fu faptul că Reese nu era deloc nebun.

Vukovich se aplecă și privi fără să creadă la ceea ce mai rămăsese din șeful lui. Furia îl cuprinse imediat, făcându-l să se arunce prosteste în coridor și să-și îndrepte arma spre atacatorul lui Traxler, care tocmai se retrăgea.

— Ei, tu! strigă el mânios.

Bărbatul se întoarse și se opri, primind gloanțele ca o

felicitare.

Spre marea uimire a lui Vukovich, omul acela uriaș ridică arma și îl trimise pe lumea cealaltă.

Terminatorul porni mai departe.

Sarah tresări când auzi un zornăit puternic care rupse tăcerea care se lăsase. Cineva umbla la clanța ușii. Cineva voia să intre. Clănțănea din dinți de frică privind pe deasupra biroului. Dincolo de geamul opac al ușii se vedea o siluietă masivă. Era el. Sarah știa.

Sarah se retrase din nou sub birou. Era copleșită de spaimă. Acestea urmau să fie ultimile clipe din viața ei.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. O mână se întinse prin geamul ușii spre clanță. Ușa se dădu în lături și se auziră pași. Sarah închise ochii. Nu se întâmplă nimic.

— Sarah! strigă o voce. Era Reese.

Fără să ezite nicio secundă, Sarah alergă la el, tipând. Reese era chiar mai ușurat decât Sarah. Sarah era în viață. Misiunea, nu era ratată. O apucă de mână și alergară în hol.

Focul care izbucnise într-o singură încăpere amenința să cuprindă toată clădirea. În coridorul prin care alergau Reese și Sarah totul era învăluit în fum și se auzeau gemetele oamenilor pe moarte. Reese ținea strâns mâna Sarei ca într-o menghină, în timp ce zburau prin coridoarele și încăperile ciuruite de gloanțe. Evita holurile mari unde se aflau trupurile celor morți.

Și tot pe acolo bântuia și Terminatorul.

Reese era obișnuit cu lupta în încăperi mici și în tunele strâmte. Acesta era teritoriul lui.

Focul se întinse acum, cuprinzând întreaga clădire. Reese știa că, în câteva secunde, căldura degajată de incendiu îi va ucide pe toți cei care se află înăuntru.

Se năpusti printr-o ușă încuiată într-o magazie de aprovizionare și zări parcare prin geamul acesteia. Sparse geamul, o apucă pe Sarah și o târâ afară din fumul înecăcios. Sarah era numai pe jumătate conștientă de ceea ce se întâmpla cu ea.

Terminatorul înregistra creșterea de temperatură. Curând pielea va începe să-i ardă și va muri, lăsându-l fără înveliș. Nu era însă decât un camuflaj, așa că nu era foarte important.

Împușcăturile încetaseră. Nu mai rămăsese nimic de omorât și, cu toate acestea, nu reușise să localizeze ținta primară.

Cyborgul începu să analizeze diversele scenarii ale posibilităților ei de evadare, când îi parveni prin norul de flăcări și fum zgomotul slab al unui motor de automobil care tocmai pornea.

Cyborgul realizează instantaneu unde se afla ținta.

Aruncă arma goală și se rezezi spre intrarea din spate.

Când terminatorul ajunsese la parcare, Reese pornise deja un Pinto roșu și alerga spre șosea. Îl văzu pe Terminator stând în ușă, luminat din spate de flăcări.

— Lasă-te jos! îi strigă el Sarei.

Terminatorul ochi cu grijă, ridicând carabina de asalt AR. Luă în considerare viteza mașinii și cursa tangențială. Trase trei focuri înainte ca arma să se descarce și ținta să iasă din câmpul vizual, luând-o pe după colțul clădirii.

Reese și Sarah avuseseră noroc. Primul glonț lovise aripa din stânga, exact în spatele farului. Al doilea trecuse pe deasupra motorului. Doi centimetri mai jos și mașina ar fi fost moartă. Al treilea pătrunsese în portiera de pe partea șoferului și trecuse prin ceva moale înainte să se afunde în covorul de pe podea.

În ora care urmă, Reese continuă să conducă mașina cu concentrație maximă, luându-și numai din când în când privirea de la firul șoselei ca să vadă în ce stare se mai află Sarah. Fusesse pe punctul de a face o criză de isterie în momentul în care părăsiseră parcare și o luaseră spre Alameda, îndreptându-se spre Șoseaua Națională 10. Voia să iasă din oraș, să câștige timp. Să devină din nou stăpân pe situație. O luă pe Șoseaua nr.10 spre est, depărtându-se de coastă. Cât mai departe de trupurile fumegânde și de

oroarea aceea cu două picioare despre care Reese știa cu siguranță că va veni după ei.

Reese conducea fără lumini, nedorind altceva decât să mărească cât mai mult distanța dintre ei și măcelul de la circa de poliție. Dar după un timp aprinse farurile și încercă să imite comportamentul celorlalți șoferi de pe șosea. Sarah, care anticipase o altă cursă pe trotuare și printre mașini, își permitea acum să se relaxeze puțin. Era însă prea năucită ca să poată vorbi, așa că stătea tăcută în timp ce Reese se concentra intens asupra șoselei.

— Mă bucur mult că ești în viață, zise Reese fără să se întoarcă. Vocea îi era foarte serioasă. Ea se simți mișcată și dădu din cap, relaxându-se și mai mult, pe măsură ce șocul și adrenalina dispăreau.

— Unde mergem? reuși ea să murmure.

Reese își dădu seama că nu are nicio destinație, așa că aruncă o privire în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu-i urmărește nicio mașină suspectă, apoi deschise seiful mașinii. Printre fel de fel de fleacuri, o sticlă de medicamente, câteva ambalaje de serviciiuri, plicuri cu muștar și ketchup, găsi și o hartă Thomas Brother. Era veche și ștearsă mai mult ca sigur că nu mai era actuală, dar era, oricum, mai bună decât nimic. Căută un loc deschis. Îl găsi.

— Cel mai bine este spre sud. Poate în Mexic.

Călătoreau în tăcere, fiecare cu gândurile sale. Sarah încerca să-i lase pe Ginger și pe Matt să se odihnească în pace. Dar avea să mai dureze.

Mergeau spre sud-est pe autostrada Pomona și douăzeci de minute mai târziu o luară direct pe sud, pe șoseaua 57.

Benzina era pe terminate. La această oră a dimineții nicio stație de benzină nu era deschisă. În timp ce străbăteau dealurile de la nord de Brea, unde șoseaua se întinde printre pantele înverzite ca o panglică de argint, motorul mașinii începu să dea rateuri. Reese o luă pe primul drum care cobora în pantă mergând fără motor

până ajunseră la marginea moale a șoselei neluminate ce mergea prin canion.

Coborâra obosiți din mașină, Sarah protestând slab. Nu vedea de ce trebuie să doarmă sub cerul liber când aveau o mașină în stare perfectă.

Dar Reese știa mai bine. Și Sarah știa cel puțin atât, că e mai bine să nu-l contrazică.

Reese luă o trusă de prim ajutor și o lanternă din mașină. Apoi Sarah îl ajută să împingă mașina până la marginea unui pâlc de copaci care ascundeau o pantă lină. Cu o ultimă opintire, împinseră mașina în josul pantei în întuneric, într-un loc unde nu putea fi văzută din șosea.

Șoseaua Brea Canion Ora 3.31

Sarah îl privea de aproape pe Reese, urmărind modul în care se strecura printre tufișuri în fața ei. Un dansator luptător în zdrențe, care își balansa trupul ferindu-se de deșuri. Ochii lui scrutau spațiul aproape ca o cameră de luat vederi, fără să clipească, urmărind conturul obiectelor mai mult decât dimensiunile acestora. Era agil ca o pisică în căutarea prăzii, cu trupul puternic dar foarte flexibil și mușchi de oțel care îi jucau sub piele.

Era un adevărat soldat. Își dădea perfect de bine seama acum. Făcuse atât de des ceea ce făcea acum încât îi devenise o a doua natură. Acum credea toată povestea lui. Tot ce se întâmplase până acum – carnagiul de la secția de poliție, urmărirea inimaginabilă pe străzile orașului, coșmarul de la Tech-Noir – toate acestea erau scene aproape supranaturale. Cât timp stătuse la poliție, mintea ei se despărțise cumva de trup iar acum, simpla observare a modului profesionist în care se descurca Reese pe teren o făcu să restabilească legătura cu realitatea și s-o accepte așa cum este.

Un robot venit din viitor încerca s-o omoare. Pardon, un cyborg. Sarah se corectă în minte, ca și cum aceasta ar fi avut vreo importanță. O mașină ucigașă cu înfățișare umană lichidase treizeci de polițiști înarmați ca și când ar fi fost o combină care culcă spicele la pământ. Fusese

nimerit în plin de o mulțime de gloanțe, totuși continua să înainteze. Și singura ei apărare în fața acestui monstru era acest soldat care părea foarte tânăr și, deși se mișca cu multă siguranță, dovedind o experiență îndelungată de luptă, părea la fel de speriat ca și ea.

Ajunseseră la un canal de scurgere sub autostrada 57 care forma un fel de groapă cu fundul neted, numai bună să se ascundă în ea. Reese îndreptă lumina lanternei pe care o luase din mașină spre interiorul ascunzătorii. Pe jos era un strat subțire de apă verzuie. Sarah strâmbă din nas simțind mirosul stătut, dar coborî totuși alături de Reese, istovită. Reese se lăsă pe vine, continuând să examineze interiorul adăpostului, urmărind fascicolul de lumină al lanternei. În cele din urmă ridică privirea spre ea. Ochii lui erau acum surprinzători de blânzi. Vocea lui era o șoaptă aspră care tăie liniștea cu o asprime militară, dar și cu o nuanță de îngrijorare sinceră.

— Ești rănită?

Sarah izbucni pe neașteptate în râs, apoi deveni la fel brusc serioasă dându-și seama că ar fi avut nenumărate ocazii să primească un glonț. Se uită în jos examinându-se cu privirea. Nu se vedea sânge. Nu simțea niciun fel de durere deosebită în nicio parte a corpului.

— Sunt okay, zise ea, apoi se simți obligată să adauge. Reese... este adevărat... vreau să spun, războiul... tot ce ai spus. Era o confirmare, nu o întrebare, așa că Reese nu răspunse. Se uita acum la ea cu aceeași atenție cu care examinase mai înainte peisajul. Oare se așteaptă să fac o criză? se întrebă Sarah! Să am un acces de isterie? N-avea deloc această intenție. Se mira și ea singură, dar nu se va întâmpla totuși așa ceva, deși criza îi dădea târcoale. Acum nu avea decât o problemă cu care realmente nu se putea descurca. Nu putea să plângă. Sarei i se părea că ar fi trebuit să-i vină să plângă dacă se gândea că în viitorul destul de apropiat lumea va înnebuni în așa hal, încât milioane de oameni vor muri striviți de călcâiul inexorabil al unui descendent hidos al vreunui

Computer... Dar nu putea să plângă pentru că nimic din toate astea nu se întâmplase încă. Dar atunci, de unde a venit omul acesta care stătea acum în fața ei? Și obiectul acela... atât de înverșunat împotriva ei, omorâse zeci de nevinovați. Când simți în spate răceala cimentului, un fior încă și mai rece porni din interiorul ei în întâmpinarea celui de afară. Dacă Reese nu ar fi reușit să răzbată prin timp, acum ar fi fost moartă. Și nimeni n-ar fi știut de ce. Era absolut singură în această situație și nu-și putea permite nici măcar luxul de a apela la protecția poliției. Singură și dârdâind de frig într-o groapă în toiul nopții împreună cu un bărbat străin cu privirea tulbure, zdrențaros și murdar, un adolescent speriat, dar care se pricepea să se joace cu moartea mult prea bine pentru vârsta sa. Îi salvase viața.

Sarah îi prinse privirea și încercă să schițeze un zâmbet tremurător.

— Reese... oh, care îți este numele mic?

— Kyle.

— Kyle, continuă ea șovăitoare. Dacă nu erai tu, acum n-aș mai fi fost în viață. Vreau să... să-ți mulțumesc.

Reese își permise s-o privească în ochi. O fetișcană, își repeta el mereu în minte. O țintă care are nevoie de acoperire, adăugă el. Apoi spuse cu voce tare:

— Mi-am făcut datoria.

Sarah dădu din cap, satisfăcută pentru moment. Reese începu din nou să asculte. Se auzea o mașină. Cam la o mie de metri. Ostilă? Puțin probabil. Așteptă, pendulând între starea de tensiune și cea de relaxare. Auzi un alt zgomot. Vântul adia atât de blând și dulce aici, încât i se părea că aude cum respiră pământul. Se simți umilit. Adulmeca mirosuri de animale aduse de vânt - probabil câini, nu era sigur.

Mașina trecu huruind pe deasupra capetelor lor. Mâna lui Reese se crispă pe pistolul polițistului, apoi se

relaxă când mașina trecu fără să încetinească viteza.

Sarah tremura acum din tot corpul fără să se poată stăpâni, ca urmare a stării de șoc și a efectului aerului rece. El veni spre ea făcând o mișcare agilă și eficientă și îi petrecu brațul pe după umăr. În primul moment, Sarah se trase înapoi. Hainele lui miroseau a sudoare învechită. Dar corpul lui radia căldură. Chiar și prin treciul acela se simțea cum devine din ce în ce mai cald. Ea privi spre el recunoscătoare, dar el stătea cu ochii ațintiți în întuneric, privind undeva, departe. Nu vedea niciun fel de emoție, era numai sentimentul datoriei împlinite. Cu toate acestea și în profida mirosului neplăcut, își strecură brațele în jurul pieptului lui și se lipi strâns de el. Îi simțea trupul cum se contractă în ritmul respirației ritmice. Mușchii lui păreau niște benzi de metal încins sub piele. Poate că era și el tot un cyborg.

Un cyborg venit dintr-o lume viitoare de durere și oroare.

— Kyle, ce simți când treci prin timp?

O clipă el își opri respirația ca să se gândească la aceasta pentru prima oară.

— O lumină albă. Durere. Ca și cum te-ai împinge prin ceva ...nu știu. Poate ca atunci când te naști. Poate. Apoi ea simți că îi picură pe mână ceva așa, ca o cafea fierbinte și se trase înapoi. Apucă lanterna și îndreptă lumina spre mână. Sânge.

— O, Dumnezeu!

Reese privi în jos la sângele care i se scurgea din rană ca și când și-ar fi amintit de un vis urât.

— M-a nimerit unul.

-

Sarah nu pricepu de la bun început.

— Te-a nimerit? Vrei să spui că te-a împușcat? El dădu din cap.

— Nu e nimic grav. Nu-ți face griji.

Sarah mută fascicolul de lumină pe brațul lui. Se vedea o gaură mică în trenchi, ca o arsură de țigară, dar

toată partea de sus a brațului era plină de sânge.

— Ești nebun? Trebuie să te duc la un doctor.

— Nici vorbă.

Sarah îi descheie blând trenciul și i-l trase de pe umeri.

— Haide, scoate astea.

Reese își scoase cu grijă haina și se uită la rană ascunzându-și un oftat de ușurare. Credea că e mai rău și nu dorise să se uite.

— Vezi, a trecut numai prin carne, zise el. Sarah privi la gaura mică desenată clar pe tricepsul lui și din care încă mai curgea sânge. O bucătică de stofă bleumarin din haină intrase în rană odată cu glonțul și rămăsese acolo. Reese întoarse ușor brațul spre lumina pâlpâitoare a lanternei și Sarah văzu gaura mai mare pe care o făcuse glonțul la ieșire. Cu toată violența din ultimele câteva ore, era pentru prima oară când vedea de aproape ce poate face un glonț în carnea omului. Era și îngrozitor și fascinant. Mai mult îngrozitor.

Trebuia bandajat și ea era cea care trebuia să-l bandajeze. De aceea luase el din mașină trusa de prim ajutor. *La treabă*, își zise ea. *Încearcă să nu te gândești la nimic. Mai întâi trebuie să curețe rana.*

Asta însemna că trebuie s-o atingă. Isuse, acum totul devenise chiar prea real.

Sarah deschise trusa de prim ajutor. Bandaje, unguente, pilule, tifon, apă oxigenată. Toate astea erau bune când te zgâriai la un genunchi, nu pentru o rană împușcată. Luă un tampon și se apropie de el. Reese o urmărea fascinat și amuzat în același timp.

— Isuse, o să-mi vină să vomit. Vorbește-mi despre ceva, indiferent ce. Orice. Nu contează.

— Despre ce?

Sarei mai că-i venea să râdă. Avea câteva milioane de întrebări de pus. De exemplu... despre fiul ei. Avea un copil, așa spusese. Sau ar fi avut. Sau va avea. Sau va fi avut. Nu există timpuri gramaticale pentru această

situație.

— Vorbește-mi despre fiul meu. E înalt?

— Cam de înălțimea mea. Are ochii tăi.

Ea începu să tamponeze sângele din rană iar el se strâmbă de durere, apoi îi făcu semn să continue. Sarah continuă cât putea mai blând mușcându-și buzele și concentrându-se asupra celor ce-i spunea el ca să nu vomite peste brațul lui.

E greu de descris. Este... inspiră încredere. Are o voință puternică. Știi întotdeauna că va face ce a hotărât să facă. Tatăl meu - nu mi-l amintesc, întotdeauna l-am asemuit cu John. Știe cum să-i convingă pe oameni. Întotdeauna îl urmează, oriunde ar merge. Aș fi gata să mor pentru John Connor. Spuse ultimile cuvinte cu o voce joasă, pățimașă și ea îl crezu și își dădu seama că este în stare să aibă emoții. Fanatismul pur, total, fără discernământ al adolescentului, acea patimă pe care ea n-a fost niciodată în stare s-o simtă pentru nimeni și pentru nimic.

— Cel puțin acum știu ce nume să-i pun, chicoti ea.

Era o glumă, nu-i așa? Reese nu zâmbi și ea înțelese că nu-i ardea de glume. Era prea multă suferință în ochii lui. Sarah întrebă din nou:

— Știi cine este tatăl, ca să știu să-l țin pe loc dacă ne întâlnim din întâmplare...

-

Reese dădu din umeri,

— Nu, John nu povestea niciodată despre el, Tot ce știu este că a murit înainte de război...

— Stai, îl întrerupse Sarah. Nu vreau să știu.

Se întoarse la munca de infirmieră. El ședea liniștit, urmărindu-i mișcările degetelor care deveneau din ce în ce mai sigure. Apoi Sarah întrebă:

— John te-a trimis?

Reese întoarse capul, devenind din nou posomorât și închis.

— M-am oferit voluntar.

— Voluntar?

El se întoarce din nou cu fața spre ea.

— Bineînțeles. Ești o legendă. Era o șansă unică s-o cunosc pe mama lui John Connor. Ești eroul din spatele eroului. Făcu o strâmbătură când ea îi strânse bandajul.

— Nu-i nimic, strânge-l mai tare, zise el, apoi continuă. Tu l-ai învățat cum să lupte, cum să se ascundă, cum să-i organizeze pe alții – încă de când era copil, căci și tu trăiai ascunsă înainte de război.

Sarah ridică mâna și îi aruncă o privire confuză.

— Vorbești la timpul trecut despre lucruri care nu mi s-au întâmplat încă. Simt că înebunesc. Strânse fașa într-un nod, cu gândurile aiurea și Reese făcu din nou o grimasă. Își reveni și termină bandajul cu mișcări mai domoale.

— Te rog să mă scuzi, dar ești convins că ai găsit în mine persoana pe care o căutai?

Privirile li se împletiră. Sarah mai văzuse o dată privirea aceasta. Și nu avea nimic de-a face cu datoria. Privea direct în ea, în sufletul ei despuat de orice acoperământ. Sarah cea mică din ea scânci încet.

— Sunt sigur, zise el. Și într-adevăr era sigur... cel puțin fizic vorbind. Îndoielile lui erau de altă natură.

-

Sarah se ridică în picioare exasperată.

— Las-o-n colo, ce, arăt eu a mamă a viitorului? Sunt eu o dură? O persoană organizată? Nu sunt în stare să mi chivernisesc nici măcar banii mei.

Reese asculta mai mult tonul cu care vorbea, decât cuvintele pe care le rostea. Era același ton resemnat, învins, pe care îl auzise în vocile multora dintre cei cărora John le ceruse să riște, să înfrunte primejdia pentru cauză. Era un ton pe care el îl disprețuia, pentru că izvora din aceeași atitudine care îi împiedicase pe oameni să învingă mașinile cu ani în urmă. Această acceptare oarbă, pasivă a tot ceea ce *destinul le rezervase*. Religii întregi și filosofii subtile nu aveau altă menire decât să confere greutate

acestui ton plângăreț de învins. Asta până când John ieșise afară din cenușă cu o grenadă în mână și o aruncase sub șenilele unui H-K. Până când John a înfruntat moartea, stând între resturile în flăcări ale tancului ca să-și scoată combustibilul de care avea nevoie pentru carul lui blindat.

Prin exemplul lui, i-a convins pe oameni. Oamenii au venit la el și continuă să vină. Și când Reese crescuse destul de mare, părăsise ceata de prieteni ai străzii și i se alătură și el, fericit că poate să scape de acel patetic Dar de ce eu? pe care îl disprețuise atât de mult.

Reese oscilase tot timpul de când o cunoscuse pe Sarah între venerație și dezgust.

Își amintea informațiile în legătură cu ea. Sarah Connor era chelneriță, pur și simplu o tânără chelneriță în vârstă de douăzeci de ani care lucra numai cu jumătate de normă și, în același timp, continua să studieze. Nu dovedise până la vârsta aceasta niciun fel de talente sau calități deosebite. Semăna cu femeile acelea amărâte care scurmuau orbește în moloz, inconștiente de propria putere de a rezista sau de a-și schimba soarta. Cunoscuse multe cazuri din acestea. În momentul în care li se arată calea cea bună, devin soldați de nădejde. Poate că așa stăteau lucrurile și cu Sarah. Dar, oricum, el nu se ocupa de recrutări. Tot ce știa el era arta de a supraviețui. Se prezentase voluntar pentru această misiune, dar se aștepta să fie preferat un luptător mai în vârstă, cu mai multă experiență. Când John pronunțase chiar numele lui, se simțise măgulit, dar realizase imediat și enorma responsabilitate pe care și-o asuma. Misiunea lui avea să afecteze profund întreaga istorie a omenirii! Așa îi spusese John. Înainte de a se prezenta voluntar, Reese nu se gândise decât la bucuria de a putea executa cel mai important ordin pe care îl dăduse John vreodată și la onoarea de-a o cunoaște pe frumoasa mamă a lui John în carne și oase. Cea mai consistentă parte a misiunii îi scăpase. Totul se petrecuse atât de repede, atât de repede. Imediat ce forțele lui John capturaseră laboratorul special

pentru deplasări în timp, i se anunțase această misiune specială și își trecuse imediat numele printre voluntari. Câteva minute mai târziu fusese chemat la buncărul de comandă al lui John și fusese informat în legătură cu misiunea. Își amintea acum ce subliniasse în mod deosebit John - importanța uriașă pe care o avea executarea cu succes a misiunii și încrederea fermă că Reese va reuși. Privirea aceea plină de încredere îl pregătise mai bine pentru luptă decât tot ce îi pompau medicii în vene. Și atunci John îl îmbrățișase. Asta l-a luat prin surprindere. De John Connor nu te puteai apropia foarte ușor. După ce îi murise mama, devenise singuratic și închis în sine. Era adorat de cei pe care îi conducea, pentru că nu le cerea niciodată să facă nimic din ceea ce n-ar fi fost gata să facă el însuși; și știa întotdeauna ce trebuie făcut. Nu era apropiat de nimeni. Dar John spusese că Reese este pivotul destinului și apoi își aruncase brațele în jurul gâtului lui ca și când ar fi fost prieteni vechi. Când John se întoarce ca să se ocupe de celelalte detalii tehnice, Reese surprinse pe chipul lui o expresie de tristețe pe care știa că n-ar fi trebuit s-o vadă. Poate că încrederea pe care i-o arătase John era numai ca să-i dea curaj. Această privire îl tulburase. Acum, când se gândea la tot ce aveau de făcut el și Sarah ca să supraviețuiască, își aminti de ambele expresii ale lui John și realizează și faptul că nu apucase să primească decât extrem de puține informații înainte ca tehnicienii să-l arunce în acea clipă infinită de călătorie prin timp! După câte știa Reese, el era primul om viu transferat prin timp. Skynet construisese scheletul de metal în cadrul planului său lacom de dezvoltare și cercetare, un repertoriu geometric extensibil generat de computer de tehnologii noi. Oamenii ocupaseră laboratorul intact și tehnicienii se repeziseră imediat să cerceteze sistemul și să analizeze datele. Când și-au dat seama de ceea ce realizase Skynet în disperarea lui rațională rece, John s-a hotărât să-l înfrunte chiar cu tehnologia lui. Dar când Reese pășise pe platforma biaxială a generatorului de

câmp, nimeni nu știa exact dacă deplasarea în timp poate fi suportată de ființele vii. Ar fi putut ajunge în 1984 sub forma unui cadavru călduț, cu inima oprită din cauza unor energii imprevizibile.

— Uite ce este, Reese, spuse Sarah, eu nu-mi doresc nimic din toate astea. Și nu vreau să mă implic în niciun fel. Părul îi era încâlcit cu transpirație uscată. Hainele îi erau murdare și șifonate. Nu era o legendă. Nu era decât o femeiușcă jalnică, pe punctul de a începe să scâncească la picioarele lui fără să se poată controla.

Așadar, pe lângă faptul că trebuia s-o țină în viață, trebuia s-o țină sănătoasă și puternică. Era ceva ce îl depășea, căci nu știa cum să procedeze nici în cazul propriei persoane.

Atunci își aminti ultimul lucru pe care i-l spusese John că trebuie să-l facă. Rosti cu voce calmă și puternică.

Sarah încetă să mai pășească înapoi și înapoi ca un animal în cușcă și se întoarse cu fața spre el.

— Fiul tău mi-a dat un mesaj pe care trebuie să ți-l transmit. M-a pus să-l învăț pe dinafară.

Ea încremeni clipind din ochi, neștiind la ce trebuie să se aștepte. Reese continuă, de astă dată pe un ton ceva mai blând, care lăsa să se simtă afecțiunea cu care fusese rostit mesajul.

„Nu am avut niciodată ocazia să-ți mulțumesc așa cum se cuvine pentru toată dragostea ta și curajul de care ai dat dovadă în anii de întuneric. Nu pot să te ajut în ceea ce urmează să înfrunți, decât spunându-ți că viitorul ne este dat o dată pentru totdeauna. Am văzut omenirea ridicându-se din nou după înfrângere și am avut privilegiul de a fi acela care i-a arătat drumul. Trebuie să ne aperi victoria. Trebuie să fii mai puternică decât îți imaginezi că poți fi. Trebuie să supraviețuiești, căci altfel eu nu voi exista niciodată”.

Reese vedea cum se liniștește. Cuvintele o mângâiau ca un balsam. N-ar fi vrut să pună atât de mult din propriile sentimente atunci când le reprodusesse, dar se

pare că era bine! aveau efectul dorit.

Reese îndoii mâna. Nu-l mai durea chiar așa de tare. Oricum, nu într-atât de tare încât să nu poată suporta. Brațul își păstrase aproape 75 la sută din mobilitate.

Poate, poate că au o șansă să reușească. Dacă ar putea să rămână în câmp deschis, sub cerul liber, să nu lase niciun fel de urme, s-ar putea ascunde la nesfârșit. Ca s-o încurajeze, Reese spuse:

— Frumos bandaj de prim ajutor! Ea zâmbi obosită.

— Îți place? E primul în viața mea.

În tonul ei încă se mai simțea o umbră de ironie. Continua să respingă răspunderea care i se impunea.

Sau încerca s-o facă, cel puțin din punct de vedere emoțional. Dar o anumită componentă logică de undeva, din străfundul conștiinței ei, acceptase deja idea că va veni o zi când va face toate astea, așa cum acceptase acum gândul că civilizația va dispărea peste câțiva ani și toate ororile care vor urma după aceea.

Vor mai fi multe răni și multe bandaje. Tragedii și pierderi inimaginabile. Sarah se cutremură când văzu cu ochii minții peisajul întunecat ce se desfășura în fața ei. Îi veni în minte un cuvânt. Destin.

Era ca și când ai juca într-o piesă de teatru. Poți modifica modul de a juca, dar nu poți schimba sfârșitul! Își amintea de o piesă de teatru în care jucase pe când era la liceu. Îi plăcea foarte mult un personaj, dar acesta murea invariabil în actul al treilea, seară de seară. Și își amintea cât de nefericită era. Ar fi vrut ca măcar o dată, boala personajului să nu fie fatală. După aceea nici nu ia mai plăcut să joace teatru și nu-i plăcea nici ideea de destin, ca atare.

Pe deasupra capetelor lor trecu huruind alt vehicul. Un camion lung, cu un motor Diesel foarte zgomotos. Reese observă că abia se mai ținea pe picioare.

— Încearcă să dormi puțin. În curând se luminează de ziuă.

Sarah se așeză lângă el, cu spatele spre cimentul

rece. Tensiunea creată între ei încă mai plutea în aer și el își trecu brațul pe după umerii ei.

Timp de o clipă, Reese își puse întrebarea dacă nu cumva suferă de un șoc ca urmare a deplasării în timp, căci avea senzația că ceea ce trăia el acum fusese existența lui dintotdeauna, iar ea fusese întotdeauna cu el.

Sarah era epuizată. Trebuia neapărat să doarmă și era pe jumătate adormită când Reese tresări auzind greierii. Asta o făcea să se simtă mai în siguranță. Își dădea seama că, deși Reese trebuia să fie și el mort de oboseală, s-ar fi trezit imediat ce s-ar fi apropiat cineva sau ceva. Era un om ciudat, mereu hăituit. Își dădu seama că Reese probabil nu mai auzise niciodată un greiere. Faptul că îl știa acolo, lângă ea, o făcea să se simtă calmă și senină, în pofida coșmarului prin care tocmai trecuse. Când îi vorbea cu voce dulce, se simțea mângâiată și protejată. Voia să-l mai audă vorbind.

— Mai vorbește-mi despre locul de unde vii. Am să adorm mai repede.

— Foarte bine, zise el. Ziua trebuie să stai ascuns, dar noaptea poți să umbli. Vânătorii-ucigași folosesc infraroșii, așa că tot trebuie să fii cu băgare de seamă. Mai ales la antene. Dar nu sunt prea deștepți. John ne-a învățat cum să aruncăm cu praf în ei. A devenit mai greu când au apărut Infiltratorii. Iar Terminatorii sunt cei mai noi. Cei mai răi.

Sarah simțea că plutea, că se contopea cu el când începu să-i povestească despre un loc cu zgomote și flăcări, cu cenușă albă și ruine înghițite de foc, patrule robot luminate de lună care lansau raze nimicitoare și jeturi de plasmă în nefericiții supraviețuitori ce scormoneau prin ruinele orașelor moarte în căutarea unor cutii de conserve necarbonizate, oase înnegrite și mașinile vânătoare de oameni năvălind cu trupul lor de crom-nikel în grupulețele de oameni ca niște rechini cuprinși de furia foamei.

Reese încă mai vorbea când Sarei i se închiseră

pleoapele. Capul ei se rezema de umărul lui. Reese nu-i vedea decât creștetul capului, astfel că nu-și putea da seama dacă a adormit sau nu. Își continuă relatarea, care nu avea nicio structură narativă, ci era alcătuită numai din imagini răzlețe, desprinse din cronologia lui personală – fragmente de luptă și tehnici de supraviețuire, anecdote, felii de viață din secolul douăzeci și unu.

Ultimul gând conștient al Sarei înainte de a adormi fu bizar – abia mai târziu și-a reamintit de el. Avea senzația că Reese vorbește foarte poetic, ca un recitator ambulant care reușește să transmită imaginile clar cu un limbaj bolovănos și o construcție sintactică stângace. Dacă s-ar fi născut în altă viață și în alt timp, ar fi putut fi artist sau compozitor dar aceste imbolduri care nu serveau rațiunii supreme – supraviețuirea, erau complet eradicate și se manifestau acum numai sub forma unor vagi urme în vivacitatea descrierii sale.

Convingerea ei că Reese era un soldat cu suflet de poet avea să revină mai târziu, combinată însă cu o disperare tristă.

Cuvintele lui Reese ajungeau din ce în ce mai greu la ea, pe măsură ce se cufunda mai profund într-un somn binefăcător și regenerator, trezind în catacomba întunecoasă a visurilor ei imagini pe cât de uluitoare, pe atât de suprealiste.

Se făcea că e lumină. O lumină strălucitoare, clară, ca soarele, care alungă întunericul nopții, se prelinse pe marginea sfărâmurilor de beton formând urme ascuțite ca lama de brici. Se făcea că suflă și vântul direct în jos și se auzea un geamăt surd, ca al metalului muribund, iar ea înțelegea că era un motor sau mai multe motoare cu reacție.

Suflarea vântului mătura mormanele de cenușă scoțând la iveală grămezi de oase. Cenușa era suflată din orbitele goale ale craniilor și reflectoarele aruncau umbre lungi deasupra lor. Mașina arăta ca o uriașă viespe cromată, numai că acolo unde ar fi trebuit să fie aripile, în mijlocul toracelui, erau două tunuri turbojet, îndreptate

direct în jos. Obiectul acela plana în aer și cobora din când în când, explorând terenul pe frecvențele vizibile și pe infraroșii. Apoi se înclină, și luă viteză ca un elicopter Aircobra. Tunul trase o dată într-o clădire nimicită de flăcări, apoi se retrase în nacela de sub pânțelele mașinii, în timp ce aceasta continua să patruleze.

Un kilometru mai departe, pe terenul distrus, o altă mașină se lăsa la pământ, sprijinindu-se pe niște picioare hidraulice ca de insectă. Ateriza în ceva ce părea să fie un depozit sau loc de parcare. Mai multe mașini de vânătoare-ucidere, semănând cu niște tancuri, erau aliniate sub reflectoarele cu infraroșii. Tunuri automate de douăzeci de metri lungime făceau de pază, așezate pe piloni înalți de beton. Luminile farurilor măturau întunericul.

După ce mașina zburătoare de vânătoare-ucidere s-a îndepărtat, se putea ieși din ascunzători! În uniformele lor pestrițe în două tonuri, soldații se confundau aproape total cu peisajul înconjurător gri pe gri, negru pe negru.

Conducătorul grupului stătea lungit pe o lespede de beton și privea printr-o lunetă fixată pe fața lui. Era un ecran video cu imagine intensificată pe care terenul apărea luminat ca ziua. O strălucire verzuie îi lumina chipul. Era Reese. Sudoarea îi curgea pe față lăsând dăre în stratul de praf și cenușă. Era murdar și nu se bărbierise de mult. Niciunul din oameni lui nu arăta mai bine. Purtau cu toții căști și se auzeau în permanență un murmur de voci din aparatele de radio prin care comunicau cu celelalte unități din zonă.

— Yankee unu-trei către baza de foc Echo-nouă!

— Vorbește Yankee unu-trei. Ce ai de raportat?

— Am încheiat cercetarea la cota trei mii. N-am descoperit prea mult. Am nimerit peste niște tipi la piață. Nu sunt înregistrați, dar au marfă de schimb.

— Ce fel de marfă?

— Conserve, niște unelte și benzină. Au nevoie de adăpost și muniții doi-doi-trei.

— Aici Roger unu-trei, trimite-i încoace.

— Venim. Cercetașii noștri au probleme, așa că închei transmisia.

— Roger unu-trei...

Murmurul vocilor în căști continua fără întrerupere. Erau rapoarte ale patrulilor din toate sectoarele învecinate, echipe de geniști în căutarea mașinilor de vânătoare-ucidere pentru a le demonta sau a le disloca elementele esențiale, o echipă numeroasă de recunoaștere în zona opt, o unitate sus, în munți, lângă buncărul douăzeci și trei de pe fosta Șosea Mulhollanti cerea să i se trimită mecanici care să le ajute să demonteze tunul de pe o mașină de vânătoare-ucidere.

Cineva anunța că avusese o ciocnire cu un grup de terminatori seria 600 îmbrăcați în uniforme ca ale lor. Avuseseră de suferit pierderi, și cercetașul lor, câinele de vânătoare, pierise.

Și așa mai departe.

Reese semnală o mișcare și unitatea coborî printr-o gaură de acces ascunsă de ruine pe o scară care mergea în jos. Sarah îi urmări cu ochii minții cum coborau îngrijorați sub pământ, tot mai jos, luminându-și drumul cu lanterna. Ajuns la patru nivele sub pământ, Reese bătu cu vârful armei într-o ușă de oțel grosolan sudată. O dată. Apoi încă de două ori. Și încă o dată. O plăcuță mică de oțel se dădu la o parte și în crăpătura formată se ivi ochiul unei santinele.

Ușa clănțâni și se deschise înainte ca el să termine parola.

Reese pătrunse în încăpere. Fu izbit de valul de căldură, de mirosul de fum și de trupuri umane. Trei sentinele înarmate stăteau cu armele ridicate. Reese întinse mâna ca să se lase mirosit de câini de pază – un lup și un doberman. Probabil creaturile cel mai bine hrănite din bază. Câinii dădură din coadă, așa că Reese putu să-și continue drumul. Era o ființă umană.

Santinelele se dădură înapoi, relaxându-și mâinile în care țineau armele, Westinghouse M-25. Echipa lui Reese

pătrunse înăuntru, se înregistrară la aparatul de pontaj, apoi se dispersară în labirintul încăperilor.

Baza de atac E-9. Cândva fusese nivelul D, al parcajului de sub Centrul de divertisment ABC din Century City. Acum era parțial distrus și servea de adăpost unui mare număr de soldați, copii, căutători de gunoaie, bolnavi, muribunzi și o mulțime de șobolani.

Sarah avea impresia că îl însoțește pe Reese, ca și când acesta i-ar fi fost călăuză. Treceau pe lângă chipuri vlăguite, hăituite, ai căror ochi sclipeau apatic, fără să înregistreze trecerea lor pe acolo. Erau îmbrăcați în zdrențe jerpelite, straturi de îmbrăcăminte alcătuită din piese răzlețe cu câteva numere mai mari sau mai mici, haine sau veste tăiate grosolan din covoare sau perdele, legate cu bucăți de sârmă multicoloră. Fețele lor erau palide și chinuite, ochii ieșiți din orbite. Numai copiii păreau veseli, scurmând în gunoaie ca să prindă șobolani pentru supă.

Pretutindeni în catacombe licăreau focuri pe care se gătea și de pretutindeni ieșeau chipuri din întuneric ca niște stafii, bărbați și femei din care se părea că sufletul zburase. Locuiau în caroserii de automobile, în pubele și containere de gunoi răsturnate pe o parte, sau pur și simplu în spatele unui cearceaf zdrențuit atârnat pe o sârmă. Pe fețele unora dintre oamenii mai bătrâni se vedeau cicatrici de arsuri suferite în timpul războiului, carnea se umflase și se bășicase. Se auzea un geamăt stins care venea de undeva din întuneric, iar dintr-o nișă din apropiere se auzea zumzetul monoton al tânguielilor unui nebun, repetate la nesfârșit. Era ca un drum prin infern și Sarah se simțea sfâșiată între dorința de a pleca cât mai repede de aici și nevoia imperioasă de a ușura în vreun fel suferința aceasta deznădăjduită. Îi venea să se ducă la ei și să-i strângă la piept. Mai ales pe acești sărmani copii născuți după războiul nuclear. Dar Sarah era pentru ei un fel de stafie, o persoană inexistentă, căci priveau direct prin ea. Ea nu era acolo. Nu încă.

Reese și Sarah se apropiară de un grup de oameni adunați în jurul unei stații de emisie, sub o lumină fluorescentă strălucitoare. Reese salută când trecu pe lângă ei. Pe unii îi cunoștea, pe alții nu. Erau câțiva căpitani, doi maiori și un bărbat care ședea cu spatele spre ei, flancat de gărzi. Purta o beretă neagră cu stelută de general prinsă într-o parte. Numai un singur bărbat în armata amestecată de gherilă care împânzea pământul purta o astfel de beretă neagră.

John venise la această bază de atac în noaptea precedentă ca să organizeze un raid asupra fabricilor automate din vecinătate. Se știa că Skynet producea tunuri cu plasmă pe care le utiliza la Reperele Șapte și Opt. Era vorba de un raid de amploare, care urma să aibă loc peste trei zile. Reese îl aștepta cu nerăbdare. Unul dintre locotenenți spusese că s-ar putea ca Reese să fie transferat la unitatea personală a lui Connor și John însuși îi adresase câteva cuvinte imediat după sosire. Fusesse o întâlnire bizară. Reese avusese impresia că John Connor îl privește într-un fel mai deosebit, cu o atenție aparte, altfel decât pe un ofițer oarecare. Totuși Reese nu reuși să citească nimic în ochii lui Connor.

— Bine, sergent Reese, îi spusese generalul și se întorsese cu spatele. Așa era întotdeauna cu John și deși Reese servise sub comanda lui în mai multe acțiuni, bărbatul acesta rămânea o enigmă.

Acum, înconjurat de statul său major, John coordona câteva ofensive de importanță majoră în întreaga lume prin intermediul unității lui mobile de telecomunicații.

Lui Reese i se spusese că, de fapt, folosesc chiar canalele sateliților lui Skynet, știind că dușmanul ar fi distrus imediat orice instalație elaborată de oameni, dar nu-și putea permite să-și distrugă propriul sistem global de relee. Reese nu înțelegea prea bine cum e cu pirateria aceasta în telecomunicații, dar, oricum, nu era treaba lui.

Sarah îi văzu pe bărbații aceia adunați unul lângă altul în jetul de lumină. Văzu și silueta cu beretă neagră, în

momentul în care doi dintre adjuncții săi se dădură într-o parte. Era cu spatele la ea. Umerii lui largi erau lăsați în jos, trădându-i îngrijorarea, însă mâinile făceau gesturi sigure indicând pe hartă acțiunile ce urmau a fi executate. Îi auzea vocea, dar nu distingea cuvintele. Ar fi dorit ca el să se întoarcă. Dar adjuncții se mișcau împreună, așa că îi blocau din nou vederea. Vru să se ducă spre el, dar ceva o împiedica. Era ceva ce nu trebuia să vadă. Reese merse mai departe și găsi un loc unde să se poată odihni câteva ore: o canapea de piele pe jumătate arsă. Își desfăcu catarama centironului, își dădu jos arma de pe umăr și și-o puse pe genunchi, ținând mâinile deasupra ei.

— Aceasta este iubita mea și cea mai bună prietenă a mea, zise Reese către Sarah. Întotdeauna dormim împreună.

Sarah se așază pe canapea lângă el. Reese se lăsă pe spate, cu trupul ca de plumb. Deschise fermoarul de la un buzunar și scoase de acolo un pătrat de plastic neted, mic. Era o fotografie polaroid boțită, dar nu vedea ce reprezintă. În timp ce Reese o studia, privirea lui deveni blândă și intensă.

Reese ridică privirea în sus când auzi că ușa de siguranță este deschisă și închisă apoi din nou. Venea încă o patrulă, vizibilă în depărtare sub jetul palid de lumină fluorescentă. Doi cercetași. Câinii le mirosiră mâinile. Apoi un al treilea om pătrunse în încăpere înainte ca sentinelele să apuce să închidă ușa. Era cu un cap mai înalt decât ceilalți și purta ceva voluminos sub poncho-ul său cenușiu ponosit.

Câinii începură să latre furioși la el. Sentinelele alergau să-și ia armele. Unul din ei strigă:

Terminator! Terminator!

Reese rămase încremenit o fracțiune de secundă, timp în care Terminatorul își aruncă de pe el poncho-ul și ridică arma RBS General Dynamics-80 în poziție de tragere. Arma lătră scurt și buncărul fu inundat de lumină.

Reese apucă prețioasa fotografie cu dinții ca să-și

elibereze mâinile și alergă la locul acțiunii.

O serie îngrozitoare de pulsuri de plasmă iluminară orbitor interiorul, când Terminatorul împrășcă aerul cu focul mortal. Loviturile erau însoțite de țipete și gemete, sirenele începură să sune înnebunite, în mijlocul aceluia iad de fum și foc Terminatorul se mișcă inexorabil spre centrul de comandă. Connor dădea ordine grăbite, focurile de ripostă jucau frenetic în jurul Terminatorului. O parte din muniții explodă. Scena fu completată cu o minge mare de foc care venea rostogolindu-se pe sub tavanul scund.

Reese se trântise la pământ, în spatele unui morman de dărâmături în flăcări. Se rostogoli gemând de durere să-și apuce arma. Fotografia căzuse alături și luase foc arzând împreună cu alte rămășițe. Sarah se uita la Reese care urmărea cu privirea fotografia arzând și părea îngrozit când aceasta fu mistuită de flăcări.

Acum nu mai erau decât impresii vagi. Gemete. Zgomot de pași care alergau. Arcuri voltaice care luminau fumul ca niște blitzuri. O fetiță de șase ani care plângea în mijlocul acestui haos. Căinii care urlau și schelălăiau. Unul din ei, lupul, scâncea și își mușca spatele unde blana îi luase foc.

Și în mijlocul acestei scene apocaliptice o siluetă care înainta fără oprire cu ochii roșii și cu o armă care scuipa moarte. RBS-ul descria semicercuri largi iar acum țeava ei masivă era îndreptată chiar spre Sarah. Simți un gol în stomac, știind că nu se poate mișca suficient de repede. Privea paralizată la el, înainte să tragă. O microsecundă care se dilată devenind o realitate. Ochii roșii erau ațintiți asupra ei. Apoi, o lumină albă, orbitoare, îi transformă întreaga existență într-un fel de ceață.

Visul nu mai avea unde să continue, așa că se opri brusc, ca ultimul cadru al unui film care trece prin proiector.

Sarah mormăi prin somn, trezindu-se pe jumătate și se lipi de Reese, căutându-i căldura corpului. Apoi adormi din nou adânc, de astă dată fără vise.

Reese o simți pe Sarah mișcându-se și se trezi brusc. Își dădu seama că fusese cuprins de toropeală și făcu la repezeală câteva exerciții mentale pe care le practica întotdeauna când trebuia să rămână treaz în timpul patrulării. Afară, cerul începea să se lumineze. Probabil că vorbise foarte mult. Își dădu seama că spusese într-o oră mai multe cuvinte decât în ultimii doi ani de viață. De ce istorisise atâtea detalii în legătură cu atacul asupra buncărului acela nu putea spune. Din punct de vedere militar, fusese un fapt destul de comun. Încercase să-i dea o imagine completă despre lumea anului 2029. Poate că și fotografia făcea parte din această imagine. Combinația între fotografie, Terminator și prezența lui John acolo, poate că aceste elemente erau menite să confere mai multă veridicitate tabloului.

John îi dăduse de fapt fotografia cu un an înainte, când erau amândoi la pământ, înfruntând un atac foarte asemănător cu acesta și când pământul se cutremura de șocul bombelor de plasmă care aruncau asupra lor o lumină artificială intermitentă; John scosese din buzunarul uniformei un portofel de piele de dinainte de război și din acesta o fotografie polaroid. Ce însemna aceasta și de ce trebuia Reese să poarte la el fotografia, asta, John n-a spus niciodată și rămăsese și acum tot un mister. Reese recunoscuse chipul imediat, bineînțeles, căci erau o mulțime de fotografii ale Sarei Connor peste tot. Unii soldați le purtau cu ei în luptă ca să le poarte noroc. Dar să ai un polaroid original însemna mult mai mult.

O purtase de atunci întotdeauna cu el, chiar și în misiunile primejdioase în care risca să se ude până la piele sau chiar mai rău.

Ca urmare, fotografia i se întipărise în memorie, deși imaginea în sine rămânea enigmatică. Părea că este așezată într-un fel de vehicul. Nu era suficient de bine prins în cadru ca să-l poată identifica. Avea părul altfel pieptănat decât acum, deși părea să fie cam la aceeași vârstă. Poate ceva mai în vârstă. Era mai scurt și prins cu o

cordeluță. Trăsăturile feței păreau puțin obosite, dar ceva din poziția maxilarului sugera putere interioară și ochii lăsau impresia unui profund calm lăuntric. Pe buze i se vedea un zâmbet abia schițat. Poate zâmbea unei amintiri. Dar efectul general era sumbru. Cerul întunecat nu făcea decât s-o amplifice. Mai era ceva în spatele ei care nu se distingea prea bine. Lui Reese îi trebui destul de mult timp ca să-și dea seama că e vorba de umărul și coastele unui câine. Probabil un câine lup, judecând după dimensiuni și culoarea blănii.

Când ajunsese la episodul cu Terminatorul care intrase în buncăr în timp ce el privea o fotografie, omise se să-i spună că era portretul ei. Se jenase să-i spună, ca să nu aibă aerul că avusese premoniții în legătură cu ea.

Se gândi la explozia care îl buimăcise și la faptul că prima imagine pe care o văzuse când ochii își recăpătaseră capacitatea de a se concentra fusese fotografia ei care ardea alături. Când arde, o fotografie polaroid se îndoaie, se răsucește și se deformează, deși imaginea mai rămâne un timp vizibilă, schimbându-se însă tot mai mult.

Privi în jos, la Sarah cea adevărată care dormea acum pe genunchi lui, cufundată într-un somn agitat. Avea o senzație ciudată de imagini suprapuse când se uita la trăsăturile ei – parcă mai văzuse undeva chipul acesta. Ca și atunci când memora o hartă militară pentru o viitoare misiune și, ulterior, când se târa pe terenul real, imaginea abstractă se suprapunea cu cea concretă.

Pregătirea pentru un eveniment se transforma în acel eveniment.

Trase în piept aerul rece al dimineții. Soarele lumina cimentul cenușiu al canalului făcându-l să pară alb.

Sarah se mișcă prin somn și mormăi ceva. Stătea cu fața întoarsă în sus, spre el, destinsă într-un somn nevinovat. Urmări liniile simple ale geometriei chipului Sarei. Deși fața îi era umflată de somn, era relaxată, un obraz lipit de cămașa lui murdară și deși expresia ei era departe de a fi nobilă, era, totuși, frumoasă. Îi urmări linia

nasului cu vârful degetului, apoi coborâ blând de-a curmezișul buzelor. Buzele cedară imediat sub atingerea lui. Nu mai atinsese niciodată ceva atât de gingaș în toată existența lui nefericită.

Avu senzația că cineva îi învârte un cuțit în piept. Respirația i se accelerează și mâinile începură să-i tremure. Reese simțea dureri în tot corpul, dar nu-i păsa. Un cârcel nesuferit i se pusese în gamba stângă. Îl ignoră. Îi amorțise brațul pe care se odihnea Sarah, îi era ciudă.

Sarah era în brațele lui dar nu putea s-o simtă decât pe jumătate.

Îi luă gingaș un fir de păr de pe obraz. Sarah strâmbă din nas și căscă. Îi simți respirația caldă, dulce. Reese își impuse să se liniștească. Sarah deschise ochii și se uită la Reese.

— Am visat...niște câini, zise ea, oarecum uimită. Visul îi reveni în minte ca un vălmășag de umbre înspăimântătoare.

— Ți-am povestit despre ei. Îi explică el. Noi îi folosim ca să-i depistăm pe Terminatori.

La auzul cuvântului Terminatori, Sarah se trezi complet și în memorie îi reveni măcelul prin care trecuse noaptea trecută.

— O, Dumnezeule, zise ea. Dar nu era o rugăciune.

-

Șoseaua Brea Canion Ora 9.02

Reese și Sarah se urcară pe rambleul șoselei cu două benzi. Păsările zburau pe deasupra capetelor lor, apoi se ascundeau în tufișurile de la capătul păduricii din spatele lor.

O ceață subțire întindea văluri străvezii deasupra câmpului dincolo de rambleu. Aerul era greu de mirosul umed al frunzelor și al florilor.

Reese o luă pe Sarah de mână și porniră spre sud. Dealurile presărate cu tufișuri care se înălțau la numai câțiva metri de șosea îi făceau să se simtă în siguranță. Pe partea cealaltă, rambleul ajungea în Autostrada rapidă 57

care mergea paralel cu șoseaua. Huruitul mașinilor și al camioanelor ajungeau din când în când până la urechile lor. Se aflau într-o mică depresiune nelocuită, acoperită cu stejari pitici între Diamond Bar și Brea. În depărtare se vedea un alt rând de dealuri presărate cu sonde petroliere și pompe care se mișcau încet. Reese se opri la marginea unei rampe.

— Ne trebuie o mașină, zise el. Trebuie să fim mereu în mișcare. Arată apoi spre autostrada de deasupra lor.

Unde duce asta?

Sarah consultă harta. După ce trecu de pe o pagină pe alta ca să vadă ieșirile și schimburile de direcție de pe autostradă, răspunse:

— Putem ajunge pe autostrada nr. 5 și să mergem spre sud.

Reese nu avea habar unde se află și nici nu-i păsa. Tot ce dorea el era să fie cât mai departe de acel 800. Când o Toyota bleumarin apăru la curbă, Reese scoase pistolul. Înainte să poată păși pe șosea Sarah interveni și zise:

— Lasă arma. Îi trase cu amândouă mâinile brațul în jos. Apoi se întoarse spre șosea, întinse brațul înainte cu degetul mare ridicat în sus.

Apropiindu-se, mașina încetini, apoi urcă rampa și accelerează. Pasagerii, doi adolescenți, le strigară fel de fel de obscenități în timp ce șoferul, un bărbat cu înfățișare dură și pălărie mare pe cap, apăsa pe claxon.

Reese voi să ridice din nou pistolul, însă Sarah îl opri, asigurându-l:

— Crede-mă, procedeul acesta dă rezultate, zău așa.

Reese nu înțelegea ceremonialul cu degetul mare ridicat în sus, dar se hotărâ să-i acorde încredere. La urma urmelor era Sarah Connor.

Trei minute mai târziu, un furgonet mare, Chevrolet cenușiu închis apăru la curbă și opri apoi la începutul rampei. Sarah și Reese se apropiară de mașină.

— Puteți să ne luați și pe noi? întrebă ea cu cea mai

dulce voce a ei. Un cap ciufulit, o barbă mare și o gură rânjind, se iviră prin fereastră.

— Sigur că da, dar merg numai până la Irvine, să știți,

— E perfect, zise Sarah recunoscătoare. Reese o ajută să se urce în spate, între două cauciucuri uzate, un sac cu rufe murdare și o cutie de scule ponosită. Reese era bucuros că procedeul ei dăduse rezultate, căci la următoarea mașină ar fi procedat după metoda lui.

Hotel Panama Ora 9.22

Terminatorul verifica starea de funcționare a mecanismelor sale interioare. Întreaga coloană de date trecea în infraroșu trimisă prin microlentilele din orbitele sale. Avariile interne erau nesemnificative. Dispozitivele de etanșare ale șasiului erau intacte. Numai învelișul exterior din carne fusese avariat serios.

O fâșie de scalp fusese smulsă lăsând să se vadă metalul cromat acoperit cu o crustă de sânge închegat. Pielea obrazului atârna smulsă și cablurile care puneau în mișcare maxilarul inferior străluceau în lumina slabă. Trupul cyborgului era plin de vânătăi și leziuni, unele dintre ele putrede din cauza cangrenei. Sistemul circulator se blocase în momentul în care fusese avariata mica pompă ce menținea presiunea în vase. Terminatorul cususe sau lipise cele mai grave leziuni și astupase găurile de gloanțe care îi ciuruiseră trupul. Dar carnea nu se vindeca, în cameră era un miros puternic de descompunere. O mulțime de muște urcaseră de la lăzile de gunoi din alee și intraseră pe fereastra deschisă.

Terminatorul era numai vag conștient de acest asalt al insectelor. Alunga numai din când în când câte o muscă dacă îi intra în orbită și îi obtura vederea. În rest toate se ospătau copios în toate plăgile pe care Terminatorul nu se sinchisise să le curețe sau să le repare.

Terminatorul calculează rezervele de energie internă care îi rămăseseră. Consumul fusese foarte mic, sub 0,013,

mai puțin de o miime din întreaga rezervă.

Acolo unde ar fi fost locul inimii, protejată de un subansamblu super-rezistent, în interiorul toracelui din hiperaliaj se afla celula de energie nucleară. Ea furniza puterea necesară pentru a pune în funcțiune cel mai sofisticat sistem de pârgă hidraulice și servomotoare care fusese construit vreodată, o cantitate de energie suficientă pentru a asigura iluminatul unui oraș de dimensiuni mai mici timp de o zi întreagă. Era proiectată să-i ajungă pentru multă vreme Terminatorului, mai ales dacă perioadele de activitate deosebit de intensă alternau cu altele, în care se foloseau proceduri de conservare a energiei.

Când Terminatorul trecea pe consumul economic, surplusul de energie era depozitat și conservat în celule speciale. Dacă în torace s-ar fi făcut o breșă și aceste rezerve de energie ar fi fost distruse, Terminatorul ar fi putut fi oprit. Dar toracele lui era din cel mai dur aliaj care fusese turnat vreodată.

Terminatorul putea funcționa cu toată energia, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, timp de 1095 de zile. În această perioadă ar fi avut cu siguranță ocazia, ca și acum, să funcționeze pe consumul economic, când puterea era redusă la 40% din valoarea nominală. Sistemul optic se comuta numai pe vederea infraroșie. Pompele își reduceau ritmul și presiunea din sistemul hidraulic scădea cu 40%. Puterea era depozitată în celule speciale și conservată. În condiții în care operase ca până acum în cadrul misiunii sale, Terminatorul putea funcționa la infinit, putea învinge orice forță care i se opunea, îndeplinindu-și misiunea de eliminare a țintei pentru care fusese programat. Apoi ar fi rămas neprogramat, trecând prin războiul nuclear devastator provocat de Skynet și ducându-se apoi la meșterii care îl lucraseră ca să-l programeze din nou. Terminatorul urma să mai rămână aici mult, foarte mult timp.

Muștele care se hrăneau copios din carnea lui în

putrefacție, ar fi fost foarte fericite să audă asta.

Autostrada 5 Sud Ora 9.57

Furgoneta pătrunse pe autostrada 5 și încetini viteza din cauza circulației foarte dense. Zgomotul vehiculelor îl pusese pe Reese în alertă. Erau înconjurați de mașini furgonete și camioane cât vedeai cu ochii. Se apropiau de Tustin și pe ambele laturi ale autostrăzii cu opt benzi se înălțau construcții cu trei până la șase etaje, din beton și sticlă, majoritatea fiind bănci - case de credit sau de împrumut. Orange Country era o metropolă prosperă și extrem de conservatoare. Deși orașele din jur aveau, nume exotice ca Villa Park, Orange, Placentia și Yorba Linda arătau toate la fel.

Reese nu reușea să asimileze tot ce vedea, era prea mult... prea mult.

Circulația începuse să se ușureze și furgoneta lor luă viteză. Clădirile cedau treptat locul celor câteva pâlcuri de portocali care mai rămăseseră în Orange Country (Ținutul portocalilor). Sarah privi în zare și văzu că se apropiau de un șir de eucalipti. Își aminti dintr-odată că de cealaltă parte a perdelei de eucalipti se afla baza maritimă El Torro. Dacă va avea nevoie cumva de un batalion de marinari... dar apoi își aminti de masacrul de la secția de poliție.

Aruncă o privire spre Reese. Nu era decât un om, nu mai în vârstă decât ea, deși ochii lui păreau mai bătrâni. El singur o salvase de la o moarte sigură. O dată și încă o dată. Un băiat dur, cu un nemaipomenit simț al datoriei.

Dar așa cum stătea acum pe podeaua furgonetei, părea că se micșorase, arăta ca o fantomă fragilă și vulnerabilă, lipsită de consistență materială.

Furgoneta încetini, plasându-se pe banda de ieșire de pe autostradă. Sarah privi în jur și constată că ieșeau de pe autostradă pe șoseaua Sand Canyon.

Furgoneta intră la o stație de benzină de la poalele rampei de ieșire. Șoferul le strigă binevoitor: - *Capătul liniei!*

Hotel Panama Ora 10.05

Rodney împinse căruciorul scârțâitor afară din baia de la capătul coridorului și mormăi ceva când stomacul lui voluminos se plie ca un acordeon ca să se aplece să ridice cartonul pe care scria DEFECT și care căzuse de pe ușă. Îl aruncă pe cărucior, unde alunecă printre sticlele de dezinfectant și detergent. Rodney reaprinse o țigară fumată pe jumătate, apoi trase sălbatic din ea, suflând fumul de jur împrejurul capului, ca să alunge mirosul acru al substanțelor dezinfectante și pentru curățenie.

Rodney bătu neglijent la ușa 202 și o deschise imediat. Jasmine îi zâmbi pe deasupra unghiilor date cu roșu care nu se uscaseră încă. Adevăratul nume al Jasminei era Bob Hertel dar pe Rodney îl obseda imaginea picioarelor lui când păsea pe trotuarul din fața hotelului. Tocurile înalte făceau ca gambele să capete realmente o formă sculpturală. Pe Rodney nu-l interesa cum își făcea rost de bani, principalul era că-i plătea chiria. Jasmine purta un combinezon lung și stătea în mijlocul cămăruței de opt pe unsprezece, fredonând un cântecel și luându-l peste picior ca de obicei pe Rodney. Dar el era obișnuit. Mătură repede și ieși afară.

Când ajunse la 103, înțelese că treaba se încurcase. Mirosul era slab dar inconfundabil. Tot ce putea face era să și spună în sinea lui: *N-o! futu-i mama ei de treabă, numai să nu mai fie încă un mort. Ar fi deja doi pe luna asta, cu o grămadă de copoi peste tot și toate fetele or să țipe și or să arunce cu pensetele de sprâncene după mine.* Zicându-și că ar fi mai bine să rezolve totuși treaba, bătu la ușă. Auzi scândurile podelei scârțâind, deși, ușa nu se deschise. Bătu din nou, apoi spuse:

— Ei, băiatule, ce dracu ai acolo, o pisică moartă? sperând ca acesta să fie adevărul.

Terminatorul își aranja lucrurile pe care le luase din apartamentul Sarei pe patul plin de ploșnițe când o bătaie în ușă îl făcu să se comute imediat pe starea de alertă. În 1,7 secunde revolverul magnum 375 era în mâna lui, armat

și îndreptat cu țeava spre ușă, către persoana care se afla de cealaltă parte a ei. Întrucât stabilise, judecând după vocea subiectului, condiția sa fizică și comportamentul pasiv – nu încerca în niciun fel să intre în cameră – că omul în cauză nu reprezenta o amenințare, Terminatorul nu trase prin ușă. O astfel de acțiune ar fi pus în primejdie securitatea bazei lui de operații, așadar nu era o opțiune viabilă. Pe ecranul interior apărură o listă de răspunsuri verbale posibile.

Nu;

DA

Nu ȘTIU

REVENIȚI vă ROG MAI TÂRZIU PLEACĂ

DU-TE LA NAIBA

DU-TE LA DRACU nătărăule!

Ultimul răspuns începu să clipească intens, astfel că Terminatorul pronunță destul de tare ca să poată fi auzit prin ușă:

— Du-te la dracu, nătărăule.

— Du-te tu, cretinule, răspunse Rodney și împinse mai departe căruciorul spre capătul coridorului.

În camera invadată de mirosul fetid, Terminatorul își curăța cu peria orbitele în care muștele își depuseseră ouă. În timp ce ștergea lentilele cu o cârpă, mașina apucă agenda Sarei și începu să cerceteze metodic toate paginile.

Analiza preliminară a probabilităților îi indicase că aici ar putea fi găsit un element care să-i permită să-i ia din nou urma. Ar fi putut să dureze mai mult timp, dar pentru el timpul nu conta.

Șoseaua Sand Canyon Ora 10.48

După ce luă benzină, furgoneta o luă în jos pe șoseaua Sand Canyon, lăsându-i pe Reese și pe Sarah într-un nor de fum de la țeava de eșapament. Sarah se uită de jur împrejur. Erau la o stație de benzină Mobil; Dincolo de șosea era un parc de divertisment. Chiar în apropiere se afla spațiul rezervat pentru picnicuri, unde două familii și copii lor se jucau zgomotos în iarba maronie.

Sarah îl văzu pe Reese examinând atent un câmp umed de câpșuni care se învecina cu terenul de picnic. Părea așa de straniu așa cum stătea acolo: un om smuls dintr-un timp și incapabil să se adapteze altuia. Reese simți că este privit și se întoarse spre ea, cu o expresie abătută, severă. Era murdar pe față și în păr parcă își făcuseră cuib niște șobolani. Sarah îi zâmbi încurajator și arătă spre toaletele aflate în spatele stației de benzină.

— Ar fi bine să ne spălăm, dacă avem posibilitatea. Reese dădu din cap și se luă liniștit după ea. Când ajunseră la ușă, el continuă să meargă imperturbabil după ea, în toaleta pentru femei.

Sarah îl opri cu o mână și chicoti când văzu stânjeneala de pe chipul lui. Arătând spre ușa cealaltă, îi zise:

— Acolo e pentru tine. Mi-e teamă că va trebui să te descurci singur. Reese își mută privirea de la ușa pe care scria FEMEI spre cea pe care scria BĂRBAȚI. Dându-și seama de greșală, dădu din umeri oarecum buimăcit și se îndreptă într-acolo.

Sarah simți o mare ușurare intrând în toaletă. Își examinează fața în oglindă. Săpunul lichid nu putuse să-i scoată machiajul, dar înlăturase murdăria. Cu părul problema era mai dificilă. Nu avea nici măcar un pieptene. Strâmbând din buze, își trecu degetele răsfirate prin păr și examinează nemulțumită rezultatul. Parcă îl suflase vântul. Din fericire, putea spera că oamenii vor crede că este vorba de un nou stil de coafură. Apoi râse încetișor către propria imagine din oglindă. Ce naiba mai conta asta acum?

Când ieși de la toaletă, Sarah nu-l mai găsi pe Reese.

Bătu la ușa toaletei pentru bărbați - nimic.

I se făcu frică. Ocoli clădirea și văzu un grup de copii care aruncau o minge verde peste capul unui seter irlandez. Acesta lătra și sărea în cerc, ori de câte ori racheta verde zbura de la un copil la altul. Un Lincoln Continental se alimenta la una din pompele stației de

benzină. Reese dispăruse.

Clipi disperată, dându-și brusc seama cât de multă nevoie simțea să fie protejată de el. Toate celelalte rădăcini ale vieții ei fuseseră smulse. Cu excepția mamei ei. Dându-și seama într-o străfulgerare că mama ei ar putea crede că este moartă, Sarah se repezi la un telefon public aflat în apropiere. Nu avea bani, dar își aminti numărul cărții de credit pentru telefon și formă numărul căsuței din San Bernardino. Aproape înainte să se încheie primul apel, vocea îngrijorată a mamei ei se auzi pe fir.

Avu nevoie de peste un minut ca s-o asigure că este în viață și că nu i s-a întâmplat nimic. Poliția din divizia Rampart o căuta peste tot, pe ea și pe un individ pe care îl bănuiau că ar fi implicat în măcelul care avusese loc acolo. Sarah tocmai voia să-i explice mamei ei situația și s-o roage să vină ca s-o ia de acolo, când îl văzu pe Reese în câmpul de căpșuni.

Se simți imediat ușurată și nu mai auzi ce îi spunea mama ei. Strânse telefonul mai tare și închise ochii, în timp ce buza de jos începuse să-i tremure. Mama ei o întreba unde este, ca să poată să vină s-o ia. Dar Sarah înțelegea că, deocamdată cel puțin, era mai bine să fie în preajma lui Reese. Nimeni altcineva nu putea s-o ajute cu adevărat, pentru că nimeni altcineva nu era în stare să creadă o asemenea poveste și să ia măsurile care se impuneau.

Sarah se trase după colțul cabinei, trăgând și receptorul cu ea căci Reese îi spusese clar că nu trebuie să aibă legături cu absolut nimeni și nu știa care ar fi fost reacția lui dacă ar fi surprins-o la telefon. Își acoperi gura cu mâna pentru ca vocea să nu i se audă mai departe și începu să vorbească repede, pe un ton poruncitor care nu lăsa loc la comentarii și care ar fi surprins-o enorm dacă ar fi fost înregistrat și l-ar fi auzit mai târziu.

— Mamă, ascultă cu atenție. Nu am prea mult timp să vorbesc.

— Dar ce este, draga mea? Ce se întâmplă?

— Ascultă! Vreau să-mi împachetezi câteva lucruri, împachetează-le repede și du-le la cabina mea. Să nu spui nimănui unde te duci. Nici chiar Louisei. Du-te. Fă ce ți-am spus, acum nu pot să-ți explic. Trebuie să ai încredere în mine.

— Dar trebuie să știi...

— Mami, fă ce te-am rugat. Dacă nu faci așa s-ar putea să nu mai pot telefona.

— Bine, Sarah... foarte bine. Foarte bine.

Sarah îi aruncă o privire lui Reese care stătea ciudat de nemișcat cu spatele spre ea. *Dacă se întoarce trebuie să las telefonul și să merg spre el. Asta ar speria-o îngrozitor pe mama.*

— Okay, mami. Te sun eu mai târziu. Nu-ți face griji pentru mine. Sunt în siguranță.

-

— Sarah, ascultă mă. Trebuie să vorbești cu poliția.

— Nu înțelegi. Poliția nu mă poate ajuta. Nimeni nu mă poate ajuta. Trebuie să merg mereu...

— Sarah!

— La revedere, mamă. Agăță receptorul, tăind vocea cea subțire a mamei ei. Acum Reese ședea în genunchi cu spatele spre ea și culegea o căpșună. O șterse și apoi mușcă din ea. Sarah nu putea să vadă expresia feței dar forma precis controlată a trupului său se destinsese și dispăru într-o atitudine de relaxare.

Se ridică încet în picioare și își linse degetele gânditor. În acel moment, mingea descrise câteva spirale prin aer și îl lovi direct în spate. Chiar înainte să-l atingă, Reese era deja pe vine, se răsucise și oprise mingea pe pământ. Copii încremeniră apoi se sfătuiră adunați unul în altul o clipă și o trimiseră pe cea mai mică dintre ei, o fetiță care nu avea mai mult de șase ani, ca să recupereze mingea.

Sarah se simțea oarecum alarmată de atitudinea încordată pe care o avea Reese, ca și cum ar fi crezut că acești copii voiseră să-l lovească în mod intenționat. Se

grăbi să traverseze șoseaua ca să ajungă la el, dar fetița era deja la picioarele lui Reese și se uita în sus la el cu acea privire insistentă pe care o au copiii atunci când vor să obțină cu tot dinadinsul ceva de la un adult.

Sarah încetini pasul când ajunse în spatele lui Reese.

Fetița îi spunea:

— N-am vrut să vă speriem. Acuma vreți să ne dați mingea înapoi?

Reese se relaxă încet, ca o lamă metalică și își plecă privirea spre mingea de la picioarele lui. Înghiți nodul de încordare care i se oprise în gât, apoi se aplecă s-o ridice. Cu aceeași delicatețe pe care i-o arătase Sarei în dimineața aceasta, soldatul îi întinse mingea. Fetița avu un moment de ezitare privind în ochii aceia sălbatici veniți din alt timp, intuind probabil oroarea și disperarea din acel timp dar apoi sesiză altceva, ceva mult mai puternic și mai plăcut. Începu să zâmbească, puse mâna pe minge și o luă din mâinile lui Reese. Imediat se răsuci pe călcâie și ridică obiectul misiunii sale în aer strigând victorioasă:

— Am luat-o, am luat-o!

Dar chiar în acel moment, seterul își încheie saltul, îndreptat inițial la mingea din mâinile copilului dar nimerind puțin mai jos o trânti pe fetiță la picioarele lui Reese. Câinele sări și apucă prada. O clipă mai târziu, sări în mijlocul tinerilor și aruncă mingea recuperată între ei.

Reese o ajută pe fetița buimăcită să se ridice în picioare. Pe chipul lui se citea un fel de încercare de zâmbet! Dar era o experiență prea nouă pentru el ca să-i reușească foarte bine. Fetița își trase serioasă rochița în jos și pufni disprețuitoare.

— Miroși urât, declară ea, apoi o luă la goană ca să ajungă la prietenii ei.

— Kyle, ai pățit ceva?

Pe fruntea lui începeau să se sape brazde adânci, aidoma celor de pe pământ. Voia să vorbească, dar era o forță interioară care îl împiedica. În cele din urmă, gura începu să i se miște, formând cuvinte care, însă, nu puteau

fi auzite.

— Nu mă așteptasem la așa ceva, zise el simplu. Când redeschise ochii, Sarah fu șocată de expresia pierdută care se citea în ei. Parcă îi venea să plângă.

— M-au informat. Am văzut fotografii, hărți. Am auzit povestiri. Dar nu mă așteptam... Îi venea din nou foarte greu să vorbească. Sarah se apropie de el. Nu mă dezmeticesc deloc... Doresc atât de mult să fac și eu

-
parte din lumea aceasta... Nu avea un vocabular suficient de bogat pentru a face față acestei lumi.

Sarah încercă să-i atingă ușor umărul. Chipul lui era înnegurat, nu simțea atingerea ei. Sarah încercă să-l mângâie cu cuvintele ei.

— Dar, Kyle, tu faci parte din această lume. Acuma această lume este a ta.

Reese scutură din cap cu atâta violență, încât Sarah se dădu înapoi.

— Nu, nu, nu, strigă el. Tu nu vezi, Sarah, nu mă poți opri nicio clipă, nu pot fi nimic altceva decât un soldat cu o... și aici se poticni din nou, de astă dată mai mult de emoție decât din lipsă de cuvinte, cu o datorie de împlinit! o întrerupse el. Reese își dădea seama că ceea ce spunea el nu prea avea sens. O apucă de umeri și o scutură, încercând s-o facă să înțeleagă care era, de fapt, realitatea.

— Sarah, tu nu-ți dai seama! Toate astea s-au dus! În locul de unde vin eu este o câmpie imensă presărată cu oasele acestor oameni. Și arată cu mâna spre familiile așezate la masa de picnic.

Sarah privi în jurul ei, încercând să vadă lucrurile așa cum le vedea el. Copiii, câinele, câmpul, toate acestea îi erau atât de familiare. Nu era mai conștientă de existența lor decât este un pește de apă în care trăiește. Dar pentru el toate acestea erau probabil un vis idilic, paradisul pierdut al omenirii din care au mai supraviețuit până în vremea lui numai frânturi de amintiri. Acum, după ce

aruncase și ea o privire în lumea lui, putea sesiza întrucâtva durerea și dezorientarea pe care le simțea el atunci când mergea pur și simplu pe stradă.

Și atunci se opri, pentru că își dădu seama că toți copiii se uitau la el cu un amestec de teamă și curiozitate.

Și părinții întorceau capul și își lungeau gâturile spre el și Sarah. Le trezise suspiciuni și asta însemna o greșeală față de misiunea lui primară. Îl trădase pe John. Se trădase pe el însuși. Pusese în pericol viața prețioasă a Sarei prin lipsa lui de autocontrol emoțional. Reese închise ferm toate ușile spre lăcașurile emoționale ale sufletului său și o apucă hotărât pe Sarah de braț.

— Trebuie să mergem, zise el trăgând-o spre rampa care urca spre autostradă.

Hotel Panama Ora 10.52

O rază fierbinte de soare căzu pe spatele Terminatorului care ședea pe pat. Termostatul automat elimină imediat excesul de căldură. Probabilitatea de a localiza ținta la adresa pe care o analiza cyborgul ca fiind aceea a mamei Sarei Connor era suficient de mare pentru a iniția un nou atac.

Terminatorul își strânse laolaltă metodic uneltele necesare. Nu mai rămăseseră prea multe. La încheierea acestui atac, în cazul în care rezultatul va fi negativ, va trebui să-și mute baza de operații.

Litoralul Oceanului Ora 13.23

Reese și Sarah coborâră din cabina camionului după ce mulțumiră șoferului corpolent. În timp ce camionul pornea mugind înainte, Sarah îl trase pe Reese spre motelul Tikki care se afla de partea cealaltă a străzii. Motelul arăta destul de șleampăt, ca o construcție de carton cu acoperișul plat înconjurat de tuburi de neon sparte. Întreaga construcție părea că stă să se prăvale într-o parte, însă avea paturi. Și dușuri. În timp ce se apropiau de motel, Reese privea la marinarii care mergeau în grup pe stradă, îndreptându-se spre Camp Pendleton, spre

nordul oraşului. Îl încercă invidia la vederea uniformelor frumoase de odinioară dar fu în acelaşi timp uimit de blândeţea şi moliciunea chipurilor soldaţilor. Războinicii lor arătau ca nişte civili de la noi, se gândi el nepăsător şi liniştit, hoinăreau pe străzi în plină zi. I se părea de-a dreptul incredibil.

— Vino, Kyle, îi zise Sarah.

Biroul de recepţie al motelului era înconjurat cu scânduri şi fusese transformat, din motive de securitate, într-un fel de cabină ca acelea în care se vând biletele la cinema. Oceanside avea o vedere splendidă spre Oceanul Pacific, mult soare, şi o rată înaltă a criminalităţii.

Cei doi tineri murdari se opriră în faţa unui grilaj care avea numai o deschizătură foarte mică. Reese scormoni prin buzunare şi scoase un morman de bani murdari.

— Ajunge? întrebă el.

— Da, exclamă Sarah. Şi nu vreau să ştiu de unde iai luat. Scoase din morman atât cât îi trebuia pentru o noapte şi vorbi spre grilaj.

— Vrem o cameră.

-

— Cu bucătărie, adăugă Reese.

În timp ce Sarah discuta cu administratorul plictisit, Reese îşi îndreptă atenţia spre un câine-lup prăfuit, legat cu un lanţ de cuşca sa aflată lângă biroul de recepţie. Tocmai băuse apă din strachină. Reese îi prinse privirea. Animalul era bătrân, să tot fi avut vreo zece ani. Dar Reese depistă în ochii lui ceva din războinicul de altă dată. Se apropie încet de el cu mâna întinsă. Câinele ezită numai o clipă, apoi se ridică şi îi ieşi în întâmpinare lui Reese. Îi linse afectuos mâna. Reese trecuse din nou cu bine testul canin. Obiceiuri vechi. Se relaxă puţin, simţindu-se, în mod inconştient, ceva mai în siguranţă cu un câine în preajmă.

Câteva momente mai târziu, intrau în camera spartană care le fusese repartizată. Avea un pat, o masă de toaletă, o chicinetă minusculă şi o baie. Prin uşa deschisă,

Sarah vedea faianța pătată de rugină a dușului. Ei bine, nu era Waldorf. Era chiar paradisul.

Reese începu să dea târcoale nervos prin încăpere, verificând locul cu o eficacitate pe care i-o dădea practica îndelungată. Pentru el, factorul confort era mult mai puțin important decât amplasamentul ferestrelor care puteau afecta linia de foc, sau câmpul vizual, sau grosimea pereților. Un bloc de beton. Bine. Posibilitate scăzută de penetrare. Dădu aprobator din cap și spre ușa din spate care avea un zăvor mare și o bară transversală solidă, de fier. Faptul că pe ușă scria NU FOLOSIȚI ACEASTĂ IEȘIRE nu însemna nimic pentru soldat.

Sarah se prăbuși pe pat și zise:

— Dacă nu fac un duș, mor! Reese se uită la ea ca și când aceasta ar fi fost ultima dintre prioritățile lui.

— Trebuie să mă duc să fac aprovizionarea, anunță el și se îndreptă spre ușă.

— Stai, Kyle. Ea se ridică în capul oaselor, căci nu-i plăcea deloc ideea de a rămâne singură nici măcar o clipă. Trebuie să-ți schimb pansamentul.

— Când mă întorc. Apoi îi văzu expresia feței și înțelese ce anume o tulbura. Se apropie de ea și puse revolverul lângă ea, pe pat.

— Nu lipsesc mult. Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă. Cu cât rezolva treburile mai repede, cu atât se întorcea mai repede.

Sarah îl privi cum pleca și se așează în lumina vărgată care pătrundea printre jaluzele, ascultând zgomotul circulației de afară. Privi în jos la arma care, părea brutală și amenințătoare, deși știa din experiența ei anterioară cu cyborgul că arma nu-l putea opri. Poate că Reese îi lăsase arma pentru ca, în cazul în care mașina ar fi atacat-o în timp ce el nu era de față, s-o poată folosi împotriva ei însăși. Dar nu, Reese n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Întreaga lui ființă era angajată în apărarea ei, în supraviețuirea ei. Reese dorea ca ea să continue să trăiască atâta timp cât dreptul la viață nu-i fusese smuls

prin forță. Atunci de ce să-l fi lăsat? N-o făcea deloc să se simtă mai bine. Îl împinse ușurel cu cotul, apoi îl luă în mână. Arma avea un miros aparte, de metal și unsoare, care o făcu pe Sarah să se simtă mică și slabă. Dar, pe de altă parte, i se potrivea bine în palmă. Evident, din moment ce obiectul fusese gândit tocmai pentru a se potrivi bine în mâna unui om. Dar nu! era altceva. Sarah elaboră o altă teorie cu privire la motivul pentru care Reese îi lăsase arma.

Voia ca ea să se obișnuiască cu arma, ca atare.

Cu o senzație de slăbiciune, începea să-și dea seama de aspectul exterior al unei situații atât de copleșitoare încât depășea posibilitățile oricărei scale normale de gândire. S-ar putea să fie silită să trăiască cu arma în mână tot restul vieții ei.

Reese simțea că puterile îl părăsesc din ce în ce mai rapid. Toate rezervele îi erau epuizate. Dar trebuia să mai reziste încă un timp în stare de alertă maximă. Se îndreptă spre un supermarket, traversând parcare plină de oameni și vehicule noi, strălucitoare. Îi lăsa gura apă când vedea interioarele lor somptuoase, cu bordul sofisticat și...

Misiunea, soldat, misiunea, misiunea... Trebuie să menții echilibrul de forță, să îmbunătățești apărarea... să ridici un perete de foc prin care nici măcar un 800 să nu poată trece. Reese scutură din cap îngrijorat și pași pe picioarele lui vlăguite și pline de vânătași în supermarket. *Da, își zise el, încă o misiune imposibilă.*

Dușul reuși să îndepărteze aproape total resturile de sânge pe care Sarah le purtase cu ea în ultimele douăsprezece ore. Se frecă energic cu bucata de săpun alb și lăsa să-i curgă pe trup apa fierbinte. După aceea, așezată pe marginea patului, înfășurată într-un prosop, cu părul acum degresat și picurându-i pe spate se simți aproape curată. Aproape...

Se întinse apoi pe pat pentru o clipă dorind să rămână nemișcată, atât și nimic mai mult, să reducă acțiunea forței gravitației și se cufundă într-un somn

adânc.

Sarah era încolțită. Silueta mătăhăloasă a Terminatorului năvăli pe ușă cu un rânjel teribil, hămesit, aproape lasciv și își îndreptă arma spre pieptul ei. Sarah văzu punctul roșu al razei laser plimbându-se pe trupul ei, pentru a se opri în final în poziție fixă deasupra sânelui ei drept. Înainte să se poată arunca jos din pat, se produse o explozie care anunța sfârșitul lumii și glonte de plumb șuieră spre ea, despicând aerul ca un bisturiu. Când îi pătrunse în corp, auzi zgomotul sec al coastelor sfărâmate și se simți ridicată în sus ca de mâna unui uriaș. Simțea cum seva fierbinte a vieții îi părăsește trupul și se gândi cu seninătate că acum durerea este prea departe ca s-o mai facă să sufere. Apoi Terminatorul se aplecă deasupra ei și începu să tragă gloanțe după gloanțe în trupul ei cândva frumos și fiecare glonț îi făcea o gaură în trup și o făcea să salte în sus. Atunci începu să țipe, pentru că nu era numai moartea care venea spre ea, ci era și o mutilare dementă, oribilă și atunci se ridică în capul oaselor și trase puternic aer în piept ca să poată țipa; dar asta însemna că până atunci nu țipase, asta însemna...

Sarah visase.

Când se trezi, fu imediat perfect conștientă și realiză două lucruri în același timp. Se făcuse întuneric și Reese încă nu se întorsese. Micul ceas electric de la căpătâiul patului arăta 18.30.

Se ridică în capul oaselor pe pat și imediat regretă. Mușchii ei se simțeau ca niște șnițele bătute de curând, căci fuseseră puși la grea încercare în ultimile douăsprezece ore. Nu dormise nici pe departe cât ar fi fost necesar ca să se simtă bine.

Pistolul era pe măsuta de toaletă, cu țeava spre perete și îi atrăgea privirile ca o citație pentru Curtea Supremă. Părea că spune: Nu-ți place cum arăt? Dar, Tu și cu mine suntem acum parteneri pe viață, încearcă să dormi fără mine dacă îți dă mâna. Sarah se cutremură scuturată de un fior și puse mâna pe telefon. Câteva

secunde mai târziu vorbea cu mama ei.

— Crede-mă, mami, spunea ea, nu ai cu ce să mă ajuți. Stai acolo unde ești. Unde ești în siguranță. Nu pot să-ți spun unde sunt, este prea periculos.

-

Dar de astă dată mama ei era foarte insistentă. Dorea cel puțin un număr de telefon unde să poată telefona în cazul că ar trebui să plece. Sarah nu va putea atunci să intre în legătură cu ea. Ceea ce era destul de corect.

— Mamă, dacă îți dau numărul, trebuie să-mi promiți că nu-l spui nimănui, nici la poliție. Te rog mult. Oricum, nu cred că vom rămâne mult timp aici. Okay, okay, uite numărul.

Îi dădu mamei ei numărul scris pe telefonul motelului, apoi îi spuse că o iubește. Urmă o clipă de ezitare, apoi răspunsul așteptat veni, cald și încurajator. După ce puse telefonul în furcă, Sarah rămase cu privirile ațintite la el. Tot acest mister probabil că o tortura groaznic pe mama ei.

Dar trebuia să fie protejată. Un gând răzleț îi trecu prin minte ca un bolovan aruncat în heleșteu. Rămase acolo, fără ca Sarah să-i dea prea multă atenție. Scurta ezitare din vocea mamei ei îi dispăruse din minte.

Sant Bernadino Ora 18.04

Locuința nu era mare. Se compunea dintr-un dormitor mansardat, de unde se cobora pe câteva trepte spre un spațiu de locuit mai mare, împărțit în bucătărie și living.

Ușa atârna smulsă din balamale ca un ligament sfâșiat. Pe podea, lângă un scaun răsturnat, zăcea corpul mamei Sarei. Temperatura din încăpere scăzuse repede în ultimele minute, apropiindu-se de cea de afară. Sângele de pe capul doamnei Connor se închegase. Ochii ei nevăzători priveau fix la obiectul de pe scaunul de la birou care o ucisese. Ținea telefonul la ureche și asculta.

— Te iubesc, mami, spunea vocea de la celălalt capăt al firului.

Terminatorul ezită o fracțiune de secundă, pentru a-și analiza opțiunile. Apărură mai multe răspunsuri verbale, din care Terminatorul alege pe cel care avea indicele de posibilă eroare cel mai scăzut pentru a nu alerta ținta și îl sintetiză digital, realizând vocea femeii care zăcea moartă la picioarele lui.

— Și eu te iubesc, zise el și închise telefonul.

Nu zâmbea când începu să formeze un alt număr.

Nici nu privea în jos, spre cea mai recentă victimă a sa. Așteptă cu răbdare până când cineva ridică receptorul la capătul celălalt al firului.

— Aici Motelul Tikki, zise vocea.

Atunci Terminatorul vorbi din nou, de astă dată cu vocea lui precisă, limpede, lipsită de orice fel de inflexiuni și expresivitate omenească.

— Dați-mi vă rog, adresa dumneavoastră, ceru el sec.

-

Motelul Tikki Ora 18.27

Când bărbatul ajunsese la ușa, Sarei îi îngheță inima. Bărbatul bătuse la ușa. O dată. Încă de două ori. Apoi încă o dată. Sarah răsuflă ușurată și deschise ușa.

Ar fi vrut să-și arunce brațele de gâtul lui și să-l sărute dar Reese o împinse la o parte și se îndreptă spre chichinetă înainte ca gândul ei să se fi putut contura în întregime.

Sarah încuie din nou ușa, cu mișcări lente și se întoarse cu fața spre Reese. Ar fi vrut să-i spună că este foarte fericită că s-a întors. Foarte fericită. Dar el pusese două pungi pe masa din bucătărie și le rupea acum ca să le deschidă mai repede. Câteva sticle se rostogoliră pe dalele pătate. Sarah le privi nedumerită, citind etichetele.

— Ce este aici? Sirop de porumb, amoniac, naftalină. Offf, ce e pentru cină?

Dar Reese nu era dispus să glumească. Desfăcu un alt pachet cu muniție pentru pistolul calibru 38, bandă izolatoare, foarfeci, o tigaie mică și o strecurătoare - niște chibrituri.

— Plastic, spuse el distrat.
— Plastic? Ce înseamnă asta?
— Nitroglicerină, de fapt. Dar într-o formă ceva mai stabilă. Am învățat cum să le fac pe când eram copil. Sarah aruncă o privire în jos spre sticlele care răspândeau un miros puternic și oftă.

-
Sant Bernadino Ora 20.12

Terminatorul cobora panta ca un secerător necruțător pe o motocicletă Kawasaki 900. Menținea viteza la maximum, trecând adesea la limită pe lângă un obstacol și evitând să cadă de pe versantul abrupt al muntelui în prăpastia ce mărginea șoseaua sinuoasă. Atâta efort pentru a intercepta un proces biologic atât de fragil cum era viața acestei fete. Mașinile acestea calde, umede, erau așa de ușor de distrus, sistemele lor erau atât de slabe. Era suficient să îndepărtezi o bucățică mică de țesut aici sau acolo, sau să oprești bătaia inimii și totul se termina. Dacă ar fi fost programat pentru a simți emoții sau pentru a elabora judecăți de valoare, Terminatorul ar fi putut să se simtă rușinat de faptul că dura atât de mult. Dar bineînțeles că nu era cazul. Nu simțea nimic și va continua să-și urmărească ținta până își va îndeplini misiunea sau până când celula sa nucleară va fi epuizată. Depinde ce se întâmplă mai întâi. Iar la nivelul acesta de consum energetic, putea dura peste douăzeci de ani. Terminatorul deschise gazul și porni în plină viteză pe șoseaua 215 sud. Din fericire pentru patrulele de circulație, niciuna nu-l zări pe Terminator rulând cu 150 kilonetri pe oră. Venea de la o moarte și se îndrepta spre alta, singura care conta, cea pentru care fusese creat.

Motelul Tikki Ora 20.42

Dacă te-ai fi uitat prin gaura cheii și nu ai fi luat în considerare detaliile, Kyle și Sarah ți-ar fi lăsat impresia unei perechi de tineri care își pregăteau masa de seară, unul lângă altul, într-un tablou de familie înduioșător. De fapt însă, făceau arme folosite odinioară în luptele de

gherilă - bombe de plastic.

Stăteau în bucătărie unul lângă altul la masa de placaj, acoperită acum de unelte și recipiente.

Reese ținea în sus o țeavă de douăzeci și cinci de centimetri lungime și împingea înăuntru chitul extrem de exploziv pe care tocmai îl preparase cu ajutorul unei linguri de plastic.

— Lasă puțin spațiu, uite așa. Și ai grijă să nu fie nimic pe fire.

Sarah se uita atentă la el, cum răzuiește cu grijă excesul de chit și fixează apoi capacul.

— Rade asta de aici. Dar cu multă grijă.

O ajută să înceapă o bombă. Apoi, când fu sigur că poate s-o termine și fără ajutorul lui, se duse la ușa din spate, unde avea de lucru. După ce o pregăti pentru luptă și pe aceasta, se întoarse în bucătărie, ca s-o ajute pe Sarah să facă fitile.

Lumina de afară se strecura printre jaluzele și desena modele bizare care se mișcau încet pe pereți. Sarah urmărea jocul umbrelor din camera întunecoasă și spera că legănarea lor o va ajuta să adoarmă mai repede. Dar nu putea adormi, nu putea decât să privească în tavan.

Reese stătea neclintit lângă fereastră și scruta întunericul de afară prin deschizăturile dintre perdele și perete. Ar fi putut fi o statuie intitulată „Veghea”. Era gol până la brâu, trupul lui era zvelt și puternic în lumina slabă ce venea din stradă, iar numeroasele cicatrici păreau un fel de însemne.

Sarah își mută privirea spre masă. Bombele terminate erau așezate una lângă alta, lângă o pungă de plastic în care puseseră o brichetă, câteva pachete cu mâncare și diverse alte obiecte de primă necesitate pentru a putea supraviețui pe șosea. Dincolo de acestea, așezat în fotoliu, ședea Reese.

Sarah se ridică în picioare și se îndreptă spre el. El îi aruncă numai o privire scurtă când se așază pe brațul fotoliului. Ochii lui continuau să privească afară, în timp ce

pistolul 38 i se odihnea în poală.

La insistențele Sarei, Reese făcuse baie. Noroiul de pe față îi dispăruse lăsând să se vadă pielea moale, roz, părul îi era curat și ud. Purta o pereche de jeans noi pe care îi cumpăraseră mai devreme și era încălțat cu teniși. Pe spatele lui gol, cicatrici cu contururi neregulate întrerupeau liniile curbe ale mușchilor încordați. Era ca o hartă a agoniei. Carnea omenească nu se putea pune cu mașina.

— Crezi că o să ne găsească? întrebă ea.

— Probabil, răspunse Reese.

— Ia uită-te la mine! Zici că sunt o legendă? Tremur toată de frică. Cred că trebuie să fii foarte dezamăgit.

Reese se întoarse cu fața spre ea. Părul îi era încălzit.

Buza de jos îi tremura.

Răspunse pe un ton cât putu mai neutru.

— Nu sunt dezamăgit.

Sarah îl privi în ochi. Apoi își întoarse privirea în altă parte, își dădea seama ce simte atunci când o compară pe ea, cea reală, cu imaginea despre ea cu care venise. Era sigură că până și cea din urmă scormonitoare prin gunoaie din timpul lui era mai bine pregătită pentru supraviețuire decât ea.

— Kyle, cum arătau - cum arată, cum sunt femeile din timpul tău?

Reese ridică din umeri.

— Bune luptătoare.

— Kyle... Începu ea, apoi ezită, dându-și seama că are în fața ei un chip tânăr, frumos, plăcut la vedere, în pofida cicatricelor sale. El era protectorul ei, dar într-un fel, avea senzația că Reese avea nevoie de ea. Dar ceea ce se pregătea să întrebe era ceva nou. Nu avea nimic de a face cu datoria lui sau cu teama ei sau cu coșmarul pe care îl trăiau împreună. În timpul tău este, a fost cineva...

— Cineva? întrebă Reese uluit.

— Adică o fată. Ceva mai special, știi...

— Nu, răspunse el, chiar prea repede amintindu-și toate femeile pe care le cunoscuse, mai ales cele care muriseră. Avea impresia că toate muriseră, cel puțin cele pe care le cunoștea după nume.

— Niciodată, adăugă el; ca și când gândul acesta i-ar fi venit mai târziu în minte.

Sarah tăcu, surprinsă.

— Adică vrei să spui că tu, niciodată...

Reese se întoarse cu spatele spre fereastră, în timp ce mâna i se strângea pe revolver într-un gest reflex.

— Aveam prea puțin timp pentru așa ceva. Eram la război. Dacă erau destul de mari pentru... erau destul de mari pentru a lupta. Nu erau decât altfel de soldați, atât și nimic altceva.

Sarah se cutremură la gândul existenței lui cenușii și însingurate la nesfârșit. Micuțele Sarah din sufletul ei se simțiră cuprinse de un val de revoltă și de duioșie.

— Îmi pare rău, zise Sarah și atinse fără să vrea o tăietură umflată, cicatrizată urât, sub omoplatul lui. Atâta durere...

-

Lacrimile îi tâșniră din ochi, rostogolindu-se pe obraji în jos. Lacrimi pentru el, cel care ședea acolo, rămânând rigid, aparent inconștient de atingerea degetelor ei care îi mângâiau o rană veche.

— Durerea poate fi controlată, zise el cu o voce egală, lipsită de orice inflexiuni. Durerea este un instrument. Uneori, când este irelevantă, poți pur și simplu s-o deconectezi.

— Dar atunci nu simți nimic.

Reese încerca să se țină de spusele lui John Connor. Își repeta mereu în gând, tot mai repede, informațiile primite atunci, încercând să-și înăbușe emoțiile, care deveneau din ce în ce mai puternice, fierbeau în el și își croiau imperios drum spre suprafață. Încercă să le blocheze, să astupe breșele, dar sentimentele vădeau o forță uimitoare iar degetele ei erau atât de moi și blânde,

se simțea atât de bine.

Sarah simțea cum Reese se înfioară la trecerea degetelor ei și respirația îi devine tot mai accelerată. Apoi vorbește foarte calm, ca și când ea ar fi fost un preot iar el ar fi dorit să se spovedească.

— John Connor mi-a dat odată o fotografie de-a ta. N-am știut niciodată de ce. Era o fotografie foarte veche. Uzată. Erai tânără, așa cum ești acum. Priveai undeva, departe și zâmbeai slab, oarecum trist. Întotdeauna mam întrebat, oare la ce gândeai? Am memorat fiecare trăsătură, fiecare curbură.

În sfârșit, îi dăduse drumul afară. Nu avea sens să mai continue, dar nu se putea opri. Oricum, începutul fusese făcut. Tot ceea ce stătuse până atunci închis ermetic înăuntru, se năpustea acum să iasă prin breșa făcută de mângâierea degetelor ei. Vocea lui suna ferm și plină de convingere când spuse;

— Sarah, eu am venit prin timp pentru tine. Te

-

iubesc, întotdeauna te-am iubit.

Asta a fost. Totul a fost spus. Acuma înapoi și cimentează crăpătura și totul va fi bine. Dar nu mai știa drumul înapoi, pentru că privea în ochii luminoși ai Sarei. Ea îl privea la rândul ei șocată, cu ochii umezi, iar el nu mai era sigur de nimic – nici de antrenamentul lui, nici de datoria lui și cu atât mai puțin de sentimentele ei pentru el. Dar știa că o iubește, că nimic n-o va ucide niciodată. Niciun om, nicio mașină, nimic altceva nu va veni s-o lovească din nou, pentru că era în stare să distrugă o lume pentru ca s-o salveze pe ea. S-ar fi lăsat tăiat în bucăți pentru ea. Ar fi fost gata să înceteze să mai existe numai ca ea să poată trăi, de astă dată nu pentru omenire, ci pentru ea însăși!

Sarah văzu toate acestea pe chipul și în ochii lui și se încrezu mai mult în expresia lui decât în cuvintele rostite. Cel mai mult se simți șocată de revelația pe care o avu; inspirase o privire mai profundă și mai dureroasă decât și-

ar fi putut imagina cineva pe lume. Reese se uita la ea și privirea lui era atât de intensă încât simțea că o arde, dar nu putea să-și întoarcă ochii de la el. Ar fi vrut ca el s-o privească, în felul acesta întotdeauna. Și când simți această dorință, timpul își încetini curgerea și în micuța încăpere întunecată tăcerea deveni mai grea.

Sarah îi atinse fața. Pielea de pe obraji îi era atât de gingașă...

Dintr-odată, Reese se scutură, amintindu-și de datoria lui. Era întuneric și frig și greu, dar era important să facă chiar acum cale întoarsă. Ridicându-se în picioare, se îndepărtă de ea.

— N-ar fi trebuit să spun asta, reuși el să articuleze, clănțănind din dinți. Se opri lângă masă și începu să împacheteze metodic bombele, punându-le în punga de

nailon. Un moment, Sarah se simți dezorientată. Reese se mișca aidoma unei mașini, ca un cyborg. Se ascundea de ea într-un înveliș de mașină.

Asta n-o putea îndura, așa că se apropie de el, îl sili să se întoarcă cu fața spre ea, îl îmbrățișă, îl sărută pe gât, pe obraji, pe gură. Valul sentimentelor ei părea că se scurge prin brațe și prin gură pătrunzând în trupul lui, topindu-i rigiditatea. Reese înțelese că nu mai există cale de întoarcere.

Scoase un scâncet ușor, simțind cum o parte din el slăbește, iar alta devine mai viguroasă. O trase și mai mult pe Sarah spre el, strivind-o de pieptul său și îi sorbi gura.

Ajunseseră acum pe podea, lângă masă. El nu-și dădea seama. Nu mai vedea și nu mai simțea nimic altceva în preajma lui decât pe Sarah. O dorea și o trăgea tot mai mult spre el.

Ea îi săruta cicatricele. Îi lua durerea și îi schimba scopul vieții. Sarah era hoțul iar el victima de bună voie. Se mișca acum deasupra lui, ca o tandră antiteză a cumpliților cyborgi aerieni de vânatoare-ucidere și el o strânse și mai tare la piept, aproape s-o zdrobească.

Sarah simțea dorința din corpul lui rezonând năvalnic în trupul ei și l-ar fi devorat pățimașă și flămândă. Timp de o secundă infinită rămaseră încleștați așa unul de celălalt, fără nicio intenție, fără niciun plan, scufundându-se amândoi în primul val puternic al dragostei.

Dar Sarah își reveni și văzu că Reese era pierdut, debusolat, buimăcit și copleșit de dorința pe care o simțea. Îl conduse spre pat.

Îl ajută să-și scoată pantalonii, apoi îl călăuzi pe trupul ei, punându-i mâinile pe locurile care păreau adormite, pentru că nu fuseseră niciodată trezite cu adevărat. Se trezeau acum la atingerea degetelor lui și își strigau dorința de a fi libere. În curând, amândoi fură goi, creându-și o atmosferă de intimitate cum nu mai cunoscuseră și cum nu aveau să mai cunoască vreodată. Și atunci timpul se opri în loc.

Din curgerea lui inexorabilă smulseră o frântură în care trupurile li se întâlneau în centrul pulsând tandru al cosmosului.

Motelul Tikki Ora 23.08

Sarah deschise ochii și urmări cu privirea jocul de lumini și umbre de pe tavan.

Reese dormea alături de ea. Pieptul i se ridica și cobora ritmic, profund satisfăcut. Chipul lui era atât de dulce în somn. Gândindu-se înapoi la tot ce fusese, își zise ce copil era și cât de mult îi schimbase pe amândoi această experiență. Înainte ca el s-o găsească, ea era chelneriță, preocupată de micile griji cotidiene. El era un copil-soldat care nu cunoscuse altceva toată viața decât război. Dar acum, după ce se întâlniseră și deveniseră unul singur, deveniseră amândoi personalități diferite.

Solemnitatea acestui gând aproape că-i făcu inima să se oprească în piept. Se rostogoli spre Reese și îl cuprinse strâns cu brațele. El se mișcă dar nu se trezi. Era un triumf al destinului. El se simțea în siguranță în brațele ei. Se simțea protejată de un zid impenetrabil prin care nimeni și nimic, nici chiar un Terminator n-ar fi putut străbate.

Îl sărută ușor pe față și el mormăi prin somn. El alungase moartea de lângă ea iar ea îi dăruise viață. Amândoi erau profesori buni. Și cunoștințele predate de el și cele predate de ea erau la fel de importante pentru supraviețuire, iubirea și războiul. Plăcerea și durerea. Viața și moartea. Și puterea de a îndura. Da...

Dar nu erau singuri în univers. Sarah deveni conștientă de zgomotul civilizației de dincolo de ușa lor. Circulația. Murmure din camera cealaltă. Șuieratul strident al unui avion militar care trecea pe deasupra. Un câine care lătra. Puterea de a îndura era absolut necesară când erai urmărit de o mașină ce nu putea fi oprită și care avea drept unic țel să te distrugă. Acesta era modul de viață care îi aștepta de aici înainte. Vor trebui să fugă de ceva care nu va renunța niciodată să-i urmărească și care va veni mereu după ei, până când vor fi amândoi morți. Cuvântul implacabil dobânda o dimensiune aproape fizică. Dimensiunea unui Terminator.

Știa că vor trebui să-și schimbe strategia. Reese era aici ca s-o protejeze, să-l împiedice pe Terminator s-o ucidă, s-o țină bine ascunsă până după război și s-o ajute să-și crească copilul ca să se alăture apoi mișcării de rezistență și să întoarcă soarta bătăliei. Dar cum vor putea supraviețui, atâta timp cât Terminatorul rămânea în lume? Reese încercase să-l distrugă la Tech Noir. Polițiștii îl ciuruiseră cu gloanțe. Și totuși venise după ei.

Acum aveau aceste bombe artizanale. Și aveau ceva mai puternic decât simpla viclenie animală. Erau animați de un sentiment puternic, capabil să le oțelească voința în așa măsură, încât să îndrăznească să-l aștepte și chiar să-l înfrunte pe Terminator. Să-i pregătească o primire cum se cuvine și să-l șteargă pe ticălos de pe fața pământului. Trebuie să existe o cale. Sigur că Reese o știe.

Se ridică în capul oaselor și vru să-l trezească, dar el deschisese deja ochii. Asculta atent un zgomot venind de foarte departe.

— Ascultă câinii, îi zise el și tonul din vocea lui o

făcuse să simtă ace de gheață pe spinare. Se întoarse cu fața spre fereastră și ascultase lătratul îndepărtat al câinilor. Doi, apoi trei. Alt urlet. Erau la câteva blocuri distanță, transmițându-și unul altuia alarma pe care o resimțea ființa lor la mirosul sesizat în aer. Câinele, sesizând o lume pe care noi n-o vedem, putea să privească în ochii unui om și să înțeleagă dacă cel pe

-

care îl privea era om sau nu. Câinele lup legat afară, la intrarea în motel, preluă și el alarma. Indiferent ce va fi fost acel lucru, nu reușise să treacă testul canin. Dar se îndrepta acum spre ei. În timp ce se repezeau să-și adune hainele, timpul începu să se grăbească.

Terminatorul trecu prin biroul de recepție ignorând creatura gălăgioasă legată de lanț care se repezea spre el. Pașii lui erau din ce în ce mai energici, căci toate microprocesoarele erau bransate pe viteza de atac. Detaliile mediului ambiant căpătară limpezimea cristalului iar fluxul informațional era atât de dens, încât nicio minte omenească nu l-ar fi putut cuprinde. Forța gravitației. Textura și temperatura asfaltului. Distanța relativă până la toate obiectele. Viteza vântului. Un ocean de sunete care erau captate de senzorii săi. Mișcările corpurilor încălzite din spatele pereților de stuc. Dimensiunile exacte și calitatea oricărui obiect care se afla în câmpul de contact al Terminatorului erau măsurate, cronometrate și introduse în ecuații mereu actualizate ale masei și mișcării.

Nu aveau nicio șansă.

Terminatorul se opri în fața ușii lor și ridică arma. Lovi o singură dată cu piciorul în ușă care zbură frângându-se în trei.

Mașina intră în cameră și o împrășcă cu foc automat în toate direcțiile. Gloanțele pătrunseră în masa goală făcând-o să se prăbușească, sfărâmară scaunul și smulseră tencuiala de pe pereți, apoi găsiră patul pe care îl prefăcură într-o masă fumegândă de metal în care nu mai

putea exista nicio fărâmbă de viață.

Terminatorul reîncarcă arma, apoi privi în jurul său. Undeva se comisese o eroare. Vederea digitalizată a

Terminatorului semnală toate obiectele în relief din interiorul încăperii, toate obiectele, mai puțin ținta.

Verifică a doua oară numărul camerei. Opțiune? Schimbarea rutei. Negativ. Cercetare.

Cyborgul păși repede prin cameră și se uită de jur împrejur. Deschise ușa din spate și auzi în același moment un zgomot de pași care fugeau.

Herb Rossmore încetinise și apoi oprise de tot mașina, privind somnoros spre firma Motelului Tikki. Trebuia să doarmă puțin înainte de a porni din nou pe autostradă. Din greșeală, ieșise de pe autostradă pe o altă rampă și ajunsese într-o garare spre care dădeau ușile din spate ale motelului. Înjurând în gând, băgă mașina în marșarier și tocmai când voia să apese pe accelerator, ceea ce văzu îl făcu să oprească motorul.

O pereche de tineri ieșise pe una din ușile din spate și se mișcau rapid de-a lungul zidului. Erau cu picioarele goale, iar băiatul se împiedica într-un trenchi, pe sub care nu avea absolut nimic. Fata își pusese haina pe dos și ducea în mână o sacoșă de nailon grea.

Ridicând brusc capul, băiatul îl zări pe Herb și începu să alerge cu picioarele goale direct spre mașina lui, de-a curmezișul parcarii. Herb reacționează rapid când își dădu seama ce urma să se întâmple. Trânti și blocă imediat portiera, apoi apucă grăbit macaraua ferestrei încercând disperat să pună ceva între el și acest nebun disperat. Dar Reese fu mai rapid decât el și repezindu-și brațul în spațiul rămas între geam și rama de sus a portierei îl apucă pe Herb de gât cu niște degete de fier. Herb începu să-l lovească fără de folos pe Reese cu mâinile, apoi cedă când văzu pistolul din cealaltă mână a lui. Descuie ușa.

Dinspre colțul mai îndepărtat al clădirii se auziră zgomote puternice urmate de clănțănitul armei Terminatorului.

— Sarah! gemu Reese în timp ce îl azvârlea pe Herb

-

pe asfalt.

Ea era de cealaltă parte a mașinii încercând să se cațere în ea. Fața îi era răvășită de spaimă. Reese răsuci cheia în contact exact în momentul în care Terminatorul apăru în cadrul ușii.

Herb avu la dispoziție numai o clipă ca să se dea la o parte din calea nebunului aflat la volanul mașinii sale, marca Bronco cu 8 cilindri, în momentul în care acesta o făcu să geamă și apăsă pe accelerație.

Herb auzi scrâșnetul metalului în momentul în care mașina lovi ceva cu botul și strivi acel ceva de zidul clădirii.

Era un om.

Îngrozit, Herb se lăsă pe vine în timp ce mașina lui scrâșnea din nou, cu cauciucurile în flăcări și porni în marșarier afară din parcare.

Mașina se răsuci în cerc când Reese băgă în viteza întâi, apoi se năpusti afară, în noapte. E rău de tot. Își zise Herb. Dar ceea ce se petrecea lângă el era și mai rău.

Bărbatul acela înalt care fusese strivit de clădire și care ar fi trebuit să fie mort, apucă repede arma care îi căzuse și notă direcția în care dispăruse mașina Bronco, apoi se întoarse și porni în goană prin ușa din spate.

Un moment mai târziu, Herb auzi o motocicletă care pornea mugind în marșarier. Două secunde mai târziu, Herb văzu motocicleta dând colțul clădirii și pornind în urmărirea mașinii furate. Cum stătea acolo cu genunchii tremurând de frică și copleșit de un întreg vălmășag de gânduri haotice, Herb reuși totuși să tragă și o concluzie corectă; nu avea să-și mai vadă mașina. Și avea dreptate.

Erau aproape morți de spaimă.

Sarah se ținea cu mâinile de bordul mașinii iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, trăind senzația aceea îngrozitoare că va trebui să treacă din nou prin același coșmar. Fuseseră cât pe-acți să moară amândoi goi, unul în

brațele celui alt. Mașina încercase să-i lichideze, orbește și prosteste, fără niciun motiv în ceea ce o privea, cu excepția instrucțiunilor primite de la o altă mașină. Și acum o vedea cum vine după ei, farul acela creștea din ce în ce mai mare în spatele lor, ca o tumoră care urma să explodeze în mașina lor.

Ura mașina asta.

Reese respira într-un ritm mecanic, regulat, pentru ași putea controla organismul. Smuci volanul și Sarah se izbi de portieră în momentul în care mașina descrie un arc strâns pentru a se urca pe rampa de intrare în autostradă. Apoi se izbi de Reese, când acesta apăsă pedala de accelerație până la fund.

Vânătoarea era diferită de astă dată. Sarah îl urmărea pe Reese cu un amestec de teamă pentru el și mândrie. Manevră într-o clipă mașina și se înscrie pe banda rapidă.

Circulația nu era foarte aglomerată la această oră. Câteva camioane mari și încă și mai puține automobile, care se îndreptau spre sud, spre San Diego. Reese șerpuia printre ele cu măiestrie, de parcă ar fi fost obiecte staționare.

Dar același lucru îl făcea și urmăritorul lor. În realitate, Terminatorul câștiga mereu distanța dintre ei inexorabil și regulat ca mersul unui ceasornic. Sarah aruncă o privire înapoi și încremeni. Terminatorul era chiar în spatele lor și se contura foarte clar, căci nu mai era distorsionat de imaginea din oglindă care îl arăta mai departe decât în realitate. Se aplecase în față, pe ghidon, ca să reducă rezistența aerului, gazul era deschis la maximum iar acum scotea arma de asalt.

Împotriva curentului de aer, Terminatorul apucă arma cu o singură mână și o îndreptă direct spre ea.

— Jos! strigă Reese, văzând arma care se apropia, dar Sarah se și chircise pe scaun. O secundă mai târziu, geamul din spate al mașinii zbură în țandări. Unul din gloanțe ricoșă și se înfipse în bord deasupra Sarei. Foarte

aproape.

Reese devie mașina, căutând protecție lângă un trailer. Terminatorul îl urmă de aproape, scurtând și mai mult distanța dintre ei. Trecu la câțiva milimetri de spatele trailerului. Reese făcea să scrâșnească cauciucurile mașinii pe asfalt, zburând ca o stafie printre mașinile care se deplasau încet. Oamenii nici nu aveau timp să vadă obiectele care țâșneau pe lângă ei. Era o adevărată nebunie. Și situația se înrăutăți și mai mult.

Cauciucurile motocicletei protestară vehement când spatele unui camion mare apăru pe neașteptate în față. Cu carnea lui sintetică și genunchiul de metal lipite de pământ, Terminatorul menținu echilibrul motocicletei la o înclinație de treizeci de grade.

Reese o luă la dreapta, apoi la stânga, strecurându-se pe lângă un autobuz al companiei Ogarul cenușiu. Terminatorul trase din nou. De astă dată, gloanțele loviră balustrada în locul unde fusese mașina cu o secundă mai înainte. O ratare clară!

Mașina se strecură printre două trailere care circulau paralel și trecu ca o nălucă prin spațiul îngust lăsat de o echipă de noapte care lucra la gardul despărțitor al autostrăzii. Terminatorul văzu că ar trebui s-o ia înapoi și să schimbe banda de circulație ca să-i poată urma. Dar el nu voia să încetinească. Voia să accelereze, așa că alege o altă cale.

Smuci motocicleta spre rampa de coborâre, apoi trecu pe roșu și sări pe rampa de urcare, ajungând din nou în autostradă. În urma lui se produsera câteva accidente, căci mașinile se loviră una de alta ca să-l evite pe motociclistul nebun. Niciunul din ele nu conta. Numai Terminatorul și Sarah.

Reese îl văzu pe Terminator năpustindu-se din nou pe autostradă iar ochiul de ciclop al farului tăia drumul scurt, ca să ajungă cât mai repede la ei.

— Schimbăm locurile! strigă Reese acoperind huruitul celor 8 cilindri ai mașinii. Ea se strecură pe sub el

în timp ce el ținea pedala accelerației apăsată până la fund. Își puse piciorul pe accelerator și apucă volanul.

— Să nu încetinești! mai zise Reese.

— Nu, nu! răspunse ea cu toată convingerea, ceea ce dădea un ton nou vocii, nou și reconfortant. Pentru o clipă, Reese și Sarah se priveră în ochi și timpul încremeni.

Dar apoi mașina atinse un Datsun și îi smulse oglinda laterală, iar timpul explodează în mii de fărâme. Sarah își încordă brațele și trase de volan așa cum ar fi făcut Ginger, aducând mașina înapoi pe șosea. Reese începu să scoțească în punga de nailon cu arme. Avea încredere în ea și o lăsase să conducă.

Fiecare din ei avea în mână viața celuilalt.

Terminatorul trase imediat ce se formă o deschizătură în circulație. Gloanțele căzură pe capota din spate. Unul dintre ele smulse o bucată din anvelopa de la roata din spate stânga, dar benzile de oțel ale inserției rezistară; Scânteile muriră. Terminatorul se pregătea să tragă din nou.

Reese scoase prima bombă și ținu o brichetă aprinsă sub fitil.

Sarah mergea pe banda din mijloc, la câțiva centimetri de gardul despărțitor dintre cele două sensuri ale autostrăzii, strângând din dinți și încercând să mențină mașina în linie dreaptă, așa cum ar fi făcut Matt. Pentru prima oară în viață își controla propriul destin – și asta la viteza de 150 kilometri pe oră.

Reese reușise să aprindă fitilul și se aplecă în afară pe geamul portierei. Așteptă ca fitilul să ardă până la capac, apoi aruncă bomba pe asfalt.

Exact în drumul Terminatorului.

Șoseaua explodează, flăcările și valurile de fum țâșniră în sus ca un gheizer. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, aproape simultan, suflul exploziei îi umflă lui Reese părul de pe cap, iar Terminatorul năvăli afară din norul de fum, neavariat. Prea devreme;

Reese luă altă bombă.

Arma Terminatorului continua să muște din mașina lor. Sarah fentă spre stânga, apoi spre dreapta. Stomacul îi protesta la fiecare mișcare prea energică.

Reese se aplecă din nou pe geam și așteaptă ca fitilul să ardă până la câțiva milimetri de capac. Atunci aruncă bomba.

Aceasta se rostogoli pe asfalt și trecu de Terminator. Urmă o altă erupție, dar mult în spatele Terminatorului, ceea ce avu darul să-i îngrozească pe cei aflați la volanul celorlalte mașini, în spatele acestei bătălii improvizate. O Corvette neagră se răsuci în loc și rămase blocată pe banda ei de a curmezișul, exact pentru a fi spulberată de un camion care venea din spate.

În față, circulația devenea din ce în ce mai liberă. Asta era rău. Aveau puține posibilități de acoperire.

Terminatorul ridică arma AR-180, folosindu-se de mâna liberă ca să pună ultimul încărcător. Cu o mișcare rapidă, încărcă arma și o așeză din nou în poziție de tragere.

Între timp, Reese luase altă bombă. Mașina lor ocoli o cisternă cu lapte și accelerează într-o trecere subterană lungă, cu lumini fluorescente. Reese aruncă altă bombă. Aceasta ricoșă și sări din nou în aer, apoi explodează. Explozia, răsună ca un tunet cumplit în spațiul închis al tunelului. În spatele lor se formă un perete de fum. Auzeau claxonul disperat al cisternei cu lapte, un cor de cauciucuri care scrâșneau. Apoi în peretele de fum apăru motocicleta. Terminatorul trăgea în ei. Gloanțele șuierau în jurul mașinii, menind a rău. Două din ele îl găsiră pe Reese.

Reese mormăi surprins când cele două gheme de durere i se răsuciră în braț și în piept. Bomba din mâna lui căzu cu fitilul neaprinș, inutilă. Printr-o ironie a sorții, capătul ei se lovi de piciorul Terminatorului și îi smulse o bucată de carne din gambă. Reese atârna prin portieră, jumătate afară, jumătate înăuntru.

— Kyle! O, Dumnezeu, nu „Sarah se întinse după el și îl trase înapoi pe scaun, dar mișcă în același timp și

volanul, astfel că mașina se îndreptă spre peretele tunelului. Instinctiv, Sarah luă piciorul de pe accelerație și îl îndreptă spre pedala de frână.

Însă în loc să apese pe ea, smuci de volan și se frecă de perete, lăsând pe aceasta vopseaua mașinii. Ascultând de o voce nouă din ea, născută din unirea cu Reese, Sarah apăsă din nou pe accelerație, cei opt cilindri sorbiră combustibil și mașina urcă din nou spre 150 kilometri aruncând-o pe Sarah în scaun cu putere. Dar era deja prea târziu. Terminatorul nu încetinise. Era la 12 metri în spatele lor. Își îndreptă arma AR-180 exact spre ceafa Sarei și apăsă pe trăgaci. Gloanțele nu o loviră pe Sarah pentru simplul motiv că încărcătorul se golise.

Fără a se opri, Terminatorul aruncă arma pe asfalt. Înainte ca aceasta să atingă asfaltul, scosese deja pistolul 38 din haină și țintea din nou spre ceafa Sarei. Apăsă pe trăgaci. Dar Sarah alesese exact același moment ca să fenteze spre stânga. Glonțul sparse oglinda, împrăștiind-o cu cioburi. Tresărind, pierdu controlul. Mașina o luă spre dreapta, apoi spre stânga ca în derivă, învingându-și sentimentul de panică. Sarah reuși s-o așeze din nou pe traseu, dar Terminatorul era acum în dreptul ei și ridicase pistolul spre ea ținând prin ochelarii negri în spatele cărora se vedea licărul roșu al ochilor. Trase din nou. Glonțul trecu prin cabină, pe lângă urechea ei și sfărâmă parbrizul.

Terminatorul era dușmanul ei, îl împușcase pe iubitul ei. Voia ca ea să moară. Și frica din sufletul Sarei fu brusc înlocuită de o răbufnire de furie, care erupse cu putere și se canaliză în brațe. Pe chipul ei se putea citi o expresie cât se poate de umană, de furie ucigașă. În momentul în care ridică piciorul de pe accelerație, îl apăsă puternic pe frână și smuci în același timp de volan. Mașina izbi motocicletă și o aruncă într-o balustradă de unde căzu imediat pe asfalt, se rostogoli de câteva ori și îl pierdu pe undeva pe Terminator.

Mașina și motocicletă ieșiră din tunel cu viteza de

120 kilometri pe oră. În urma lor venea ceva mai încet Terminatorul. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce sistemele se reglau din nou. Sarah încerca să vadă unde este, când se lovi de parapetul dintre cele două sensuri ale autostrăzii. Roata se blocă și mașina se dădu peste cap.

Lumea se întoarse cu fundul în sus. Sarah și Reese erau înghesuiți unul în altul. Sarei îi reveni spaima, dar țipătul ei fu acoperit de zgomotul făcut de mașina care se lovea de beton și se târa pe spate, cu roțile în sus.

Terminatorul se lovise de un stâlp al parapetului și se rostogolise de partea cealaltă, oprindu-se în umbra din centrul părții despărțitoare. Haina lui de piele fumega, mai multe fâșii de carne îi fuseseră smulse, așa că arăta de parcă ar fi fost dat pe răzătoare. Dar mașina se mișcă, apoi se ridică în picioare.

Terminatorul se răsuci auzind claxonul disperat al unui trailer care se repezi în el cu peste o sută de kilometri pe oră.

Cyborgul dispăru sub trailer exact în momentul în care frânele acestuia începură să scrâșnească. Terminatorul se prăbuși ricoșând apoi între șasiul de deasupra și pavajul de dedesubt.

Șoferul nu văzuse nimic pe banda lui. Umbra trecerii denivelate îi ascunsese privirii silueta omenească până în momentul în care o prinsese în faruri și atunci fusese prea târziu. Apăsase imediat pe frână încercând să evite avarierea cisternelor – gândul îi era la încărcătura lui de douăzeci și patru de mii de litri de benzină super fără plumb, care ar fi acoperit într-o clipă o jumătate de hectar de autostradă. Partenerul lui fu aruncat în față, trezindu-se furios.

— Ticălosule! răcniră amândoi, dar nu cu referire la aceeași persoană.

Cele două cisterne pe care le trăgea trailerul se loviră una de alta ca un tren care deraiază.

La naiba, am încurcat-o! își zise șoferul.

Trupul ieși pentru o secundă oribilă în sus, apoi căzu din nou pe pavaj. Îl auzea rostogolindu-se dedesubt, trântit, izbit și simțiră chiar zgomotul surd pe care îl făcea ceea ce credeau ei că sunt oasele zdrobindu-se sub caroserie. Auziră și simțiră toate acestea pe deasupra scrâșnetului roților blocate pe asfalt și al huruitului făcut de trailer în momentul opririi.

Cei doi oameni respirau încet, îndrăznind să creadă că șoferul reușise totuși să oprească mașina. Se uitară unul la altul livizi; douăzeci și patru de tone de benzină fără plumb, la naiba!

Stai aici, zise șoferul și coborî din cabină. Partenerul lui privea drept înaintea ținându-se cu mâinile de bord.

Șoferul nu voia să privească. Dar nu poți ști niciodată, își zise el. Poate că totuși tipul n-a murit. O, Dumnezeule, ce oribil trebuie să fie - o grămadă de carne strivită în agonie care era opera lui.

Când ajunse la a doua cisternă, încetini pasul. O pată de sânge. Și asta ce era, o bucată de haină sau de carne? Trecu repede de celălalt capăt al cisternei și nimeri în mâinile cyborgului.

Când Terminatorul fusese lovit de cisternă căzuse dedesubt și apucase cu mâna țeava de eșapament, apoi fusese tras și târât pe jos. Estimase corect unghiul săriturii. Când ricoșase pe sub camion, apucase axul de transmisie și agățându-se cu mâinile mersese pe el până în dreptul discului de legătură din spatele cabinei. Dar dintr-o dată mașina frânase și inerția provocase o eroare în calculul mișcării următoare; Terminatorul scăpă axul din mână, fu izbit de fundul primei cisterne, apoi se rostogoli și se opri lângă roțile din spate.

Se târâse imediat afară și examinase vehiculul. Evaluându-și opțiunile, hotărî să rechiziționeze camionul pentru a continua urmărirea! În timp ce pornea înaintea, pe ecranul interior erau raportate avariile. Sistemele hidraulice începeau să fie realimentate la normal, dar nu se putea face nimic cu pivotul încheieturii de la glezna

stângă. Avea o avarie la cadrul principal și va fi nevoie să fie reparată cu grijă mai târziu, dacă va mai fi cazul. Deocamdată singura consecință a acestei avarii era că omul-mașină șchiopăta. Nu mai putea să fugă cu treizeci de kilometri pe oră. Dar putea să meargă. Când ocoli ultima cisternă se lovi de șofer și-l lichidă imediat.

Degetele puternice ale Terminatorului striviră gâtul șoferului, lăsând apoi trupul să cadă pe pavaj. Terminatorul se îndreptă spre cabină. Partenerul șoferului ședea pe scaunul din dreapta și începuse să tremure de șoc. Tocmai începea să-și dea seama de grozăvia celor întâmplare, când o făptură de coșmar deschise ușa de pe partea șoferului și se așeză în spatele volanului.

Omul se trase înapoi de groază: chipul arătării privea fix înainte, bucăți de carne îi atârnavă pe față, într-una din orbitele goale licărea un fel de becuț roșu și sângele îi siroia pe un braț.

Privea spre aparatele de la bordul mașinii și părea că se gândește La ele. Apoi își ridică privirea spre Wayne și zise:

— Ieși afară.

Nu se lăsă rugat a doua oară. Smuci cu putere ușa și sări pe pavaj scrântindu-și piciorul, apoi o luă la fugă șchiopătând cât îl țineau puterile ca să ajungă cât mai departe de mortul pe care ei îl ucisese și care se uitase fix în ochii lui.

Terminatorul examina dispunerea dispozitivelor de comandă din cabină, le confrunta cu informațiile înmagazinate în memorie referitoare la alcătuirea camionului, tipul de cutie de viteză, configurația transmisiei, specificul motorului. Când degetele lui însângerate strânsă maneta schimbătorului de viteze, simți că mașina masivă este un fel de continuare a propriei mașinării. Băgă în viteză și puse mâna pe cheia de contact.

Terminatorul răsuci de volan și puse în funcțiune motorul diesel. Cisterna se mișcă încet, descriind un cerc larg. Mașinile veneau din nou împotriva Sarei... Sarah își

revenea încet din starea de semi-conștiență. În timp ce se lupta să respire și începea să vadă imaginile lumii înconjurătoare, recepta frânturi de realitate și jeturi de lumină. Se aflau în cabina mașinii care se răsturnase, ședeau pe tavan și priveau în sus, la pedale. Reese se afla sub ea, moale și nemișcat. Încercă să se despartă de el, dar picioarele li se încurcaseră. În cele din urmă reuși să se elibereze și se uită la el. Pe piept și pe braț avea sânge. Fața îi era albă ca laptele și ochii aveau cearcăne adânci. O ușoară nuanță de albastru începea să-i coloreze paloarea și ea înțelese, ca un șoc, că nu mai respiră. Îl apucă de guler și începu să-l zgâlțâie.

— Reese!

O prăpastie neagră se căscă în fața ei când își dădu seama că el dispăruse din viața ei. Încercă să-l tragă înapoi, peste marginea prăpastiei, să-i tragă ființa lipsită de viață înapoi, în viață, în existență. Îl sărută pe față. Începu să plângă, se agăță de el, îl mângâie și, în cele din urmă, văzând că nu are încotro, recurse la o soluție pragmatică și începu să-i sufle aer în plămâni. Observă cum sângele începea să curgă dintr-o rană a pieptului. Instinctiv, apăsă cu palma pe rană și continuă să sufle. Reese tuși și deschise ochii. Ridică o mână plină de sânge și o împinse pe Sarah, încercând să se ridice. Încercând s-o protejeze. Să-și continue misiunea. Ar fi minunat dacă - dacă ar putea. Căzu înapoi, pe spate, gâfâind.

Apoi Sarah se uită înapoi și văzu că Terminatorul nu era mort.

Văzuse cum trailerul patinase și oprise cam la vreo șaptezeci de metri în urmă. Văzu apoi cum șoferul coborâse și se dusese în spatele cisternelor.

Rămase înmărmurită când văzu cum din umbră răsare o siluetă care schiopătează ușor și îl omoară pe șofer. Clipi din ochi fără să înțeleagă când Terminatorul se uită calm la ea, apoi la cabina trailerului, se urcă liniștit în ea și porni lent să refacă arcu morții cu vârful îndreptat spre ea.

Trailerul trecu scrâșnind prin trei viteze succesive, ajunse la aproximativ șaptezeci de kilometri pe oră, descrise un arc și se repezi cu toată forța în parapetul despărțitor de pe mijlocul autostrăzii, pornind în sens invers, pe partea Sarei. Coșmarul nu se sfârșise. Dimpotrivă, crescuse în dimensiuni, luând înfățișarea unui trailer cu cisterne de benzină, cu farurile îndreptate înainte, spre mașina lor răsturnată cu roțile în sus, luminându-i puternic interiorul. Lumina devenea din ce în ce mai orbitoare, motoarele huruiau și mugeau tot mai înfricoșător în noapte.

Sarah începu să acționeze cu toată viteza. Deschise ușa strâmbată și încercă să-l scoată afară pe Reese, străduindu-se din răspuțeri să părăsească mașina înainte ca Terminatorul s-o strivească cu trailerul.

Dar viața lui Reese atârna de un fir de păr și avea nevoie de toate resursele ca să rămână în viață, astfel că nu o putea ajuta deloc. Sarah suspină, ieși din Bronco și apoi își trecu un braț pe sub Reese.

Era așa de greu!

Reflectoarele o orbeau, motoarele o asurzeau. Nu-l vedea pe Reese și nu-și auzea nici propriile gemete... Dar îl simțea în brațele ei. Trase puternic.

Piciorul lui era prins în ceva. Asta era problema. Piciorul lui Reese era agățat undeva, în cabină. Îi întoarse trupul, și piciorul se eliberă, numai că acum trailerul era atât de aproape încât îi auzea trepidațiile. Întoarse capul într-o parte, ca să nu vadă cei doi bulgări de lumină care se rostogoleau pe asfaltul din spatele ei. Sarah era la capătul puterilor. Legea gravitației intră în acțiune. Căzu pe spate în momentul în care trailerul lovi mașina Bronco.

Metalul scrâșni pe metal, oțelul rigid fu modelat instantaneu luând alte forme. Nu se produse nicio explozie – se auzi numai un huruit în momentul în care Bronco-ul se turti de radiatorul trailerului, ezitând numai atât cât îi permiteau legile conservării energiei, apoi sări din nou în aer, exact în clipa în care Sarah căzu pe spate și Reese își

eliberase piciorul din cabină.

O clipă mai târziu, Terminatorul apăsă pe frâne blocându-le: cisterna se opri brusc și sub presiunea încărcăturii de petrol, metalul se bombă în partea din față. Mașina lor fusese aruncată în aer unde descrisese un arc larg. După ce reveni pe pământ, mai ricoșă de patru ori, apoi se rostogoli pe o parte și rămase nemișcată. În câteva secunde evoluase de la statutul de vehicul la acela de sculptură modernă,

Sarah privi în urmă la vehiculul masiv care opri greoi și apoi se întoarse. Farurile măturau întreg peisajul de jur împrejur, în căutarea ei.

Îl ridică în picioare pe Reese cu un efort istovitor.

Reese îi murmură ceva la ureche.

— Fugi, pleacă fără mine, du-te... Sarah îi trase o palmă peste față. Fusese un reflex. Tot ce făcea acum erau numai reflexe. Micile Sarah din sufletul ei nu mai aveau nimic de spus, căci fuseseră smulse și aruncate afară. Îl lovi din nou pe Reese. Pleoapele lui se ridicară. Simțea dureri cumplite în braț și în piept, tot trupul îi era numai suferință. Abia se putea mișca dar când Sarah îl pălmuiuse reușise să-și concentreze toată atenția și forțele asupra chipului ei luminat de reflectoare și schimonosit de spaimă. Știa că ea va muri, dacă nu merge cu ea și, întrucât nu voia ca ea să moară, Reese făcu un pas. Era o adevărată victorie, dar era nesemnificativă în fața monstrului care venea spre ei ca

-

o vijelie. Un pas era o picătură într-un ocean. Trebuiau să fugă.

Sarah își trecu brațul lui peste umăr și începură să meargă.

Trailerul câștiga teren, apropiindu-se de ei.

Reese căuta cu disperare o rezervă de energie pe care s-o canalizeze spre picioare. Se gândi la Sarah moartă și sângerând și găsi acea energie.

Fugeau.

Încet, în ritm inegal, dar era oricum mai bine decât să meargă la pas sau să stea pe loc, însă trailerul continua să se apropie din ce în ce mai mult. Trecu în viteză a patra cu motorul duduind și atinse șaptezeci de kilometri pe oră. Terminatorul din cabină apreciasse că momentul contactului va surveni peste opt secunde.

Dar Sarah îl trăgea pe Reese în jos, pe autostradă, spre parapetul lateral. Terminatorul făcu corecturile necesare și aprecie că momentul contactului va fi peste nouă secunde, căci trebuie să sucească volanul pentru a descrie încă un cerc,

Sarah văzu trailerul năpustindu-se peste marginea autostrăzii și coborând rapid pe panta acoperită de iedera. Îl ridică pe Reese și îl aruncă peste gard, în tufișurile de pe partea cealaltă. Farurile luminau drumul din fața lor, menținându-i mereu în focar. Dar Sarah sărise și ea gardul și-l ajuta acum pe Reese să se ridice în picioare.

Terminatorul pierdu controlul trailerului care începu să patineze pe iedera umedă. Sfărâmă gardul parapetului lateral cam la un metru și jumătate de locul pe unde săriseră Reese și Sarah.

Trailerul rupsesse gardul și smulgea acum iedera și tufișurile, apoi se îndreptă spre o stradă locuită. Între timp, Terminatorul relua controlul mașinii, băgă maneta în viteză întâi și întoarse în arc de cerc. Sarah și Reese erau cam la cincizeci de metri depărtare și fugeau spre o parcare.

Terminatorul și trailerul câștigau viteză și șterseseră lateral un întreg șir de mașini parcate.

Sarah și Reese fugeau clătinându-se spre unicul adăpost care li se oferea în apropiere - o instalație industrială. În timp ce alergau pe calea de acces spre uzină, auziră foarte aproape de ei motorul trailerului.

Reese știa că picioarele îi vor ceda curând. Nu mai putea merge mult mai departe. Tot trupul i se chircea și se închidea, la apropierea iernii, a acelei ierni lungi, fără sfârșit - dar, înainte să se întâmple aceasta...

— Sarah, fugi înainte! strigă el. Sarah scutură din cap violent, însă în clipa următoare văzu bomba artizanală din mâna lui iar Reese o împinse brutal la o parte. Ea înțelese și o luă la fugă, mișcându-se ceva mai greu în mijlocul benzii, printre mașinile parcate. Trailerul venea mugind după ea. Sarah îl văzu pe Reese cum se ascunde în umbră și aruncă apoi bomba în țeava de eșapament a trailerului.

Terminatorul manevră schimbătorul de viteze și trecu printr-o mașină parcată la numai patruzeci de metri distanță de ea. Înghițea rapid distanța care i separa. Sarah făcu o fentă rapidă pentru a evita coliziunea cu un copac și porni într-o cursă disperată înainte, mai mult sărind decât alergând, cu capul pe spate și gura larg deschisă ca să tragă aer în piept. Dar monstrul era în spatele ei, smulse trunchiul copacului și-și continuă drumul spre ea. Pistoanele motorului mugeau însetate după sângele ei.

Sarah fugi mai repede – treizeci de metri.

Sarah fugi și mai repede – douăzeci și cinci de metri. Picioarele îi erau tot o rană. Plămânii nu mai funcționau.

Douăzeci. Ajunse la colțul clădirii în momentul în care un val de lumină și căldură izbucni în spatele ei. Se aruncă la pământ și se rostogoli pe jos. Privind înapoi, fu martora celei mai frumoase opere de distrugere pe care și-ar fi putut-o imagina. O minge de foc porni din țeava de eșapament până la cabină, rostogolindu-se în valuri galbene de gaz superoxigenat, generat de lichidul care își dezlănțuia furios energia. Un ocean de flăcări învălui toată cisterna și țâșni în sus. Sarah se retrase la adăpostul colțului clădirii când unda de șoc a exploziei o izbi ca o palmă peste față, scoțându-i aerul din plămâni. Auzea gemetele metalului traumatizat, când rămășițele vehiculului distrus se striviră de pavaj oprindu-se apoi mai încolo. Trebuia însă să-l vadă cu ochii ei arzând, să știe că s-a terminat o dată pentru totdeauna. Se aplecă ieșind puțin din spatele clădirii.

Trailerul era cuprins din toate părțile de flăcări, care

țâșneau în sus antrenând în limbile lor roșii bucăți de metal și nori de fum. În cabină se mișca ceva. Terminatorul. Ieși dintre sfărâmaturi carbonizat, ca un avorton. Căzu pe pavaj și se rostogoli pe spate, ca o torță aprinsă. Oare simțea durere? Sarah își apăsă fața cu mâna de dogoarea focului și privi printre degete. Chiar de la această distanță, avea senzația că privește într-un cuptor de turnătorie. Asfaltul se topea și se umfla în jurul vehiculului în flăcări luând și el foc. Terminatorul continua să se târască fără să pară că simte vreo durere și ceea ce mai rămăsese din carne se prăjea ca slănina pe frigare pe propriul lui schelet metalic supraîncins.

Încet, încăpățânat, obiectul acela din foc încetă să se mai miște. Numai capul i se întoarse spre ea. Chiar și mort, tot o privea. Sarah știa acum că va continua să trăiască. Supraviețuise. Dar chipul acesta carbonizat o va urmări în fiecare noapte. Îl privi îndelung cum ardea, până fu acoperit de resturile mașinii. Simți o undă de satisfacție dar aceasta dispăru repede, când își aminti de Reese.

Fortându-se să se ridice în picioare, Sarah uită de Terminator. Privi prin aerul încins, ocoli apoi camionul încercând să pătrundă cu privirea prin fumul gros până spre pubelele din capătul celălalt. Dar focul o împiedica să meargă acolo. Iar căldura era un zid natural pe care nu-l putea străpunge. Chipul i se încordă, focul îi usca transpirația de pe față.

— Reese!

Printre limbile flăcărilor pe cale să se stingă, zări pubela. Focul își aruncase un deget fierbinte și spre ea și acum fumea. Oare Reese scăpase? Trebuia să știe dacă este în viață. Dorința de a afla acest lucru era chiar mai puternică decât dorința ei de a trăii. Începuse să meargă prin flăcări când se auzi strigată de Reese.

Era acolo, într-un loc care scăpase de furia flăcărilor. Căzură unul în brațele celuiilalt. Din hainele lui Reese ieșea fum. Pielea îi era acoperită de sânge coagulat. Gemu slab când ea îl strânse în brațe, dar nu putea fi blândă. Corpul

ei reacționa parcă singur, dincolo de voința ei, strivindu-l la pieptul ei, sărutându-l și murmurând cât de mult îl iubește.

— Am reușit, zise Sarah, legănându-l acum ușurel, făcând timpul să-și încetinească pasul. Îl proteja acum cu trupul ei de dogoarea focului, protejându-l de flăcări, de propria-i moarte, încercând să-i întoarcă în felul acesta dragostea și protecția. Cei doi îndrăgostiți rămaseră strâns îmbrățișați astfel că nu văzură că resturile mutilate încep să se miște, nu auziră zăngănitul metalului deformat care era aruncat la o parte. Nu-l văzură pe Terminator înălțându-se ca pasărea Phoenix din propria cenușă. După ce toată carnea arsesese, superaliajul șasiului se încinsese până la roșu. Mașina își refăcea rapid puterile și își restabilea circuitele. Folosea căldura focului ca să-și mărească rezerva de energie, așteptând ca ultimele resturi de carne artificială să fie curățate de pe șasiul intern, în felul acesta, își va putea continua misiunea cu și mai multă libertate de mișcare.

Și acum se ridică pe picioare fumegând, eliberat de învelișul exterior și arătând mai limpede ceea ce era în realitate – un schelet cromat cu mușchi hidraulici și tendoane din cabluri flexibile.

În acel moment, Sarah văzu cyborgul peste umărul lui Reese. Îl ridică și îl trase spre clădire. Terminatorul, venea după ei, dar șchiopăta de un picior. Dacă încheietura gleznei nu ar fi fost avariata în accidentul cu trailerul, i-ar fi ajuns cu ușurință acum.

Sarah ajunsese la ușă. Încuiată. Pipăi pe jos căutând ceva și găsi o bucată de metal încins. Terminatorul care îi urmărea implacabil, era la numai douăzeci de pași în urma lor. Sarah izbi cu fierul în ușă și fu dezamăgită să constate că geamul rezistă. Izbi încă o dată, aruncându-se în ușă cu toate cele 53 de kilograme ale ei și sticla ușii cedă. Intrară înăuntru printre cioburi, pătrunzând într-un coridor. Terminatorul se apropia tot mai mult, ritmul șontăcăitului lui devenea tot mai rapid.

Sarah trânti ușa holului în urma ei și îl conduse pe Reese printre câteva cămaruțe mici de dormit. Terminatorul lovi ușa puternic, smulgând-o din balamale și îi văzu pe Sarah și Reese tocmai când treceau dincolo de un perete de sticlă care separa birourile de spațiul industrial propriu-zis.

La celălalt capăt al coridorului era o ușă de metal: Celelalte încăperi fie că nu aveau uși, fie aveau uși simple de lemn, baricade inutile în fața urmăritorului lor. Sarah se îndreptă spre ușa de metal. Terminatorul clămpănea în urma lor, câștigând viteză, o adevărată mașină a distrugerii.

Sarah ajunse la ușa de incendiu și o deschise. Reese aproape că leșină în brațele ei când îl trase dincolo de ușă: Sarah se lupta cu ușa cea grea de incendiu, dar nu se putea mișca destul de repede. Mașina venea după ea. Reese căzu rezemat de ușă și o închise, trăgând zăvorul de-a curmezișul ei și reușind să-l închidă cu o secundă mai devreme ca Terminatorul să izbească în ea de partea cealaltă.

Sarah și Reese se uitară în jur. Se aflau într-o fabrică. În hală se vedeau siluetele roboților de la linia de asamblare, oprită pe timpul nopții. Părea să fie o linie de asamblare aproape complet automată. Terminatorul izbea cu putere în ușa care începea să se clatine când Reese se îndreptă clătinându-se spre un tablou de comandă și îl deschise.

— Ce faci? gemu Sarah.

— O acoperire, răspunse el grăbit, stabilind toate contactele.

Sarah înțelese imediat. Când cyborgul va trece prin ușă ceea ce era foarte probabil, auzul lui hipersensibil iar fi putut depista ușor în labirintul întunecos.

Una după alta, mașinile prinseră viață. Banda rulantă se puse în mișcare. Rulmenții gemeau, brațele roboților băteau aerul fără nicio țintă, clești mecanici clămpăneau în gol, dirijând o orchestră de brute controlate de computere

într-o cacofonie de zgomote aberante.

— Terminatorul nu poate să ne descopere, strigă ea.

El dădu afirmativ din cap și luând-o de mână pătrunseră într-o încăpere cu aspect de cavernă.

Ocolind pe vine un braț de oțel care se răsucea în gol, alergară pe coridorul dintre mașinile animate ca niște fantome stranii.

Ușa din spatele lor răbufni ca un tunet când obiectul acela care se afla de cealaltă parte a ei își folosi trupul ca pe un berbec de atac. Încă o lovitură și ușa se cutremură, lespedea de metal cedând sub impactul forței uriașe.

Atunci Reese se clătină și leșină. Sarah se aplecă deasupra lui.

— Reese, ridică-te!

Dar trupul refuză să-i dea ascultare. Minteia lui se chinuia să meargă cu ea, dar carnea trupului trecuse de mult pragul agoniei. Singura ei șansă acum era să fugă singură, lăsându-l singur ca să încerce o acțiune de diversiune.

Terminatorul sfărâmă ușa. Metalul brutalizat gemu înfricoșător. O lumină izbucni deasupra capetelor lor și Sarah se întoarse să vadă de unde vine. Îl văzu pe Terminator băgând mâna prin crăpătura din ușă și pipăind zăvorul. Sarah încercă din nou să-l ridice pe Reese, dar moartea apropiată îi îngreuna trupul. Cyborgul desfăcuse zăvorul și pătrunsesese în hală. Sarah își lipi gura de urechea lui Reese și începu să strige;

— Drepti, soldat, mișcă-te! Mișcă-te! Mișcă-te! Mișcăți fundul! Mișcă-te, Reese!

Reese reacționează la cuvintele rostite pe un ton de comandă, reacționează din reflex. Aruncă la o parte greutatea care îl apăsa și se întinse după mâna Sarei pornind printre mașini.

Terminatorul aruncă în lături rămășițele ușii sfărâmate și pătrunse în încăpere, explorând spațiul cu privirea. Sistemul lui optic nu mai era capabil să folosească vederea infraroșie, care fusese supraîncărcată

pe parcul incendiului, astfel că fusese nevoit să recurgă la un baleiaj vizual cu clarificare superioară.

Se vedea mișcare pretutindeni, dar niciunul din obiectele în mișcare nu se potrivea cu profilul țintei. Merse pe lângă linia de montaj pătrunzând adânc în inima fabricii, frate geamăn cu mecanismele oarbe care îl înconjurau; dar ignorând faptul că acești roboți primitivi erau strămoșii lui.

Baleia răbdător cu privirea toată încăperea.

Sarah și Reese se mișcau pe vine de-a lungul unei cărări înguste pierdută într-o încâlceală de țevi și panouri de control.

Reese culese o bucată scurtă de țeavă de pe un banc de lucru. O clipă mai târziu, Sarah se cățăra pe o conductă de evacuare și agăță din greșeală cu genunchiul un mic buton roșu de pe un panou negru. Cu un zgomot lugubru, o presă hidraulică masivă se repezi în jos, la numai un centimetru de mâna Sarei. Înflorată, se rostogoli înapoi pe poteca îngustă.

Senzorii auditivi ai Terminatorului filtraseră toate sunetele aritmice și identificase modelele lor ca fiind paraziți, apoi apa care picura prin garnituri uzate ale țevelor și ținta care se mișca înainte, printre mașini, își răsuci capul pe rulmenții de înaltă precizie și se mișcă în direcția din care venea sunetul.

Reese și Sarah alergară spre capătul potecii dar dădură de o ușă încuiată. Blestemând, Reese se întoarse și porni pe același drum înapoi, cu Sarah după el.

Terminatorul păși în jurul unui compresor și le blocă drumul, o siluetă de schelet în întunericul străbătut de zgomote înspăimântătoare. Sarah se trase înapoi. Reese ridică bucata de țeavă, ținând-o cu amândouă mâinile, deși brațul stâng era aproape inutilizabil.

— Fugi! îi strigă el aruncând-o înapoi.

-

— Nu! Vocea ei era un geamăt de isterie, căci nu putea să accepte ceea ce vedea că va urma să se întâmple.

Terminatorul înainta. Bărbatul om avea ca mijloc de apărare un singur braț valid și o bucată de țevă de patru centimetri. Bărbatul-mașină nu se grăbea – se răsuci și rezezi un pumn în maxilarul lui Reese, sfărâmându-l. Reese zbură înapoi izbindu-se de un grilaj de protecție dar își reveni și îl lovi pe Terminator în tâmpla lui cromată. Capul cyborgului făcu un salt îndărăt, apoi se întoarse spre Reese fără niciun fel de expresie. Dar dinții de metal ai craniului dezgolit scrâșneau a ură.

Atacând cu viteza luminii, Terminatorul își rezezi pumnul în brațul rănit al lui Reese. Aceasta îl făcu pe Reese să se trezească în cea mai lucidă stare de alertă pe care o cunoscuse vreodată. Tot restul vieții lui îi părea un vis în comparație cu această agonie. Căzu pe spate gemând. Terminatorul păși înainte ca să-l lichideze și să pornească spre ținta primară, a cărei siluetă o păstra în câmpul vizual. Aceasta era chircită lângă balustrada potecii aceleia înguste dintre mașini, cam la un metru deasupra solului. Nu avea unde să se ducă decât pe lumea cealaltă. Reese tremura cuprins de explozia unui val interior de energie cum nu mai cunoscuse vreodată. Pipăi în buzunarul hainei, căutând ultima bombă care îi mai rămăsese, ascunzând-o vederii cyborgului. Bricheța îi alunecă din mână sfărâmată, dar se aprinse imediat. Își ținu o clipă respirația – fitilul se aprinsese, iar Reese se rostogoli pe spate, făcând uz de toată forța sa când cyborgul se aplecă deasupra lui.

— Sarah, jos! strigă el.

Ea văzu bomba aprinsă din mână lui și realizează într-o fracțiune de secundă că nu mai avea cum să o arunce.

Țipând ca un animal scos din minți și orbit de groază, o luă la fugă.

Terminatorul tocmai se pregătea să-și repeadă pumnul în craniul lui Reese, când simți țeava izbindu-se de trupul lui și pătrunzând sub placa toracică. Pipăi după obiect, dar era prea târziu. Sarah ajunsese la balustradă, sări peste ea și se aruncă pe ciment în momentul în care

Terminatorul explodă.

Sarah se lovi de sol și se rostogoli mai departe. Bucăți de metal încins îi zburară pe deasupra capului. Unda de șoc a exploziei o doborâse la pământ și, timp de o secundă nesfârșită, își pierdu conștiința.

Când se întoarse disperată la suprafața conștiinței, îl văzu pe Terminator bucățele în jurul ei. Un picior aici, cu pistonul hidraulic în el, dincolo o labă a piciorului. Bucățele fumegânde de cablu carbonizat și fragmente unsuroase de aliaj stăteau împrăștiate pe jos.

În sfârșit, se terminase.

Sarah se așează în capul oaselor și gemu. Simți o durere cumplită în piciorul stâng și puse mâna pe el. Era răsucit sub ea, cu gamba străpunsă și sângera din belșug. Îi intrase ceva în picior.

Scoase piciorul vătămat de sub ea și văzu că era o piesă ascuțită din Terminator care fusese aruncată exact în mușchiul gambei, cam la jumătatea distanței dintre gleznă și genunchi. Chiar și mort, Terminatorul încercase s-o omoare. Era acum în ea, îi invadase carnea ca și când ar fi vrut s-o violeze. Vru să scoată așchia de metal și trase. Durerea se înteti, dar ea nu renunță și bucata de oțel ieși afară. Sarah o aruncă și răsuflă adânc. Când durerea o mai lăsa puțin, deschise ochii și îl văzu pe Reese.

Înainte să apuce să simtă vreo emoție, își dădu seama că era mort. Explozia îl strivise de un perete, iar acum trupul lui era întins pe podea, cu ochii deschiși spre ea, dar fără să o vadă. Pe chip i se așternuse o expresie stranie. O expresie pe care nu ar fi putut s-o aibă niciodată în viață, pentru că nici în somn nu arăta atât de liniștit. Soldatul își împlinise misiunea!

Sarah se târa pe podea spre el. Trecu pe lângă o bucată mare de metal și nu-și dădu seama că este Terminatorul decât după ce acesta o apucă de gleznă. Era Terminatorul sau ce mai rămăsese din el. Se ridicase în capul oaselor când întorsese Sarah capul spre el. Scoase un țipăt. În spatele lui atârnavu niște cabluri din gaura care

se căsca acolo unde fuseseră articulațiile șoldului. Dar avea două mâini, toracele și capul. Ochii îi erau fixați asupra țintei și începu să se târască spre ea. Cu piciorul sănătos, Sarah lovi în el și își eliberă glezna. Cyborgul se târa spre ea. Sarah nu putea să-și miște piciorul rănit, așa că începu să se târască pe jos. Dar nu putea scăpa de el căci erau egali. Doi schilozi care se târau printre resturi de metal încins, vânătorul și prada.

Sarah se urcă pe o bandă de montaj aflată în funcțiune. Mașina o urmă, rostogolindu-se pe bandă cam la trei metri în spatele ei. Amândoi rămaseră nemișcați cât timp fură transportați de bandă, privinduse și evaluânduși strategia mișcărilor următoare.

Apoi Sarah se rostogoli jos, pe podea și mașina reacționează de astă dată mult mai lent ca de obicei, coborând de pe bandă cam la patru metri în urma ei. Acum era ea în avantaj și se târa spre ținta ei, o țintă nou descoperită.

Terminatorul calculează traiectoria ei și se mișcă în așa fel încât s-o poată intercepta. Nu știa încotro se îndrepta Sarah și nici nu-i păsa.

Sarah își dădu seama că el va ajunge cam o dată cu ea la scările înguste. Ar fi putut să se întoarcă și să caute alt drum, poate chiar să se târască până afară, în siguranță. Poate. Dar voia să-l lichideze. Ea singură. Nimeni și nimic altceva. Auzea scrâșnetul ritmic al metalului cyborgului care venea după ea. Sarah se cățăra de pe poteca îngustă într-o junglă de mașinării. Abia se putea mișca aici, prinsă între două dreptunghiuri mari de metal. Pielea îi era udă de transpirație și aluneca mereu. Terminatorul se târa după ea.

Sarah văzu ținta pe care o urmărea în fața ei, sus. Scârțâitul, scrâșnetele și zăngănitul din spatele ei se întetiră. Simți degetele de metal la tălpi și se trase mai mult. Trebuie să fie foarte aproape acum, dar nu mai avea timp să se uite în urmă, numai înainte. Sarah ajunse la capătul spațiului prin care se târâse și se aruncă din nou pe poteca îngustă de lângă mașină. Picioarele urmară mai

încet partea de sus a corpului, astfel că simțiră din nou atingerea mâinii de metal care se pregătea să le înhațe. Sarah acționă un grilaj și îl trase în fața Terminatorului. Acesta se închise cu un clămpănit scurt, iar cyborgul începu să izbească în el ca un ciocan.

Sarah căzu pe spate gâfâind și privea în sus la bărbatul mașină care se lupta cu bariera. Își vârâse brațul prin spațiul îngust dintre bare. Terminatorul își fixă ochii pe Sarah, ochind artera jugulară care pulsa rapid, apoi puse în funcțiune bicepsul hidraulic. Oțelul protestă vehement când brațul se repezi spre gâtul ei cu degetele întinse, avide după pradă. Sarah se retrase cât putu mai departe. Terminatorul își repezi brațul printre gratii și degetele lui îi atinseră clavicula.

Sarah se întinse spre tabloul de comandă, întinzând cât mai sus brațul. Degetele ei fluturară în aer la cinci centimetri de buton.

Terminatorul o apucă mai strâns de claviculă. Ea gemu furioasă și cu toată energia pe care i-o insufla groaza făcu un salt în sus și izbi cu mâna butonul. Butonul roșu.

Timpul se opri în loc. În liniștea care se lăsă, Sarah îl văzu clar pe Terminator cum se uită în sus la ea și simți degetele lui reci care îi atingeau plexul exact în momentul în care presa hidraulică porni vijelios în jos și îl strivi pe cyborg între lespezile uriașe de metal. Cu o mare satisfacție, Sarah urmărea felul în care presa micșora încet, din ce în ce mai mult, spațiul în care era prins Terminatorul.

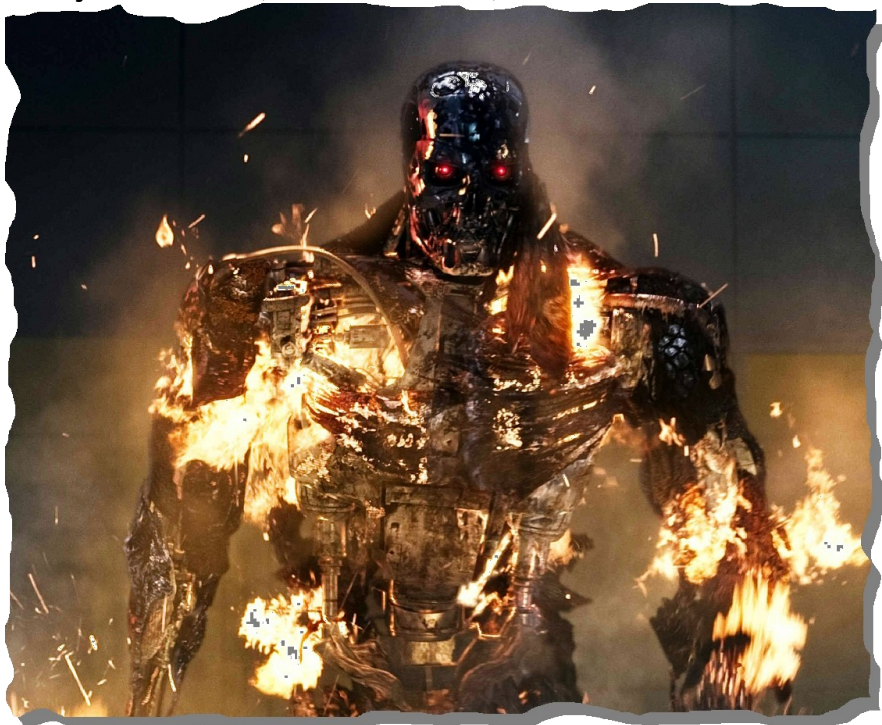
Cyborgul se concentrase transferând toată energia de care dispunea în brațul întins spre ea. Ochii lui erau ațintiți asupra ei, când senzorii șasiului său înregistrară o deformare bruscă pe scară mare. Nici chiar hiperaliajul din care fusese turnat nu putea rezista greutateii presei, care scrâșnea și îl strivea fără milă și îndurare, ca un terminator.

Toracele începea să cedeze. Circuitele atât de bine protejate se transformară în praf de silicon. Transferul de

energie întrerupt total și zvârlit pe circuite necontrolate, întrerupte apoi brusc. Microprocesorul care îi alcătuia creierul se supraîncălcă și Terminatorul își pierde conștiința. Ultimul lucru pe care îl mai văzu înainte ca presa să-i strivească sistemul optic și în timp ce degetele lui încercau să se strângă în jurul gâtului Sarei fu cum expresia de groază agonizantă de pe chipul ei este înlocuită de expresia sălbatică foarte umană a victoriei.

Când presa se opri cu un scrâșnet la distanța prevăzută, ochiul cyborgului mai clipi o dată apoi se stinse pentru totdeauna.

— Ești terminat, blestematule, zise Sarah sumbru.

ZIUA A TREIA

Leucadia Ora 7.45

Mai departe, Sarah n-a știut ce s-a întâmplat. Când și-a revenit, mașinile fabricii erau din nou oprite, dar era totuși mult zgomot. Sirene ale poliției. Scrâșnet de roți de automobil. Voci murmurând agitate. Sarah fusese ridicată

pe o targă și legată cu curelușe. Simțea dureri, dar acestea erau cumva depărtate, înăbușite. Fel de fel de chipuri i se perindau prin fața ochilor. Medici, Polițiști. Trecători curioși. Când o urcară în ambulanță văzu alături o furgonetă neagră. Pe ea scria PROCURATURA și Sarah văzu cum un balot negru este urcat înăuntru ca și când ar fi fost un sac de făină. Știa că este Reese. Înainte de a putea îngăima ceva, ușile negre se închiseră, mașina dădu înapoi și porni apoi prin întunericul binecuvântat.

După ce plecă ambulanța, Greg Moris își ridică gulerul de la haină și se îndreptă spre biroul lui. Ce mod de a-ți începe ziua de muncă! Dar fu oprit de asistentul său, Jack Kroll, un băiat vioi, extraordinar de activ, cu gene de geniu în testul de inteligență, dar și cu viclenia unui copil al străzii.

— Ia uită-te la asta, Greg! strigă el entuziasmat și îi aruncă o mică baterie electronică cum Greg nu mai văzuse niciodată. Avea un diametru de aproximativ treizeci și cinci de milimetri și era acoperită cu o dantelărie de circuite imprimate care nu sugerau nimic deși păreau conectate de o manieră extrem de eficientă. Dar în ce scop?

— De unde ai asta?

-

Jack arată cu mâna spre linia de montaj din fundul clădirii.

— Nu era voie, dar am trecut prin cordonul de poliție, pentru că obiectul acela era...

Greg își trecu brațul pe după umărul lui Jack și îl ciupi tare de braț. Jack se smuci și încercă să se elibereze, dar Greg îi arată cu capul un polițist care patrula cam la doi metri de ei. Intrară în parcare, departe de colegi și de oficialități.

Jack îi spuse că găsisese bateria jos, în mijlocul unor resturi metalice foarte stranii. Greg o suci și o răsuci în mână de mai multe ori, uluit și din ce în ce mai emoționat.

— Șeful a văzut-o? Jack luă un aer jignit, de prieten loial.

— Nu, Greg. Am adus-o direct la tine. Nimeni nu știe că am luat-o și că este la mine. Greg dădu fericit din cap.

— Las-o așa!

— Cum? Întrebă stânjenit Jack. Nu vrei să le-o arătăm șefilor?

— La ce bun? Ca bătrânul Kleinhaus să culeagă toate laudele? Noi suntem plătiți cu bucata aici, băiete. Tehnicienii proiectanți numiți de ei. Nu dau nici două parale pe noi. De ce să-i facem bogați?

— Și atunci, ce să facem?

Greg privi fix în ochii prietenului său nechibzuit. Jack era comoara lui, un artist în ingineria electronică dar care nu fusese descoperit. Toți ceilalți nu vedeau la el decât ambalajul. Greg văzuse conținutul. Acesta era avantajul său. Vor începe o afacere pe cont propriu, el și cu Jack. Un birou mic, cu mobilă puțină. Numai o fațadă de acoperire pentru laboratorul din spate. Își va ipoteca mașina, casa, soția și copii și va băga și toate economiile lui Jack în acest proiect.

Când vor descoperi exact cum să exploateze ceea ce părea să fie un nou circuit de microprocesoare, vor ști și la ce poate fi folosit.

Durase mai mult decât crezuse Greg la început. Mai exact, șaisprezece luni și patru zile. Dar pariul fusese câștigat. Obținură un credit bancar, patentară circuitul și așteptară să fie acționați în judecată. Dar nu-i dădu nimeni în judecată, pentru că nimeni nu știa ce naiba e asta. Ca și când le-ar fi căzut în brațe din altă planetă. Dar începuseră deja să se îmbogățească peste așteptări. În alți doi ani își aveau propria companie, mai mare decât cea pe care o părăsiseră când găsiseră bateria. Una din problemele cele mai dificile cu care se confruntaseră în acești ani fusese găsirea unui nume pentru noua lor companie. Toate celelalte corporații de proiectare utilizaseră deja toate combinațiile posibile de silabe cu rezonanță tehnică. Dar într-o zi, Jack păși în biroul lor cu fața strălucind de bucurie și anunță că găsise numele potrivit. Greg fu de

acord și două zile mai târziu compania lor fu înregistrată cu numele oficial de Cyberdyne Systems.

Reflectând apoi la toată acea ciudată și misterioasă desfășurare a evenimentelor care stătuse la baza averii lor, Greg trebui să recunoască... era mâna destinului.

ZIUA O SUTĂ DOUĂZECI ȘI ȘASE

Buenaventura, Mexic Ora 7.46

Câmpia netedă presărată cu tufișuri începea deja să se încălzească, prevestind arșița de la miezul zilei. Soarele abia răzbise deasupra crestei munților severi care se desenau în depărtare. Aerul era totuși foarte umed, așa cum se întâmplă adesea în Mexic. Sarah nu se sinchisea prea mult de asta. Conducea jeepul deschis pe ceea ce se dorea a fi o șosea și vântul îi flutura părul castaniu ca pe un steag de culoarea aluneii. Purta ochelari de soare și era însărcinată. Mai jos de umflătura ușoară, dulce, care într-o zi avea să fie John Connor, se afla un revolver Colt Python 375, așezat în poala ei. Era încărcat și Sarah învățase cum să se folosească de el. Foarte bine.

Pugsly Junior ședea lângă ea. Era un câine lup de aproximativ patruzeci de kilograme, dresat să omoare pe oricine ar fi schițat cel mai mic gest de amenințare împotriva Sarei. Știa să fie și blând, dar Sarah nu l-a considerat niciodată un animal de agrement. Era o armă.

Condusesse mașina toată noaptea, mișcându-se la lumina relativ sigură a lunii, așa cum făcuse în toate zilele acestea, deși știa că dacă un alt Terminator ar fi venit după ea prin timp - posibilitate de care trebuia să țină seama - întunericul nopții n-ar fi fost suficient ca so protejeze. Ea își era sieși cea mai bună pavăză.

Dar se ferea de orice fel de accident care ar fi putut distruge și anihila toată lupta ei și a lui Reese. Niciun fel de accident rutier, așadar, nicio catastrofă aviatică stupidă, niciun alt act de violență întâmplătoare. Nimic din ceea ce i-ar fi pus viața în pericol. Era vital să trăiască.

Sarah se schimbase.

Nu era numai graviditatea, deși e drept că trupul i se

împlinise căpătând o oarecare robustețe plăcută în dreptul soldurilor și al pieptului. Părea mai viguroasă din această cauză. Dar schimbarea fundamentală era de natură interioară, era în spatele ochilor ei. Își dăduse clar seama de distanța între ceea ce fusese și ceea ce devenise când i se spusese la spital că mama ei fusese omorâtă. Abia atunci simți că cele trei zile oribile care îi fuseseră decupate cu fierăstrăul din existență își regăseau locul. Odată cu ele veni și durerea pricinuită de toate celelalte tragedii, dar ea reușise să le canalizeze în așa fel încât să n-o doboare psihic. Închise toate aceste suferințe într-o cutie ermetic sudată.

Mai târziu, când va deveni mai puternică, va lua din când în când durerile și suferința din cutie și se va scărda în ele. Și atunci prin extrapolare, va putea deplânge în devans lumea care urma să fie iremediabil pierdută. Trăind această emoție, atât de reală și sfâșietoare, reușea să arunce o ochire în viitor cu toate pierderile lui atât de uriașe, încât sfida orice fel de înțelegere în afară de cea absolut abstractă. Și aceasta o făcea și mai puternică. Pentru că și ura este o emoție puternică și adesea foarte eficientă.

Și în felul acesta își începu Planul. Când se externă din spital, își goli contul subțire din bancă, încasă asigurarea pe viață a mamei sale, cumpără câinele, revolverul și jeep-ul și porni la drum. Spre sud. Poate în America de Sud. Să nască, să-l crească pe John Connor și să-l pregătească pentru război într-un loc ferit de atacurile nucleare, într-un loc senin și liniștit, în care vântul să adie blând și...

Benzina era pe terminate. Era mai bine să facă plinul înainte să ajungă în munți. Opri la o stație dărăpănată de benzină de pe marginea drumului prăfuit.

Opri recorderul cu casete de la bord. Dictase următorul capitol al Cărții, îndreptarul de supraviețuire pentru fiul ei. Încerca să aștearnă totul pe hârtie pentru eventualitatea că i s-ar fi întâmplat ceva înainte ca el să fi

ajuns la maturitate și să înregistreze totul pe bandă magnetică înainte ca detaliile să i se șteargă din amintire. Deja o mare parte din ceea ce se petrecuse se estompase în memorie, refuzând să se mai întoarcă, căci aceasta ar fi adus-o înapoi pe Sarah cea veche, iar morții nu pot fi aduși înapoi. Într-un fel, Terminatorul o omorâse.

Chiar înainte de a se opri la stația de benzină, spunea: „Oare să-ți vorbesc despre tatăl tău? E o problemă grea. Oare îți va schimba aceasta hotărârea de a-l trimite aici? Dar dacă nu-l trimiți pe Kyle, tu însuși nu vei exista niciodată”.

Câteodată, când se lovea de astfel de paradoxuri, simțea că o cuprinde amețea. Poți să înnebunești ușor cu astfel de gânduri.

Opri motorul Jeep-ului, băgă pistolul sub scaun și ieși afară ca să-și dezmoștească picioarele. Acuma erau mai pline, mai frumoase și cicatricea se vindecase aproape complet. Tija era acolo, ca să țină la un loc oasele fracturate de resturile Terminatorului. Era tija pe care o căutase fără succes în picioarele celorlalte două Sarah Connor. Sărmanele femei. Uneori avea un fel de sentiment de vinovăție irațională, ca și când toți acei nevinovați ar fi murit din cauza unui lucru pe care îl făcuse ea personal. Într-un fel, așa era.

Dar lucrul acela, pe atunci nu-l făcuse încă.

Ce ciudat, se gândea ea adeseori, să făurești istoria și să știi tot timpul cum va fi și cum va arăta. Impactul o făcea să se simtă importantă, dar, în același timp, lipsită de importanță. Ca și când n-ar fi fost decât un zimțisor al unei roți dințate, o marionetă a destinului, o simplă verigă în lanțul cauzal.

Știa, evident, că este mai mult. Dorința ei sălbatică de supraviețuire, forța cu care își impusese să supraviețuiască, aceasta dusesse la acest deznodământ. Ceea ce avea drept urmare că introducea caracterul ei în acest proiect, ajungând la parabola cu șarpele care își mănâncă coada.

Pugsly mârâi încetișor și ciuli urechile în timp ce Sarah cerceta cu privirea stația de benzină. Niște pui de găină piuiau și țopăiau în jurul roților mari ale jeep-ului, ciufuliți din când în când de vânticelul care se întetea. Stația de benzină era o oază de legătură în câmpia uriașă, în spatele unui oraș aflat cam la doi kilometri de șosea.

Aici, înconjurată de câțiva arbori și cam atât, se afla o clădire obosită în mijlocul unui depozit de mașini părăsite. Furgonete ruginite ședeau înălțate pe buturugi, fără cauciucuri și fără geamuri. Era o amestecătură de vehicule lovite, turtite, de toate tipurile și toate mărcile care păreau că așteaptă ca alți semenii lor să moară pentru ca să li se poată lua piesele care le-ar putea fi de folos. Câteva fanioane zdrențuite se răsuceau și fluturau în bătaia vântului, părând că-și bat joc prin culorile lor strălucitoare de cenușiu din jur.

În cele din urmă își făcu apariția în ușă o siluetă. Era un om în vârstă, jerpelit și ponosit, care se desprinsese din umbră și se apropie de ea. Avea ochii roșii ca urmare a cantităților de rachiu ieftin local pe care probabil că le consuma. Sarah se uită în ochii lui și avu un fior. Avu pentru o clipă sentimentul absurd că poate vedea în viitor. Gândul acesta fugi imediat, înlocuit de altul încă și mai straniu: ea era aceea care vedea în viitor, care era vizionară. Ea era cea care putea vedea și dincolo de orizont și ca toți aceia care, de-a lungul istoriei, fuseseră vizionari, ar fi dorit ca viitorul să nu fie așa cum știa că va fi.

Omul dădu din cap politicoș. Sarah se strădui să nu stâlcească prea mult pronunția cuvintelor spaniole, dar proprietarul o întrerupse imediat. Vorbea puțin englezește și era nemaipomenit de mândru, cu atât mai mult cu cât se afla atât de departe de frontieră.

O asigură că... *o să facem plinul*. Sarah se urcă din nou în jeep, căci vântul se întetise și îi arunca nisip fierbinte în față. Avea un gând în minte și apăsă pe butonul de înregistrare al recorderului.

...Cred că am să-ți povestesc și despre tatăl tău. Am această datorie față de el. Și poate că va fi suficient să știi că în cele câteva ore cât am fost împreună ne-am iubit cât pentru o viață întreagă.

Se simți dezamăgită la auzul acestor vorbe atât de nepotrivite cu ceea ce simțea ea. Nu vor putea niciodată să transmită puterea acelui sentiment năvalnic.

Un declic scurt o făcu să tresară, iar Pugsly se ridică alarmat; nu era decât un mic mexican, de vreo zece ani. Avea în mână un aparat de fotografiat Polaroid pe care probabil că-l subtilizase de la vreun turist în trecere. O fotografie ieșea prin fanta de jos a aparatului.

Băiatul îi vorbi Sarei prea repede pentru nivelul ei de cunoaștere a limbii spaniole. Când veni bătrânul, îl rugă să-i traducă.

— Spune că sunteți frumoasă, señoara, ți îi este rușine să vă ceară cinci dolari pentru fotografie, dar dacă nu cere, zice că tatăl lui o să-l bată.

Sarah se uită la copilul jerpelit și murdar, cu maioul lui găurit și îi spuse:

— Este o fotografie foarte bună, băiete. Patru, patru.

Băiatul îi dădu fotografia, smulse banii din mână ei și fugi țopăind bucuros că găsise încă un fraier printre turiștii destul de rari pe aici.

Sarah urmărea cum apare imaginea chipului ei cu senzația că se uita în viitor. Ochii care se întipăriseră pe fața albă a polaroidului erau ochii ei. Apoi observă cum chipul i se întunecă, devenind mai șters decât chipul ei de acum. Mai bătrână, își zise ea. Dar nu era o schimbare fiziologică, ci o nouă dispunere a aceluiași trăsături blânde. Ochii ei priveau undeva, departe, și buzele îi schițau un început de zâmbet, un surâs oarecum trist.

Sarah puse fotografia deoparte, dându-i drumul la întâmplare pe locul de lângă ea, printre benzile de magnetofon cu etichete scrise de mână pe care își imprimase jurnalul. În momentul în care puneă mână pe cheia de contact, fotografia era aproape total uitată.

Pugsly o mirosi o dată, lăsând o urmă umedă pe suprafața ei, prima atingere dintr-o serie întreagă care aveau să deterioreze plasticul dreptunghiular, înainte ca acesta să ajungă în mâna unui soldat care înfrunta războiul mașinilor dezlănțuit împotriva oamenilor. Sarah i-o va dărui lui John și el i-o va da după aceea lui Reese. Acesta era începutul cercului. Dar evident, cercurile nu au început și nici sfârșit.

Sarah plăti benzina și se urcă în mașină. Vântul o izbea în față și ridica vârtejuri de praf pe șosea. Băiatul sporovăia în spatele lor și arăta cu mâna spre munți.

— Ce spune? îl întrebă ea pe bătrân.

— Spune că o să fie furtună.

Sarah se uită spre cer și spre norii care începeau să se adune. Un fulger străluci în spatele lor ca un rânjel de uriaș.

— Știu, spuse ea calm și băgă jeep-ul în viteză.

Odată ajunsă în șosea, se gândi la Reese. Și la timp.

Și la datorie.

Sfârșit

